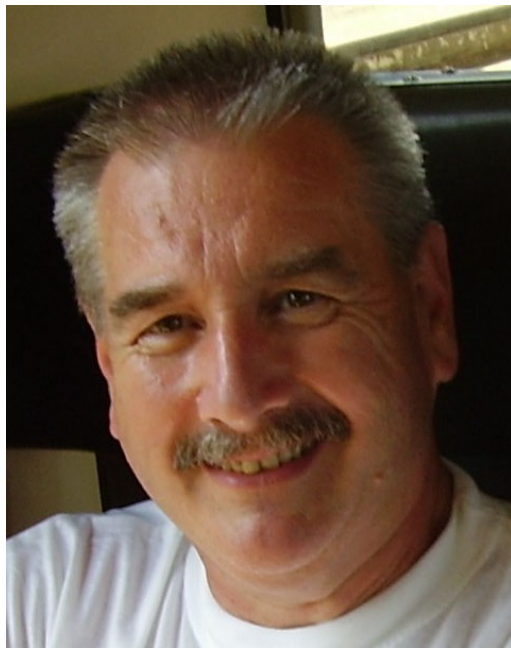

KISS PÉTER

HÉTKÖZNAPOK ÜNNEPLŐBEN

(ELBESZÉLÉSEK, VERSEK)

TARTALOM

IGÉZŐ
A HÉTVÉGE
HÉTKÖZNAP
FÉLELEM
BOLERO
BARÁTSÁG
AZ ESEMÉNY
ÁBEL
A TELEFON...
A FÉRFI A FOLYÓ PARTJÁN ÁLLT
CAPRICCIO
PÓTVIZSGÁK UTÁN
A JÓ SZOMSZÉD
KEGYELEM
ÚTONÁLLÓK
TILOS A DOHÁNYZÁS!
BIZALOM
ADVENT ELŐTT
INDIÁN NYÁR
AZ UTOLSÓ CSEPP
KAPASZKODÓ
KATA
AZ ÚT VÉGE
GYEREKJÁTÉKOK
NÉHÁNY PERC BARÁTSÁG
AGGODALMAIM
A MOSOLY ÁRA
KARÁCSONYI DALLAMOK
FALUSI PILLANATKÉP 2007. HUN. EU.
VESZEDELMES VISZONYOK
KISBOLTI EGYPERCES

VERSEK
A fák alatt
Szösszenetek
Álmomban sírtam
Emlékkő
Tavasszal
Emlék
Miért?
Sóhaj
Huszonegy
Mézédes
Színes
Ébredés
Reménytelen
Az emlékeket...
Veled
A szavak
Még érzem...
Pihenőn
Ősz
Fél évszázad...

SMS-versek
Álom
Válasz
Kell még

A hajnal
Lennék én...
Nem várok már
Európa küszöbén
Tavaszi
Remény
Május
Tánc
A szerelem
Nyár
A szeptember
Hegyoldalon
Ima
Esőben
Február
Látom
A tóparton
Kékmadár
Reggel
Hiába
Hideg van, behavaz...
Imádat
TV előtt
Április
Miérték...
Fájdalom
Búcsúztató
Simogató
Rózsaszirm
Felejtés
Este
Nézz úgy rám...
Nyárbúcsúztató
Októberi elégia
Reggeli szerelem
Julis (limerickek)
A távozó dala
Közöny
A kezed
Téli fűz
Altató
Csömör
Visszatekintő
Idillidili
Január
Csillagok
Utánad...
Éhség
Csak egy csokor virág...
Félhomály

Igéző

- Szép vagy - szólt a férfi kis hallgatás után.

- Mi szép van rajtam? - nézett fel a lány, majd folytatta az írást. - Nem ismersz, alig láttál. Meg egész nap háttal ülsz nekem a teremben...

A férfi tekintete a lány hajának választékáról tovább siklott és maga előtt látta őt a könyvek, jegyzetek mögött.

Kezdte felülről:

- A hajad selymes csillogó, homlokod magas, kissé szögletes, nagyon okos fejet takar... -

A szemöldökét meg kellett néznie. Nem emlékezett rá. Nagy szemei elhomályosították emlékét.

- Szemed csodálatos kék. Ilyet nem láttam még.

- Talán a kis Dávidnak van ennél kékebb - gondolta - de ő meg fiú, - ismerte be.

A lány tovább lapozott, jegyzetelt.

- A szád az olyan, olyan vidám, és nagyon tetszik, mikor mosolyogsz, mert akkor úgy felkunkorodik.

- „Kunkorodik”? - kuncogott a lány a suta kifejezésen.

- Igen - mondta a férfi.

Arra gondolt, amikor a lány minap búcsúzáskor megérintette ajkát. Várta, hogy szétnyíljék, hogy érezze nedves melegét, ízét. De nem. Zavartan, csók nélkül köszöntek el.

- Állad határozott de mégis kedvesen kerek, nyakad hosszú, karcsú - mondta és eszébe villant, hogy még nem érezte bőre illatát.

A lány nem felelt.

Aztán csak magában, sorolta tovább: - Két apró melled, kik igyekvően próbálják pulóvered szövetét áttörni, karcsú derekad, csípőd, melyet már érintettem és rugalmasnak, izmosnak, frissnek éreztem, mind, mind szép. A hűvös kezed is szép.

Tovább nem jutott.

A lány befejezte dolgát, közben szóltak hozzá, ő válaszolt.

A férfi nézte amint magasan, karcsún, vékony kezeit oldalához szorítva, hosszú lábait szögletesen -, nadrágja gömbölyűjét bátortalanul mozgatva ellépked.

- Te vagy nekem a legszebb - szólt volna utána, de nem merte kimondani.

Megfordult, maga elé nézve elindult, - nem úgy, mint máskor - most nem húzta ki magát.

A hétvége

Nagyon rosszul telt el.

Pedig a férfi nagyon szerette, különösen a szombatokat. Tovább alhatott. Ha a nyaralóban voltak, reggel pizsamában mászkált a kertben. Ébredés után szívesen szeretkezett feleségével.

Kicsit tompultak a szombati élvezetek, de ez a mostani szokatlan, és nagyon, nagyon más volt.

Előző napokban kezdődött.

- Mi lesz a hétvégén?

- Elutazom - mondta a lány.

Tudta, hogy régi barátait keresi fel gyakran abban a városban, ahol a főiskolát végezte. Érthető, hogy kapcsolatai ott kötődtek, és oda vonzzák őt. Ez ellen nem tudott és nem is akart lázadozni. Sokáig vívódott megkérdezze-e:

- Haverokhoz mégy, vagy van valaki akihez?

- Is, is - válaszolt a lány, amit nagyon kegyetlennek érzett a férfi, pedig igazán számított rá.

- Ott alszol?

- Igen - mondta.

- Szerencsés fickó - szaladt ki a száján, és a lélegzete belé szorult.

- Azt nem mondtam, hogy vele - de ezzel sem nyugtatta meg a férfit.

Kétségbe esett. Igyekezett eltitkolni sebzettségét.

- Vigyázz magadra! - kérte - nehogy olyan történjen veled, ami rossz neked, vagy amit igazán nem szeretnél. Jól bánik veled? Féltetek.

A lányt bosszantotta aggódása.

- Tudok magamra vigyázni, és egyébként, ha nem lenne rendes, szóba sem állnék vele - mondta.

A férfi mellében tovább nőtt a furcsa szorítás. Elesettnak és kiszolgáltatottnak érezte magát. Ezután hosszú percekig beszélgettek. A férfi feloldódott és boldogság töltötte el. Elmerült a lány látványában, közelsége felmelegítette. A külvilág eltűnt mögüle. Örült a lánynak.

Szombaton egésznap nála jártak gondolatai. Amikor munkájára, mozdulataira kellett figyelnie, könnyebb volt. Lefoglalta magát, tett-vett és közben vele volt.

Mikor körülvették, kissé elterelődött a figyelme róla. A garázsban az autót babrálta, délután játszott a kisgyerekekkel. A bokszeccs este a televízióban szerencsére eltartott tizenkét menetig, de utána az ágyban a csend magára húzta a takaróval együtt a kétségbeesést is.

Tudta, hogy esélyei a lánynál nagyon csekélyek, szinte a nullával egyenlők. Érzelmait, amelyek elemi erővel törtek fel benne, mégis dédelgette, ápolgatta, szinte lubickolt bennük. Érezte, életében többé nem lesz megajándékozva ilyennel. Ezt beismerte magának. Volt elég tapasztalata. Megérezte, hogy kincshez jutott, amelyet őriznie kell, becsülnie érdemes.

Igazán önzetlen volt. Tudta, hogy csak a lány javát kívánhatja, akár saját öröme ellenére. Mégis az éjszaka nyugtalan volt, és szégyellte, hogy a lány szerelmét kívánja. A fiúra nem akart gondolni. Ez sikerült is neki. Sírásba fulladó kívánságait: hogy legalább egy kicsit szeresse, csak hátralévő néhány évében, csak néhány hónapjában, hetében... - mormolta többször is. Majd önzőnek tartotta magát.

Fáradtan ébredt.

Úgy vélte, türelmetlen. Próbált nem úgy tenni. Tudatosan vigyázott, ne bántson meg senkit. Feleségét különösen ne. Vágyott arra, hogy elé menjen az állomásra, lássa az autóbusszal érkező lányt. Nem tehetette, de nem is akart tolakodó lenni.

Félt attól is, hogy a lány arcáról azt a boldogságot olvassa le, amelyet nem ő okozott. Mégis kívánta az újbóli találkozást és formáztatta magában az üdvözlés kedves kezdő mondatait.

A férfi másnap érzelmeiről beszélt. Hatástalanok, suták voltak. A lányról közömbösen peregtek le azok.

- Nem tilthatom meg, hogy szeress, de az én érzéseim változatlanok - mondta, és a lány nem törődött a férfival. Ifjúi fölényével, önbizalmával, az újrakezdés lehetőségeinek biztos hitében hagyta ott az elnémult férfit.

A sikert, a határozottságot az idő, a kor, az ifjúság saját korlátai mögé sodorta.

Csak az őszebe forduló homlok, a kopott mozdulatok maradtak ott.

Hétköznapi

Reggel amint beértem, Karacsné azonnal felidegesített. Mintha nem kipihenten, hanem zsákolás után érkeztem volna.

A szokásos szapulásba kezdett. Közös kollégánkat áztatta. Ez később az ő fontosságára, nélkülözhetetlenségére váltott át, fűszerezve elhagyatottságával, meg avval, hogy mennyi minden szakad a vállára...

Másnak is. Ők mégsem panaszkodnak. Többször diagnosztizáltam „F-vitamin hiányát”. (Sze-gény, évek óta özvegyen él. Ha én lettem volna a férje, jobb híján én is elemésztettem volna magam) Most még inkább megerősített, hogy nagyon hiányozhat neki...

Végre kabátomat eltéve, helyemre nyomultam. Mobilom némára állítása közben kezdtem végig gondolni, mi a mai napra előírt feladatsor. Mármint amit magamnak előírtam, amely apró mozzanatokból összerakódik, észre sem véve, hogy a végén egy pénztárgépszalag gurigájára sem fér fel.

Végül is nem több a szokásosnál. Majd meglátjuk...

Volt még időm. Nem szeretem, ha beesek az ajtón óráim előtt. Úgy jó nekem, hogy mindent szépen előkészíték, és utána megy minden a maga útján.

Általában nem megy, illetve megy a maga útján és nem azon az úton, amelyen én elképzeltem.

Amint kezdtem volna dolgom, kitartón csöngött a telefon. Felkászálódtem, nagy nehezen tisztáztuk: kinek az anyukája, ki az osztályfőnöke, mi van a gyerekekkel.

A szülők ritkán mutatkoznak be. A gyerekük sokkal fontosabb annál. Persze vannak kivételes alkalmak. Mármint, hogy fontosabbak. Legtöbbször nem úgy érezzük.

Összeraktam dolgaimat, óránként a vázlatfüzeteimet, eszközeimet. Ma már nem igazán „divat” vázlatot írni. Sokan mondják, hogy ők már annyit tanították... úgy tudják... hogy szinte zavarja őket a megkötöttség. Erről megvan a véleményem. Én maradok a vázlatoknál.

„Kicsöngettek”. Megjöttek a kollégák. Zsivaj, kávészag. Tolongás a naplótartó előtt, sorban állás a mosdókagylónál, kézmosás, zuhanyozás, fogmosás, betétcsere, (golyóstollban is), természetesen mindez nem egy helyen.

Közben alattomban, suttyomban, nem tudom hogyan, de egyszer csak a hirdetőtábla tele van írva nagyszüneti és délutáni programokkal. Kicsit dühöngök, nagyot nyelek, vagy fordítva? Már nem is emlékszem.

Megváltás az órára bemenni.

Hatodévesekhez vagyok „hivatalos”. Régi ismerőseim. Túl velük az érettség, szerenád, néhány buli, banketten, fegyelmi tárgyaláson. Remélem a képesítővizsgán is túl leszünk mihamarabb. Néha már nagyon tele érzem velük a pulóverem.

Magyarázat közben két „lator” dumálni kezdett. Hisztiztem, hergeltem magam.

- Most megint mondjam el, hogy milyen bunkók vagytok, hogy pofáztok, mikor én beszélek a ti érdeketekben? -

- Ne, ne, azt ne! - sikoltott fel eszelősen Ria, míg pillanatnyi szünetet tartottam.

- Ne tessék bepörögni tanár úr! - mondta, miközben a többiek a két hülyét köcsögözték.

Kis híján elröhögtem magam, dühöm azonnal elszállt. Közös rendtevést követően jelzőcsengőig minden terv szerint folyt. Utolsó öt percben konzultáltam. Ica kihozta a füzetét a benne lévő feladat megoldásával.

Ica magas, szőke, szép arcú, társaival ellentétben szolidan festi magát, és rohadtul jó alakja van huszonegy évével.

Évtizedet meghaladó tanári pályám során vele fordult elő egyedül, hogy erotikus élményeket okozott. Természetesen (sajnos), csak álmomban. Egy pillanat volt. Megcsókolt, amely felért egy orgazmussal. Reggel meg is néztem a pizsamám, de rendben volt. Azóta nem tudok neki nemet mondani, bármit kér. Szerencsére ritkán vannak külön óhajai. Óra közben mindig kiengedem pisilni, meg ilyenek. Persze másokat is. De ő jobban megérdemli.

Valamit megérezhetett, mert olyan csípőmozgással, himbálózással lépkedett a helyére, ami már vérforraló volt. Csak fél szemmel mertem követni.

Az óra jól fejeződött be.

Felrohantam az értekezletre. Végigszenvedtem. Belapátoltam az ebédet a menzán.

Meghallgattam a kollégák osztályommal szembeni panaszait, akik velem akarnak rendet teremteni saját órájukon. Tiltakoztam, majd sértegettem őket.

Megbocsátottak.

A napokban jött új kolléganőnek szerettem volna bemutatkozni, aki nemrég végzett a főiskolán és mellesleg nagyon csinos. Nem sikerült. Körülvették asztalszomszédjai, próbálták bevezetni a mindennapi itteni életbe. Azért nem adom fel.

Jött SMS, hogy menjek elvált fiam kislányáért az óvodába. Az unokámért!

Nagyon örültem. Igazán! Majd együtt bevásárolunk. Úgy is imád a gondolk között kocsit tologatni. Jó lenne, ha gyümölcssel megelégedne, nem harcolná ki a csokit!

Kiharcolta.

Sajnos nem sokáig maradt nálunk. Anyja korán hazavitte. Jó lett volna még babázni vele.

Ezután tudta csak nejem, vagyis feleségem (utálja a „nejem” kifejezést) iskolai dolgait elmondani. (A legkisebbeket pátyolgatja) Mindig nekem mondja, nincs kinek másnak. Meghallgatom, pedig néha az enyém is igazán sok. Igyekszem tanácsot adni néki. Többször nem sikerül. Ő ebben okosabb. A *nejem*.

Vacsorára már megint virsli volt, amit utálok. Persze nem merem hangoztatni, félve attól, hogy nejem megsértődik, és esetleg nekem kell választani kaját, pedig azt nem szeretem. Inkább tegye elém! No meg a kettévágott zsemle „felseje” jutott kétszer is, miközben az „alsaját” szeretem. Őrület! Ráadásul maradék fél üveg sörömet sikerült feldönteni könyökömmel. Éreztem, hogy formában vagyok. Néhány korty még azért maradt a TV elé, mikorra a fotelemben roskadtam.

Nyűgösségem lassan elszállt.

Később arra ébredtem, hogy feleségem vállamat böködi: keljek fel, mert le kell feküdni...

Félelem

A következtetések, a felismerések gyakran gondolatok hosszú sora után, vagy egy-egy pillanatot követően jutnak el az emberig.

Így voltam ezzel a napokban is, amikor ki tudja, hogy, s miért, az öreg telekszomszédom, Lajos bácsi jutott eszembe a csendes hófödte téli kert kerítése mellett.

Talán azért, mert az öreggel ott találkoztam először.

Új tulajdonosok lévén, akivel találkoztunk, annak bemutatkoztunk. Nekik is.

Nem „szomszédoltunk”, csak a kerítésen keresztül beszélgettünk, ami később nagyon hasznosnak bizonyult, megelőzve a nemkívánatos és alkalmatlan látogatásokat. Lásd alkoholista Gazsi bácsit, az alsó szomszédot. Erről máskor.

Úgyhogy a kerítésen keresztül társalogtunk és nem is volt az senkinek sem ellenére.

Kopott kaszámmal, amelyet apósom levetett holmija közt találtam, csapkodtam a gázt, amikor a szomszédban mellém ért az öreg a villanyos fűnyírójával, vagy a motoros permetezőjével, már nem is tudom. Kikapcsolta, köszöntünk egymásnak, majd elkezdte a beszélgetést.

Kissé szokatlannak tűnt, mert eddig az üdvözlésen, meg hogy szép az idő, meg jó pihenni, meg már megint sok a tetű... témákon túl nem igen jutottunk.

Úgy egy éve voltunk a rendszerváltást követően, kilencven körül. Az öreg kedves volt, gyakran adott át barackot a koraiból a gyerekeknek, meg egyéb gyümölcsöt is, ami nekünk nem termett. Hosszabban eddig sose beszélgettünk.

Elkezdte:

- Tudja kedves szomszéd más világ ez a mai -

- Hogy érti ezt Lajos bátyám? - kérdeztem nagy érdeklődést mutatva a téma iránt, habár akkoriban az ilyen beszélgetések mindennaposak voltak. Úgy mondták, hogy a vízcsapból is az folyt.

- Nagyon rossz volt a légkör, az emberek bizonytalanságban éltek -

- De hát maguk a vendéglátóiparban dolgoztak, a felesége most is - mondtam, és tudtam, hogy akkoriban „menőnek” számító kisvendéglőt vezettek először államilag, majd gebinesként. Akkor is ittak az emberek, még ha nem jutott sok ennyivalóra. A környék jó gyümölcstermő. Főzték a pálinkát legálisan meg nem legálisan, amiből jutott a vendéglősnek számla nélkül, mind a mai napig.

Biztos elkapták az öreget és bekaszlizták kis időre. Az lehet a sérelme, mert anyagilag biztosan jól áll - gondoltam.

(Felesége új Suzukival, ő, pedig 320-as BMW-vel közlekedett.)

- Nem, nem bántottak, az apróbb ügyeket, amelyek szokványosak voltak mind megúsztam, de tudtuk, láttuk és hallottuk, hogy sokakat elvittek. Egyik napról a másikra nem láttuk, vagy későbbi években az állásukból kirúgták őket.

- De tudja kedves szomszéd, állandó félelemben éltem, az a légkör az a bizonytalanság, az a rettegés... Szörnyű... Szerencsére az már nincs, elmúlt.

Ebben maradtunk.

Ahogy végig gondoltam az egészet, eszembe jutott az öreg három szívinfarktusa (a negyedik vitte el nyolcvanhat éves korában), és a harmincéves hatszobás háza is a Népkert mellett. Iszonyú döbbenet futott át egész testemen, agyam szinte sistergett a felismerés ötezer voltjától: ÉN IS FÉLEK! (És az Öreg ebbe halt bele!)

Félek, hogy elvesztem az állásomat, majd megint hónapokig három diplomával munka után kell kajtatnom, a kis félrerakott pénzünket feléljük.

Félek, hogy a másik fiamat is otthagyja a felesége, ami nem igazán valószínű, mert hogy szereti. A gyereket együtt nevelik, a srác jól keres (*menagger* egy menő cégnél), de hát a nagyobbik is ilyen volt hét évig, csak hát a felesége rájött - miután elvégezte az egész família támogatásával a főiskolát és jó állást szerzett magának - hogy már nem szerelmes belé. Más kifogása nem volt (vagy még nem derült ki).

Félek, hogy otthagy a feleségem, otthagy a szeretőm, én hagyom ott őket, és nem találok mást.

Félek a betegségtől, meg attól, hogy szeretteim betegek lesznek.

Félek, hogy feltörlik az autót, a vityillót a telkemen, és az összekuporgatott dolgaimat elviszik. A boromat elviszik, amelyet én kotyvasztottam (a világ legjobb bora), attól még inkább félek.

A haláltól nem félek. A dolgaimat rendeztem. Csak attól félek, hogy ha meghalok, nem látom többé az unokáimat, és talán, (remélem) szomorúak lennének miattam. Meg a feleségem is szomorú lenne és magányos. (Talán, meddig?) Az irigyeim, meg rosszakaróim örülnének - ettől is félek.

Nagyon sok mindentől félek, és akár retteghetnék is.

Kicsit felderültem, mert eszembe jutott az öreg Lajos bácsi, mennyire félt ő. Három szívinfarktust ért meg (én azt az egyet sem fogom túlélni), és mégis milyen sokra vitte?! (Ház, kocsik, vagyon, fiatal feleség.) Igaz a negyedik infarktus elvitte. Nyolcvanhat évesen. Felesége él és virul a vagyonában.

A félelem azonban mégis elfogott, mert rádöbbsentem: az én félelmem nem olyan félelem, mint az övé volt.

Bolero

A színház mindig ünnepet jelentett a férfi számára. Kisebbit, nagyobb - ez több dologtól, de elsősorban a mindenkori lelki állapotától függött.

Nem volt a hangulatok embere. A színház mégsem hagyta közömbösen soha.

Emlékek fűzték Thália világához. A teátrum falai között szívesen gondolt rájuk.

Ma már ritkán néz meg operettet. A modern zenés darabok sem nőttek hozzá, de mindig örömmel idézte fel az első estét, amikor alig hat éves korában nagyanyja becsempészte egy előadásra. Feleki Kamillal játszották a Luxemburg grófját.

Később minden darabot látott, néha nem is egyszer. Nem azért, mert sokszor pénzébe sem került. (Apja a színháznak dogozott. Onnan jutott a tiszteletjegyekhez. A bemutatókat kivéve minden előadásra felajánlottak az öregnek belépőket. Persze, hogy jutott a családtagoknak is.) Hogy a papa elment, mégsem maradt el a színházról, pedig voltak a férfi életében időszakok, amikor nem jutott nézőtér közelébe.

Aztán járt egy lánnyal, aki a karban táncolt. Vidám, jó alakú volt, vörös hajú, hosszú combú, porcelánfehér bőrű. A belső dolgokról tőle tudott sokat, és persze őrola meg a kóristák mindent. (Ma már a pénztárban ül, közel sem táncosnői alakkal.)

Majd később, mérnöki munkája mellett többször került kapcsolatba az intézménnyel. Sok szállal kötődött ide.

A kamaraterem előterében várakozott. A lány késett.

Bosszankodott. Külön kérte, induljon időben. Hiába. A második csengetéskor araszoltak az ülőhelyükre. A lány nem nagyon mentegette magát.

- Apámat úgy néz ki, magamhoz kell vennem, és nekem kell eltartanom - mondta menet közben. - Balhéztak anyámmal megint.

(A férfi tudta, hogy szülei elváltan élnek együtt egy lakásban csaknem tíz éve. Mindkettő rokkantnyugdíjas. Az állandó veszekedések miatt költöztek el tőlük gyerekeik.) Néhány szóval igyekezett megnyugtani a lányt.

Szétnyílt a függöny.

Modern díszletek, fém falak, középen hatalmas asztal. Fűlsiketítően szólaltak meg az ütőhangszerek. Csak az ütősök.

Táncospár mozgott a színpadon végtelen könnyedséggel, profi módon. A férfi nem ismerte a darabot. Műsorfüzetről is elfeledkezett. Ravelre számított. Gyanakodott, amikor a színlapon nem egyedül olvasta a zeneszerzőt, de most mégis meglepődött.

A lányra nézett, - aki ritkán került színházba, - mit szól hozzá? Ő láthatóan mással foglalkozott. Mereven maga elé nézett.

A férfi tánc területén nem volt jártas. Igyekezett azonban megérteni és lassan sikerült is felfedeznie, hogy a játék két ember kapcsolatáról szól. Örömről, bánatról, válságokról, hűségről, gonoszságról. A színen később újabb táncospár jelent meg. Az előbbieket lelkiismeretét, belső énjét személyesítették, jelenítették meg, és ezzel egészítették ki a produkciót. (Legalábbis a férfi így értelmezte a látottakat, amely nagyon is jól fedte elképzeléseit.)

A testek mozgása, a dübörgő monoton ritmus, a villódzó fények, az árnyak játéka saját életének mozzanataira irányították gondolatait. Szerelme, csalódása, házassága, hűtlensége, szakítása, válása mind-mind felidéződött a táncjáték hatására. Valahogy a zene nélküli ritmus, az ütősök kavalkádja mégis illeszkedett Ravel művéhez. Egyre inkább várta, kívánta Ravel egyritmusú néhány motívumú crescendóját. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a pergődob megszólalt:

- Tam tatata tam tatata tam tam

- Tam tatata tam tatata tatata tatata

Az alapmotívummal elkezdődött...

A fuvolák, majd az oboák és a trombiták következtek. A fagott megszólalása szinte mellbe vágta.

A férfi izgatottsága egyre növekedett. A torkát ismerős erő szorongatta, ami csak zene hatására ölelte át tarkójától nyeldekölőjéig. Régóta nem tudott sírni. Csak a zenehallgatás készítette időnként a könnyezés határáig.

A lányról csaknem megfeledkezett. Az ült mellette, kezeit tördelte, tekintetéből hol megdöbbenés, hol bizonytalanság tükröződött. A mocorgást abbahagyta.

- Tam tatata tam tatata tam tam

- Tam tatata tam tatata tatata tatata

A zene mindinkább fokozódó erősséggel dörömbölt halántékán, lüktetett belsőjében. A férfi előtt egy hatalmas, mindent elborító ölelkezés rajzolódott ki a dallam egyszerű, de mégis lenyűgöző változataira.

A táncot alig érzékelte. A zene mindennek felett volt.

Aztán a táncosok mozdulatai, az egybefonódások, a testek kígyózása egyre inkább magukkal húzták.

A lányra pillantott. A színpadra képzelte kihívó mozdulatokkal, a férfitáncos karjai közé. Majd újra maga mellett találta. A félhomályban nézte a lány tétován szétnyíló karcsú térdeit, és akkor nagyon megkívánta.

Keze után nyúlt. Megfogta.

Hűvös, csaknem kelletlen mozdulatot érzett. Akkor döbrent rá, hogy a lány teljesen másra gondol. Rosszul érezte magát.

Melengette a kezét, bízva abban, hogy belső lázából egy kicsit át tud juttatni felé.

A crescendo fülsiketítő csúcsáig igyekezett tenyerében tartani. Szorította, míg a zene a fájdalomküszöb közelében, döbbenetes csennel befejeződött.

Hazakísérte a lányt. Még mindig az előadás hatása alatt volt. Vágyott felmenni hozzá, ágyába feküdni, szeretkezni vele.

- Most nem lehet. Tudod, jön apám - mondta az.

A szeretkezés elmaradt.

Nem sokkal utána a lány is.

A vágyakozás, a színház, a zene azonban benne bujkált, hosszú ideig fogva tartotta.

Barátság

A gyerekek néha nagyon kegyetlenek.

Nem csak az állatokkal durváskodnak, - amely elsősorban ősi génekből fakadhat, vagy kíváncsiságból eredhet, - hanem egymással is. Testileg és főleg lelkileg.

Tapasztaltam ezt gyerekkoromban saját bőrömon. Kamaszkoromig, míg hirtelen növekedni nem kezdtem kövér gyerek voltam. Nagyon túlsúlyos. Céltáblája ismerősnek, ismeretlennek. A csúfolás minden fokozatát, minden versikéjét a mai napig betéve tudom. Persze időzített pillanatban a jó haverok is éltek a lehetőséggel, de nekik mindig megbocsátottam.

Nyolc vagy kilenc éves lehettem, amikor iskolába menet az édesség bolt előtt kiborult egy karton, amelyben fémdobozok voltak. Lepattant néhányról a teteje és a szürke kockakőre ömlött a tartalma. Finom selyemcukorka volt bennük. Odaugrottunk és a rakodók biztatására kezdtük felkapkodni, hiszen azt már eladni nem lehetett, a mi gyomrunk meg mindent elbirt. Köztünk volt egy sovány barna gyerek, - a nevét már nem tudom, de az arca máig az emlékezetembe vésődött - ő sietett legjobban, és mindenkit igyekezve távol tartani, az összes cukorkára igényt tartott. A karjával, széles mozdulatokkal kaszálni terelt távol minket. A többiek röhögve nézték, és biztatták: - Kapard csak fel, kapard, mintha anyádat kaparnád ki a sírból! - és vihogtak.

Nagyon szégyelltem magam, helyettük is. Édesanyját néhány hónapja akkoriban temették el. Árván, nagyon rossz körülmények között élt.

A nagyobbak is gonoszkodtak. Középiskolai tanári munkám alkalmával többször láttam, hallottam. Végzős osztályomban volt egy kislány, neki is az édesanyja halt meg. Az egész osztály ott volt a temetésén annak idején. Nagyon vékony volt, sovány. Ezért csúfolták ilyenekkel: „Ne mozogj, mert zörög a csontod és nem halljuk a magnót...” „Mellét szappanozza, a háta habzik”... meg hogy nincs is melle. Ezt a fiúktól nagyon nehezen viselte. Túrte, de többször láttam könnyeket a szemében. Mindig hálásán nézett rám, ha az eldurvult esetekben közbeléptem.

Mégsem, egyik esetben sem, talán soha nem tapasztaltam azt, hogy tartósan eltávolodtak volna emiatt a sértettek és a sértegetők. Valahogy természetesnek vették ezeket a dolgokat.

Vannak a gyerekek közötti kapcsolatokban, azok kialakulása során a kegyetlenséggel szöges ellentétben lévő megnyilvánulások is. A durva magatartásforma ellenpéldájaként lesznek azok az ember számára sokszor lenyűgözők, szívszorítók.

Ahol oktattam, a rajzórákat rendszeresen a szabadban, a házi sportpálya lelátóján tartottam. A gyerekek dolgoztak, nekem volt időm átnézni a szomszédba, ahol a kisiskola első vagy második gyerekei - talán napközisek - játszadoztak, nagy hangon, önfeledten. Azonos időben találkoztunk órarend szerint, így sokukat jól ismertem már. Volt köztük egy vékony sovány kisfiú. Olyan „hullotkörte” forma gyerek. (Ezt a kifejezést apámtól hallottam annak idején, amikor a szomszéd gyerekről beszéltünk egymás között. Vékony, nyeszlett, rosszevő, minden szélről óvott srác volt. A tragédia az, hogy a szülők minden óvatossága ellenére a Bükkben, tízéves korában leesett egy szikláról és ott halt meg. Apám ezután soha nem használta ezt a kifejezést)

Andriskának hívták a szomszéd iskolában a gyereket. Hangosan beszéltek vele, később vettem észre, hogy mindkét fülén hallókészülék van. (A szurdopedagógust, aki ilyen gyerekekkel foglalkozik, többször láttam a tanítójával beszélni.) A többiek játszottak vele, focizni is beválasztották, leginkább kapusnak. Látszott, hogy fogyatékoságát, amely a beszédjén is érződött a többiek elfogadják. Nem hallottam csúfolni őt. Előfordult, - mint minden más gyerekkel - hogy megsértődik valamiért.

Így volt ez akkor is. Andriska szomorúan gubbasztott a társaitól elkülönülve, amikor a lányok csapatából kivált egy szőke „lángosképű” kislány. Széles, mosolygós arcából, kitűntek csorba fogai. Alul, felül kettő-kettő hiányzott, (az új már növésben). Két kezét kissé meghajlított térdére támasztva, szoknyácskáját leszorítva nézett fel a fiú arcába.

- Mi baj Andriská? - kérdezte kedvesen, a széles mosoly nem tűnt el arcáról.

A fiú csak szipogott.

A kislány gondolt egyet, két tenyerét élénél összetéve, - mint nyitott könyvet tartva maga előtt - szólt a szipogóhoz.

- Nézd csak, Andriská: itt egy leopárd! Elszaladt a könyvről! Gyere, fogjuk meg!

A fiú könnyeit feledve kézen fogva szaladt a kislánnyal végig az iskolaudvaron.

Később ezt többször is megszemléltem pillangót vagy dínót kergető verzióban.

A következő év őszén láttam megint a két gyereket.

Csaknem mindig együtt voltak. Andriská kevesebbet focizott. Inkább egyedül labdázott. A mozgása is olyan esetlen, bizonytalan lett. Egy alkalommal véletlenül átrúgta hozzánk a bőrt. A kerítés tövében kereste. Visszadobtam neki. Közelében volt, mégsem lépett utána, nem kapta el.

A kislányt szólította:

- Vera! A labdám!

A kislány odaszaladt, a kezébe adta. Akkor vettem észre Andriskán a vastag szemüveget.

Csaknem vak volt.

Vera rám nézett, nem mosolygott. Tenyerét széttárva, vállát megvonta.

Megfordult, kézen fogva a fiút, labdával a hónuk alatt, kissé botladozva, de szélesen mosolyogva, kergették az elszabadult leopárdot.

Az esemény

A tömegverekedés mégis kitört, pedig már megoldottnak látszódott minden probléma.

Mindezt a helyi televízió egyenes adásban közvetítette. A megyei lapok részletes riportokban hozták le a történeteket. Az internetre is hogy-hogy nem, felkerült.

Vegyük sorba! Az, hogy összeverekedtek Tarócabögönyén, igazán nem volt szenzáció. Éveken keresztül, heti rendszeres tájjellegű eseményként rögzítette ezt a műsortervben a kisváros kulturális önkormányzata is.

A megmozdulás ténye nem, csak a helye volt kissé szokatlan. Korábban - míg stabil harmadosztályú labdarúgócsapata volt a helységnek - vagy a meccs végén, vagy ha idegenben kaptak ki (mert általában kikaptak), akkor hazaérkezvén a vasútállomástól a kocsmáig ütlegettek egymást az ifjak és kevésbé ifjú honpolgárok. Az italmérésben azonban már teljes egyetértésben folytatták a kiértékelést, illendően megvárva, míg a sérülteket ellátták a mentők a helyi háziorvos és a kerületi állatorvos segítségével. Aztán a csapat végleg kiesett a bajnokságból. A tehetséges sportolókat a nagy múltú pénzesebb csapatok elcsábították, mások börtönbüntetésük letöltését kezdték meg, vagy szégyenükben más vidékre vándoroltak.

A nem igazán nagy lélekszámú kisváros a súlyos vérvesztéséget nem tudta kiheverni, de igyekezett minden lehetőséget megragadni a hagyományos megmozdulások ápolására. Nem maradt sem lagzi, sem keresztelő, sem temetés soha verekedés nélkül. A mérkőzések igazán nem is hiányoztak.

A megyei szövetségnek főleg nem, mert akkor lélegeztek fel igazán, mikor már nem kellett játékvezetőket arra a területre küldeni. (A bírók dupla gázsiért sem voltak hajlandóak a veréseket eltűrni.)

Szóval a foci megszűnt, az események is ritkulni látszottak.

Nehezen házasodtak a fiatalok, kevesebb lett a gyerek, így a lakodalom és a keresztelő is ritkaságszámba ment. Az általános iskolai kézilabdacsapat máshová járt meccsre, a kocsmai tekebajnokság kezdett ellaposodni, sem cirkusz, sem az országos filharmónia nem szervezett turnét a környékre, így hát valami kellett a városnak.

Kapóra jött egy pályázati lehetőség (uniós pénzen), amelyet a kulturális bizottság egyik tagja fedezett fel pornóképek letöltése közben véletlenül az interneten.

Végiggondolták a lehetőséget. Pénzt nem kellett „beinvestálni”, csak jó pályázatot megírni, így a rendkívüli önkormányzati ülésen eldöntötték, hogy megrendezik a régió első Snookerbajnokságát. Számos adottság támasztotta alá a tarócabögönyeiek helyesnek tűnő döntését. Ott volt a kihasználatlan kultúrház, amelyben csak néhanapján rendeztek egy-egy használtruha- vagy turkáló partit, mert szakkörre, színházra nem jött el senki. Legutóbb Zámbo Jimmy koncertezett itt, de az igényes közönség nem hozott össze telt házat, ezért többé nem jött, és mások sem igen igyekeztek erre a tájra.

A golyós sportoknak hagyományai vannak a városban. Mindkét kocsmában található tekepálya, biliárdasztal, igaz hogy csak egy rex- meg egy karambolasztal, de azon állandóan nagy a forgalom (A pétanque-t a rendőrség betiltotta, mert a golyókkal egymást és a járókelőket dobálták a játékosok)

Nem beszélve a különböző flipper nyerőautomata játékokról, amelyeknek több példánya ma is működik szerte a környéken.

A TV-közvetítés adott, hiszen már régóta dolgozik öttagú stábbal a helyi kábeltelevíziós lánc.

A megrendezést teljes egyetértés fogadta, csak az előzetes véleménykutatás során volt az ÖTYE (Nőklub) részéről fenntartás, hogy a délutáni argentin, olasz, albán és egyéb sorozatok időpontjai ne essenek egybe a bajnokság mérkőzéseivel. Mivel ígéretet kaptak, hogy az elődöntők és a döntő idejét eszerint választják meg, semmi nem állt a rendezés véghezvitele útjában.

Igazán példa nélküli összefogás jellemezte az előkészületeket, miután a pályázat elnyerése után a háromnapos örömnép és kijózanodás megtörtént. Egymást segítették az önkormányzati tagok, a tanítók az iskolából, a körzeti ember- és állatorvos, mindkét felekezet papja, és a parlamenti pártok helyi képviselői is az ellenzékkel együtt, aki kötelességtudóan azonban kifejezte fenntartását.

Lényeg az, hogy a kultúrház nagytermében berendezett, lelátókkal ellátott, jól megvilágított küzdőtérén végül elkezdődött a bajnokság döntője.

A helyiek nagy öröme az óvárosi Dorongos Rajmund kezdte meg a tizenegy brékre tervezett hat győzelemig tartó küzdelmet Gipsz Egmonttal, aki népes kísérettel érkezett a (korábban futball) rivális szomszéd kisvárosból.

A döntő sajnos csaknem egy félóra késéssel kezdődött az asztal karbantartása miatt, pedig az ide szerződtetett kisiparos már nagy gyakorlatra tett szert a posztózásában.

A döntő utolsó játékai voltak hátra. Dorongos vezetett 5:4-re, és a tizedik brékben is ő volt soron. Mandinerből akarta megjátszani a fekete golyót, amikor nagy robajjal kicsapódott a terem ajtaja, vagy öten hangoskodva rontottak be.

Rajmund természetesen ijedtében mellé bökött. Szerencsére a posztó nem szakadt ki, csak vastag fehér csík maradt a lökés nyomán a krétától. A főrendező alig tudta a betódulókat megállítani.

- Mi a bűdös francot akartok itt? - kérdezte udvariasan Csanáros Elemértől, aki a hajdani focicsapat szurkolótáborának vezéregyénisége volt, közben egy jól irányzott balegyenest küldött a hatodik és hetedik bordája környékére.

- Hát snúrozni! - mondta Elemér miután visszanyerte légzőképességét.

- Láttuk kiírva, hogy bajnokság van - mondták többen is, és a nyomaték kedvéért csörgették a markukban tartott aprópénzt.

Miután tisztázták, hogy nem elírás és nem helyesírási hiba, hanem ténylegesen snooker-bajnokság, ami ki van írva, békésen elvonultak az udvarra. A budi mellett a palánknál ütöttek tanyát. Igazán normálisan viselkedtek, csak néha hallatszott fel egy-egy üdvívalgás, ha jó dobás esett. Az edzett idegekkel rendelkező két versenyző ezeket már fel sem vette.

Nyilvánvaló, hogy Dorongos hibája után Gipsz Egmont következett és igyekezett tetemes hátrányát behozni.

Sajnos újabb incidens borzolta fel, az amúgy sem teljesen acélos idegeket.

Miután krétázást követően visszafordult Gipsz sporttárs az asztalhoz, rémülten látta, hogy a fehér golyó és a megcélzott piros között a zöld posztón egy rovarszerű lény fekszik hanyatt. Lábaik mozgatva, összevissza tekereg, forog és félelmetes hangokat ad ki magából.

A közönség is felhőrdült, amint a kivetítőn az egyik kamera közeli képen mutatta a kis aranyost. A felháborodás egyre nőtt, amikor Egmontka dákójával kezdte piszkálni, böködni, biztatni a lényt arra, hogy másszon fel rá, és úgy próbálja meg eltávolítani.

Nem ment.

A közönség soraiból többen bekiabáltak, majd mobiltelefonon hívták Kaptáros Jocót, aki közismert méhész. Jöjjön és távolítsa el a bogarát! Jocó visszatelefonált és közölte - miután a kamera teljes képernyőnyire kinagyította a fetrengőt -, hogy ez nem az ő méhecskéje, mert az övéi piros-fehér csíkos atlétát viselnek (a volt helyi focicsapat színei), ez meg sárga-barnát, és ez nem is méhecske, hanem darázs.

Ezzel kapcsolatosan is hangos vita támadt a jelenlévő helyi agronómus és a nyugdíjas biológianár között.

Közben jócskán túllépték a tervezett adásidőt a televízióban. Az ÖTYE vezetőségéből többen betelefonáltak, de már személyesen is megjelentek csapatostól amiatt, hogy a sorozatokat nem tudják nézni, mivel a közvetítés akadályozza őket.

Kezdett a helyzet elmérgesedni. A nézőtér több táborra szakadt. A snúrozók is bevonultak meglehetősen töltött állapotban. A nőklub is hangoskodott, nem beszélve a rivális szomszéd város szurkolótáboráról, akik látván, hogy számukra babér már nem terem, a káosz elmélyítésére törekedtek Bogyó Margit a főrendező aggszűz leánya teljes jóindulattal próbálta megoldani a helyzetet, de sajnos olaj volt a tűzre, amikor szemmel láthatóan műsoros papírsebkendőjét elővéve, a rajta lévő tépőzárat feloldva beterítette a darazsat, majd jól irányzott karate ütéssel azt megsemmisítette. A technika jóvoltából egyenes adásban tisztán hallatszott a darázs bordáinak recsegése. A vezető operatőr azonnal kitette a képernyőre a tizenennyolc éven felülieknek járó piros kört is. Le sem kellett vennie, mivel perceként keresztül a tömegverekedés jelenetei ezt a kategóriát kimerítették.

A bajnokságot zárt ajtók mellett, a berendezés romjainak buldózerrel való félretolása után fejezték be.

Nyert Dorongos Rajmund és természetesen a látvánnyal Tarócabögönye népe.

Az eseményekről felvétel készült, melynek közvetítési jogáról a város jelenleg is tárgyal.

Várhatóan a befolyt jogdíjakból éveken át megoldódnak az önkormányzat művelődésre szánt kiadásai.

Ábel

Ha koldust látok az utcán, téren, vagy a templom előtt, nagyanyám jó szíve jut az eszembe.

Végtelenül temperamentumos asszony volt. Apró, sokszor jelentéktelennek tűnő dolgok is felkorbácsolták érzelmeit. Szörnyen tudott haragudni, felháborodni semmiségeken, aztán a másik pillanatban könnyekig meghatódott, ha elesettséget, nyomort, bánatot vagy szomorúságot látott mások életében.

Az is előfordult, hogy mérgében, - mert nem akart rendesen nyúlni a rétes, - az összekapott tésztát a csupasz falhoz vágta, és közben átkozódott. Régen, gyerekkoromban, ha a piacon vásároltam vele, képes volt percekig a földön ülő féllábú, vagy egyéb módon csonka koldus felett állni és könnyezve hallgatni annak történetét. Teljes és őszinte együttérzéssel kérdezte:

- Mi történt magával jóember? - Addig én mellette toporogtam és nagyon szégyelltem magam, nem tudom miért. Aztán kevés pénzecskéjéből nyújtott néhány fillért a szerencsétlennek. Láttam rajta, hogy jó szívvel adja. A fagyipénzt bezzeg szűkebben mérte - gondoltam akkor gyerekefjével.

A koldusok is mások voltak annak idején. A háború után sok csonka végtagú, meg vak embert lehetett látni. Nem igazán koldultak. Valahogy a szerencsétlenségüket másként viselték. Talán szégyelltek, vagy resteltek amiatt, hogy ide jutottak, pedig igazán ők tehettek erről legkevésbé, ők voltak a legnagyobb áldozatai a világégésnek. Ha tehette, mindegyikük dolgozni igyekezett.

Volt a piacon egy tagbaszakadt ember. Tavasztól ősziig kopott fekete atlétatrikóban járt. Fél kézzel mozgatta a zöldséges ládákat, kosarakat. Épkézláb társait túldolgozta. Abból élt, amit ott keresett. Mindig volt munkája. A kofák kapkodtak érte. Nem fogadott el soha többet, mint ami járt neki.

Később eltűntek az utcákról. A hatóság nem tűrte, mert rossz képet alkotott a rendszerről.

A váltást követően aztán megsaporodtak a kéregetők. A koldusok is megjelentek, de teljesen más formát öltöttek, mint gyerekkorom idején.

Életerős emberek, asszonyok, gyerekek koldultak minden szerénység, alázat nélkül is. Gyakran erőszakosan akarták kicsikarni az ember együttérzését, jóindulatát és pénzét. Éhségre hivatkozva többször kunyeráltak tőlem is az áruház parkolójában, de amikor a csomagból felajánlottam a friss zsemlét és a magamnak szánt parizert, rendszerint továbbálltak, de volt olyan is, amikor néhány méterre, csaknem szemem láttára a szeméttartóba dobták az adományomat. Az ilyen esetek bizony eltántorítják az embert a jótékonyaságtól, néha az együttérzéstől. Meg az is, amikor a sajtóból értesülünk a koldus-maffiáról, a bérkoldulásról és arról, hogy egymás között felosztják a területeket a „futtatók”.

Természetesen tisztában vagyok avval, hogy a kéregetők döntő többségét nem a jólét, vagy az unalom, vagy a meggazdagodás vágya hajtja az utcára.

Talán egy éve figyeltem fel először emberemre. A villamosból pillantottam meg egy tavaszi reggelen. A város főutcáján állt, a „napos oldalon”. (Nagyapám mondogatta mindig így, ha sétáltunk együtt, a színház előtt). Inkább alacsony, meghatározhatatlan korú, vékony ember, a fején barna szörkucsma volt. Rövid bekecsben, buggyos nadrágban és keményszárú csizmában állt mindkét kezét zsebében tartva. Mellette kis hátizsák a földön, vele néhány félig megrakott reklámszatyor. Kis bajuszkája alól mosolyogva nézett szembe a nappal, emelt

fővel, mozdulatlanul. A villamos lassan haladt, jól megfigyeltem amint csak a szeme rezdülésével követte a kora reggeli utca mozgását.

Úgy állt ott, mintha a Kárpátok ritkás fenyvesei széléből nézne le a völgyben legelésző nyájára. (Csak a pásztorbot hiányzott kezéből.) Lehet, hogy éppen rájuk gondolt, mert nagyon arról a vidékről valónak látszott. Végtelen boldogság, derű, optimizmus és talán egy szemernyi együgyűség is sugárzott tekintetéből.

Ritka az a nap, amikor ha arra járok, a belvárosban, a sétáló utcán ne látnám emberemet. Ábel - így neveztam el magamban - derűs, mosolygós, és nagyon szereti a napfényt. Ha süt a nap, mindig a napos oldalon találom. Nem láttam soha borostásan, sárosan, elhanyagoltan, pedig biztosan hajléktalan. A motyója állandóan vele van. Ha ül a padon mellette, ha a napba mosolyog, akkor a földön a csizmaszáránál terpeszkedik.

Mikor a vasárnapi nagy evések után megcsömörlött gyomorral hétfőn reggel meglátom szokott helyén valamit rágcsálni, azonnal megváltozik borongós hangulatom, elmúlik gyomorégésem, és máris átveszem derűjét. Korholom magam, hogy jó dolgom mellett miért nem az élet örömeire gondolok ahelyett, hogy az árnyékban matatok. Lásd, Ábel tud csekély dolgoknak is örülni, miközben sorsa sokkal sanyarúbb az enyémnél! Nem tudom miből él, de soha nem láttam koldulni, kéregetni. Az utcán gyakran megfordulnak csavargók, részegek, szípusok is, meg vele hasonló hajléktalanok, de egy alkalmat sem tudok, hogy valakivel is szóba állt volna közülük.

Télen, nyáron bekecsében, csizmájában, kucsmájában, végtelen derűvel és nyugalommal néz le ránk a Kárpátokból, a hegyi legelőkről.

Lenéz a városi ugri-bugri, az érthetetlenül ideges és elégedetlenkedő emberekre.

Talán még sokáig, de boldogan.

A telefon...

A telefon váratlanul szólalt meg.

Nem számított rá. Péntek dél körül általában nem kereste senki. Igaz, ritkán érkezett ilyen tájban haza. Felesége éppen úton volt. Vonattal. Ő meg a mobilon kereste volna. A hétvégi teendőiről gondolkodott, azokat rendezgette magában, amikor felriadt a csörgésre.

Bizonytalan hangon szól a kagylóba.

- Ági vagyok. Anikó néni szomszédja - válaszolt egy izgatott női hang.

- Anya! - villant agyába. - Dehát tegnap délután jártam nála. Semmi baja nem volt, nem fulladt. Oxigénpalackja is tele van. Csak néha használja mostanában. Mi lehet? - futott át rajta.

- Rosszul van. Szóltunk a mentőknek. Percek múlva itt lesznek -

- Indulok azonnal - és úgy is tett a férfi.

Negyedóra telt el, a lakás előtt lépkedett. A mentőautó még ott várakozott. Nem volt benne senki.

- Csak nem? - rossz érzése támadt.

A szobában az ágy körül a mentőorvosnő, nyitott diagnosztikai táskája mellett kissé tanács-talanul matatott, két mentőegyenruhás férfi pedig a falat támasztotta.

- Mi történt anya? Mi van veled? - kérdezte az ágyban ülő jóval hetven feletti őszes törékeny öregasszonyt, aki elkeseredett arccal sírdogált, és kétségbeesetten pillogott felé.

- Nem tudom. Csak szédülök, meg hányok. Ki akartam menni, sétálni, de rosszul lettem.

- Fulladsz?

- Nem tudom...

- Hát akkor? A gyógyszereidet bevetted rendesen?

A mentőorvosnő szólalt meg:

- Minden gyorstesztet elvégeztem. Vérnyomása normális, várcukor rendben, levegőt nem kapkodja, véroxigén rendben, pulzus normális.

- A maminak nem szokott lenni néha hisztériás rohamja? - kérdezte a férfitől halkán, csak neki irányozva a kérdést.

- Én nem hisztizek, nem hazudok, nagyon rosszul vagyok! - kiáltozott mami, mert meghallotta az előbbit, annak ellenére, hogy gyakran azt sem értette, amit őneki szánnak.

- Tessék mondani mit érez, fáj valamije, miből áll a rosszullete? - kérdezgette finoman az orvos ismételten.

- Nem tudom. Csak szédülök, és rosszul vagyok.

- Minden lelete rendben van, nem vihetem be. Itt marad vele? - kérdezte a férfit. - Ha bármi probléma adódna, telefonáljanak, azonnal jövünk, nem kell külön beutaló sem. De nem tudok most mit tenni - szabadkozott az orvosnő.

A férfi kiengedte őket, megköszönte segítségüket, és visszament anyjához.

- Ezek azt hiszik, hogy színészkedem, hogy semmi bajom... - mondta rosszállóan, szípotgva.

- Jól van anya, hagyd abba, itt vagyok, minden rendben lesz.

- Itt maradsz? Nem még el?

- Nem. Maradok, ameddig akarod.

- Aludj itt! Nem akarok egyedül maradni! Hajnalban mostanság mindig felébredek, nem tudok aludni. Olyankor halálfélelmem van. Nagyon rossz! Maradj, kérlek!

A férfi csodálkozott ezen. Anyja csaknem tíz éve özvegyen élt, de csak ritkán, és csak addig túrt meg maga körül valakit a gyerekei közül, míg neki volt kedve. Amikor hiányoztak, menni kellett hozzá, de ha terhükre voltak, bizony kinézte őket.

Kisebbik gyereke családi okok miatt gyakran bekéredzkedett hozzá, többször ott is aludt, de nem igazán szerette azt. Panaszkodott is a nagy fiának emiatt, de az öccsét azért nem küldte el, csak éreztette vele a feleslegességét.

- Jó, itt alszom ma, nyugodj meg! - mondta, - majd elhalasztom máskorra, amit mára terveztem - gondolta.

- Főzök teát. Mást nem adok, ha émelyegsz.

- Jó lesz - mondta az asszony és nyugodtan elszenderült.

A férfi a lakásban elrendezte a kikészített ruhákat, amelyeket a kórházba készültek vinni. Teát főzött, anyja elé tette és beszélgetett vele.

Az öregasszony a régi dolgait hozta fel. Elmúlt közös emlékeit emlegette gyerekeivel, férjével, unokáival. A férfi türelmes volt vele. Figyelte, nem zavarja-e meg az asszonyt a visszaemlékezés. Gyakran előfordult, hogy izgalmai miatt kezdte kapkodni a levegőt. Asztmás volt. Sokáig dohányoztak együtt az urával. Hiába hagyta abba a cigizést hatvanéves korában, késő volt. Sokat szenvedett emiatt. Sem a szanatórium, sem a kezelések nem segítettek neki, ha olyanja volt.

Most nem volt. Jól érezte magát a fia mellett, pedig az idősebbik volt az egyetlen, aki mindenkor szemébe mondta kendőzetlenül a hibáit, az elrontott ügyeit. A férfi gyakran megbánta. Talán mégsem kéne ezt, hiszen a dolgokon nem változtat. Úgy érezte, jó lenne, ha anyja az életben nem csak a keserűséget látná, hanem az örömöket is, és főleg azokat. Mert az asszony nagyon hajlamos volt „elhagynia” magát. Ő maga is tudta, de nemigen ismerte el. Pontos, szakszerű diagnózist állított fel saját depressziójáról, vagy átmeneti hallucinációiról. Ideg-orvoshoz járt rendszeresen, míg tudott, meg addig, amíg nem kapott olyan gyógyszert, amitől kettős látása meg kézremegése lett.

Az ismertetőből jött rá, hogy azok a gyógyszer mellékhatásai. Ezután abbahagyta a szedését. Elmúltak a kézremegések, a depresszióról nem beszélt többé. Az ideg-orvost messzire elkerülte.

Az este jól telt el. Teáztak. A gyógyszerét a férfi adagolta ki. A televíziós sorozat után az asszony elaludt. Reggelig fel sem ébredt. Se depresszió, se halálfélelem. Dél előtt tíz körül hagyta ott az anyját.

- Főzök ebédet neked - mondta előzőleg.

- Nem kell. Hoznak. Tudod a családsegítők.

- Nem kívánsz magadnak valami mást? Megcsinálom.

- Nem, jó lesz az. Mondták, hogy valami finom lesz szombaton.

- Vásárolni nem kéne? - kérdezte a férfi. Gondolta bevásárol, mert a dolgait, amit betervezett már nem tudja úgysem elvégezni.

- Nem. Mindenem megvan. Aztán jön Kati tizenegy körül, ha mégis kell valami, ő elmegy és elhozza. Menj nyugodtan haza. Kikísérlek.

- Na, meggyógyult már. Elege lett belőlem - gondolta a férfi és elkészöntek egymástól.

Az utcán találkozott Kati nénivel, aki nagy igyekezettel sietett szemben.

- Anyádnál voltál? Tegnap délelőtt vittem neki töltött karalábét. Akkor főztem. Két jó nagy adagot. Még mára is maradt neki biztosan.

- Nem maradt - mondta a férfi és mindenre megtalálta a magyarázatot. (Majdnem mindenre.)

Nagyot sóhajtván maga elé nézve sietett tovább.

Eszébe jutott, hogy milyen jó volt anyjával korábban, évekkel ezelőtt, a betegsége előtt, csak úgy beszélgetni. Beszélgetni, mentesen a depressziótól, a magánytól, betegségtől. Csak úgy, a mindennapi gondokról és főleg az örömökről.

Érezte, eljön az idő, amikor már minden beszélgetés elcsendesül, elhalványul, és a nehezen felidézhető emlékekbe burkolózik.

A férfi a folyó partján állt

Átnézett a befagyott medren. Középen vékony csíkban villant fel a csordogáló víz.

Szikrázó napsütés volt. A vékony jeges havon, - amely napközben kissé megolvadt, - a napfény táncolt. A fénynyalábok a csupasz bokrokon és csenevész fákön egymást kergették.

Néhány lépést tett, önkéntelenül is a porzó hóba rugdosva cipőjével. Örült a látványnak. Jól ismerte a helyet, gyakran megfordult itt. Főleg egyedül, ha magányra vágyott.

A lányra gondolt, pedig megfogadta, hogy nem teszi. Most mégis adott magának kevés engedményt.

- Csak egy negyedórát, csak tíz percet - gondolta. - Ennyit csak lehet? Tudta, ilyenkor később nyugtalanná válik, megviselik a gondolatok.

Egy ismerős társaságban, néhány kocsmameglátogatása után mentek együtt haza. A lány először volt velük. Fiatalok voltak mindnyájan, a férfit kivéve. Őt befogadták máskor is, hiszen ismerte gondolataikat, beszélt a nyelvükön és jóval fiatalabbnak látszott koránál. Nem volt „ciki” vele egy pultnál ülni. Történeteik érdekesek voltak. Közülük néhányan még intim dolgaikba is beavatták teljes őszinteséggel, baráti hangon. Lehet, hogy apakomplexusukat élték ki nála. A férfi gyakran nem így érezte, de soha nem élt vissza vele.

Jó hangulat volt, eleget is ittak. Eljutottak az őszinteség küszöbéig, talán át is lépték néhányszor.

A lány szép volt, annak látta. Tudta, nehéz a sorsa, amelyet elejtett néhány mondatából ismert meg. Végig inkább zárkózott volt, mint közlékeny. Egyedül élt. Szerinte jól viselte, a férfi mégis szomorúságot látott szemében. Egy érzékeny pillanatban, - már nem emlékezett rá, ki kezdeményezte - megfogták egymás kezét. A lány ezután nem eresztette el.

Kézen fogva mentek a lány lakásáig. A férfi a kapuban búcsúzott el tőle. Apai érzések voltak, amelyek feltörték belőle, hiszen nála idősebb fiai voltak.

Szép volt, kedves, karcsú és törékeny, bűgű hangű a lány. A férfit elbűvölte.

Sorsa iránti együttérzés soha nem ismert indulatait hozta a felszínre. Az érzelmek másnap nem távoztak az alkohollal együtt. Megdöbentette, hogy a lányra nem úgy, mint előző nap gyerekére, hanem mint nőre gondol.

Több mint tíz éve nem érzett ilyet.

Nem hitte, hogy valaha előfordul ez vele. Korabeli ismerőseivel már történt ilyesmi. Bolondnak tartotta, magában kinevette őket.

Várta, de napokig nem múlt az érzés. Ezután már örült is neki. Visszajött vele fiatalsága, vidámsága, világlátása megváltozott. Mindent másképp érzékelt, türelmesebb megértőbb lett másokkal. Jobban kinyilvánította szeretetét azok felé is, akiknek ez idáig nem igazán mutatta.

A lány értetlenül fogadta közeledését. Néhány perces munkahelyi beszélgetéseken, lakásig való hazakocsikázás és futó találkozáson kívül nem adott lehetőséget a férfinak számára.

- Csak te akarsz beszélni, nekem nincs mit mondanom - válaszolt, mikor kérte a férfit, adjon egy órát számára.

Levelet adott át a lánynak leírva gondolatait. Kérte, ha elolvasta, hívja fel, vagy küldjön üzenetet. Telefonjában az üzenettel jött a partra.

Azon kapta magát, hogy a lánnyal beszélget.

- Semmi érzést nem keltett benned az este, amikor együtt buliztunk?

- Kicsit többet ittunk - válaszolt.

- Mégis, semmi más?

- De igen, jó volt veled, kellett a támasz akkor, nem csak fizikailag. Tényleg jó, hogy velem voltál.

A férfit meglepte, mert ezt még sosem hallotta tőle, jól is esett neki.

- Igen, nekem is jó volt, de ez számomra többet jelentett. Tudod, hogy elvarázsoltál, levettél a lábamról, én többet szeretnék. Nem tudod, mire vagyok képes, hogy jó lennék neked, veled. Szeretnék jobban megismerni.

- Én meg nem. Ezt el is küldtem SMS-ben.

Erre nem volt válasza. Össze kellett szednie magát. Ki tudja hányadszor, újra olvasta az üzenetet mobilja kijelzőjéről: „Nagyon kedvellek, de ennél többet nem adhatok számodra. Másképp gondolkozunk a fontos dolgokról. Mások az elképzeléseink. Köszönöm, hogy leírtad érzéseid, jól esett, de nem tudom viszonzni. Ne haragudj rám.”

Tiszta beszéd, azaz világos üzenet... Most mihez kezdjen? Tanácstalan volt.

Érzéseit nem vetheti le, mint egy átizzadt pólót, vagy mint egy kitaposott cipőt.

Ez hozzá nőtt. Ez csak el fog vele együtt kopni.

Nem haragudott a lányra. Biztos volt benne, többé nem fog úgy közeledni hozzá, mint eddig. Annyi tartás még maradt bennem - gondolta. Szerette volna, vágyott arra, hogy kedvelje őt a lány továbbra is. Tudta, hogy ő mindig szeretni fogja, ha semmi másért nem, de azért, mert ismét megérezhette - ha reménytelenül is - általa a szerelmet.

Az utolsót.

Az elsőt, a legnagyobbat és az utolsót mindenben becsülni kell.

Felnézett, ismét a tájat látta a verőfényes napsütésben. Kitörölte az üzenetet, hátat fordított és már nem is látta, hogy az elhajított telefon a jégen pattogva végül a folyóba csobbant.

Capriccio

A keze tűnt fel neki először. Rácsodálkozott.

Napbarnított kézhátán ujjait kiegyenesítve, apró gödröcskék látszottak. Halványan, csak sejtetve néhány kis kék ér rajzolódt ki feszes, mégis puha bőre alól. Igazán apró volt, kissé bumfordi, inkább kölyökre valló. Az ujjak finoman keskenyedve, tojásdad ápolt körmökben végződtek. Rózsaszín tenyere puha, meleg volt, mégsem érezte száraznak, amint a lassú tánc közben a sajátjában tartotta.

- Milyen aranyos kis kezed van - mondta a lánynak.

- Igen? - kérdezett vissza kissé meglepődve az.

Szokatlan volt, hogy ezt a testrészét kezdik dicsérni. A férfiak szemei leginkább telt mellein akadnak meg. Ezt ő nagyon jól tudta. Megszokta, leginkább élvezte is az iránta való rajongást. Néha nehezebben viselte, de mindenképp érdekes volt, ha nem arra felé irányult valakinek is a figyelme. Legtöbbször, amikor a szépet tették, az alakjával, a rámenősebbek a pulóverével, a dekoltázsával kezdték a hízelgést. Majd, ha tettelegesséig fajult a dolog, alig várták a büszke halmok bejárását. Sosem tagadta, szerette ezeket.

Nem igazán értette a férfit. Ismerte. A cégnél, ahol együtt dolgoztak normál fazonnak tartotta. Sosem közeledett hozzá, mégis többször elkapta elismerő tekintetét.

- Miért pont a kezem? Ezt tartod legjobbnak rajtam?

A férfi elengedte a füle mellett a provokációt.

- Fontosnak tartom a kezet. A kéz a mozdulatából, az érintéséből sokat elárul tulajdonosáról.

A férfi már bánta, hogy bizalmasabb témába kezdett. Egy idő óta csak semleges dolgokról tudott másokkal csevegni. Időnként már őt is fárasztotta ez, de tudat alatt minden bizalmasabb beszélgetés elől kitért. Barátai is kezdték (talán emiatt) kerülni. Neki még nem tűnt fel.

- A szemek után, a tekintetet követően a kézből indul ki minden. A csecsemő is amint tud, nyúl a dolgokért, kezével tömködi szájába az ismert, ismeretlent. Később, ha akarsz valamit, megérinted, ha birtokolni akarod, megfogod. A kezedd. A kéz nagyon fontos. Nem csak azért, hogy működjön, ügyes, használható legyen! Másért is - mondta.

Aztán arra gondolt (de már nem mondta ki), hogy kell a fáradtság, a szomorúság elsimítására, a biztatás, az öröm, a vidámság jelzésére is. Mennyire fontos, a kellemes érintésű kéz! A hideg kéz nagyon rossz.

Visszaültek egy asztalhoz a munkahelyi buli közepébe. A zene szólt, a főnököt körülugrálták elegen, hiszen neki köszönhatték a rendkívüli kikapcsolódást a sikeres üzletkötései után. Szerencsére ezt egyre többször megteszi. Majd a piát, kaját leírja a költségek között. Tudta ezt mindenki. Ezért igyekeztek magukat jól érezni.

A lány is ezt akarta. Nem hiányzott a magasröptű szöveg. Mivel inkább máshoz volt szokva, érdekesnek tűnt. Nem hajtotta el a férfit, habár számtalan finom és nem finom leléptető módszere volt tartalékban. Barátjára gondolt, akivel néhány éve már együtt élt egyre inkább szorosabb kapcsolatban, amely eleinte nagyon-nagyon laza volt, megengedve a másiknak apróbb (néha nagyobb) kisiklásokat is. Ő még sosem beszélt a kezéről. Se a sajátjáról, se az övéről. Egy szava sem lehet, mert mindent megkap. Az ágyban is. Főleg ott. Ott mégis inkább a dudáival beszélget a barátja mostanság. Eddig nem is gondolt arra, hogy hiányzik más. Ez a pasi sem! Ötven is meglehet - gondolta magában.

Mégis mellette maradt, beszélgettek. Aztán elvitték mások táncolni.

Kimelegedve, izzadtan tért vissza hozzá.

A férfi kezére nézett, mikor az nem látta, és arra gondolt mit tudna tenni vele. Lehet, hogy csak azzal, kuncogott, de aztán komolyságot erőltetett magára. A férfi mindig a szemébe nézett, amikor beszélt hozzá. Ezt szerette. Utálta a „tekintgető” fiúkat.

- Nem akarhatok tőle semmit - gondolta magában a férfi és önkéntelenül összehasonlításokat tett. - Az szőke, magas, kékszemű volt, apró mellekkel.

Ez meg itt a nagy melleivel inkább alacsony. Szemüvege mögül igaz, meleg barna szemei mosolyognak, de inkább gunyorosan, gyanakvóan.

Beszélgetni sincs igazán miről! Igaz, nem is próbáltam még sok mindenről - morfondírozott.

A férfit valami visszatántorította. Elszokott a közeledés lépéseitől. A másik elvesztése még alig behegedt sebeket hagyott benne. Az ösztönös védekezés kerekedett felül.

A lány azonnal megérezte rajta. Kezdte a beszélgetést melegebben, barátságosabban folytatni.

- Tudom, egyedül maradtál. Azért próbálj lazítani. Elriasztod magadtól az embereket! - mondta.

Teljesen elment az eszem! Csak nem fogom pesztrálni! Ha nem akarja magát jól érezni, mit keres itt? Menjen a francba! - gondolta a lány.

Kis híján otthagya.

Aztán a férfi elmosolyodott, visszahívta a parkettra. Lassú számra lötyögtek. A lány nézte ívelt szemöldökét, a férfias szarkalábakat a szeme sarkában, és jól esett érezni határozott szorítását a kezében.

- Barátod nem akart jönni? - kérdezte a férfi váratlanul.

- Nem szoktam ide hívni. Ez munkahelyi buli! Miért? Neked hiányzik? - válaszolt.

- Nem, nem hiányzik. Igen hülye kérdés volt! - mondta és nagyon haragudott magára a férfi.

Hogy lehetek ilyen állat? Mi közöm hozzá? Nem vagyok normális! Megint kiadom magam! Pont énvelem állna szóba, mikor fiatal jóképű barátja van.

Igaz, dicsekedtek már vele, meg az eseteivel, amelyek az iktatóban és a fénymásolóban történtek. Nekem nem kellenek ilyen dicsőségek! - gondolta, aztán elszégyellte magát, mert ez bizony nagy képmutatás volt, belátta.

- Bizony, mond az ember marhákat néha. Ne törődj vele! - mondta a lány, s magában ujjongott: ez akar tőlem valamit! Ez már perzselődik! A hódítás büszkesége járta át. Kellek neki! És a kezemmel kezdte! Most ilyen mulya, vagy alamuszi, vagy egy nagy disznó! Talán egyik sem!

Kezdett biztos lenni a dolgában, csak abban nem, hogy kell-e ez neki?

Sokat beszélgettek ezután. Együtt cserélgették a lemezeket, CD-ket. Keveset iszogattak a többiekkel is.

Később szétoszlott a társaság. Másnap dolgozni kellett. Mindenki igyekezett haza pihenni. A főnök jól használható munkatársakra tartott igényt.

A lány tudta, hogy a férfi hamarosan be fog hozzá menni az irodába. Ő is, az övébe, ha csak egy szóval is kéri.

Egyelőre beszélgetni.

Pótvizsgák után

Piszkok! Szemetek! Köcsögök, barmok! Állati disznóság, amit velem műveltek! Tiszta ideg vagyok! Ez nem igaz! Örület! Tiszta ideg vagyok!

- Mi? Hogy ezt már mondtam?

- De!

- Nem csoda!

Négy vagy öt éve járok ebbe a rohadt iskolába, de ilyen még nem fordult elő velem tizedik osztály végén. Három tárgyból pótvizsgáztam, mindegyikből meghúztak. Szemétség!

- Hogy más három bukás után évet ismétél?

- Na és?

Én is jártam így többször! Éppen ezért csak megérdemeltem, hogy a tantestület engedélyezte a pótvizsgákat!

- Nem?

- Na látod!

Kettőből még írásbelizem is, mégis ezt tették velem!

- Hogy hogyan, mikor tollam se volt soha?

- Na és? Kértem a tanárnőtől. Adott.

Az igaz, hogy csak a nevemet írtam fel a feladatlapokra, a Pétert két errel, de hát eltévesztettem. Mindenkivel előfordulhat... Különben sem magyar nyelvtanból vizsgáztam, hiszen abból bőven 1,4 felett voltam három századdal és átengedtek. Biztosan bosszúból adtak elégtelent, mert rágtam a tanárnő Rotringja végét. Igaz, a dolgozatlap üres volt, de hiba sem volt benne!

Mégis meghúztak.

Szemétség! Pedig matekból volt jó feleletem!

- Mit?

- Hát kérdezte Gizus (matek tanár), hogy miért van két libának több esze, mint nekem? Erre pár perc gondolkodás után azonnal rávágtam: mert ők ketten vannak. Mégsem engedett át a vén szipirtyó!

Feljelentem őket!

Az oktatási, a művelődési meg a belügyminisztériumban! Meg a zonbucmannél!

- Hogy?

- Hát annál!

- Nem azt mondtam?

Meg a Magyar Bálintnál is. A jegyzőnél is! Jut eszembe! Annak a címét is tudom! Többször küldött anyámnak felszólítást: ugyan járjak iskolába! Meg a Lévai Katalin egyenértékű miniszternél is feljelentem őket! Habár azt még meggondolom, mert mintha rokona lett volna

annak a matektanárnőnek, akit tavaly kiszekíroztunk a suliból. De Gézánál biztosan feljelen-tem őket!

- Mi?

- Hát Gézánál, az igazgatóknál!

- Nem ismered?

- De ló vagy!

Én nagyon jól ismerem! Többször jártam az irodájában az osztályfőnökkel... Egész jól el-beszélgettünk. Azt hiszem még kólával is megkínált! Megismer a folyosón...

- Honnan tudom?

Hát már messziről meglátva engem, lekonyul a bajusza és vakarja a fejét... Mindhárom tanarat kirúgatom vele. Tuti!

Mert hol itt a humánum, az emberiesség, a gyermekközpontú iskola?!

- Ha?!

Azt nem lehet megérteni, hogy milyen nehéz három tantárgyból felkészülni? Még kettőből álltam 1,5 alatt, azokból mégis átengedtek! Buktattak volna meg csak egy tantárgyból, hót zihér felkészültem volna akár ötösre is!

De így? Ők a hibásak, ők a felelősek!

- Hogy többet kellett volna tanulni?

- Miért?

Szilágyi is mondta, a kézi edző: nem tanulni, tudni kell!

Apám! Mennyire igaza volt! Hát ez az...

- Mentek a prekóba?

Várjatok, mindjárt jövök én is, csak megírom a kérelmet az osztályismétlésre!

Hamar meg leszek vele, csak a tavalyit kell lemásolnom!

A jó szomszéd

Kapcsolatunk a telekvásárlást megelőzően kezdődött.

Megvétel előtt találkoztunk, amikor megtekintettük az ingatlant. Nála volt a lakatkulcs. Várt minket, mert az előző tulajdonos értesítette őt az érkezésünkről.

Félig-meddig baráti körből jutott tudomásunkra, hogy eladó a telek a kis házzal.

Mivel nem volt gyakorlatunk, - a lakásunk után ez volt az első ingatlan, amit vettünk - nagyon körültekintően akartunk eljárni. Jól jött, hogy ismerősök ajánlották bizalommal.

Szikár, inkább alacsony ember volt. Munkásruhában, sapkával a fején, füstölő cigarettával, nagyon készségesen nyitotta ki a kaput és adta át az üresen álló telek kulcsait, mivel az előző gazda, egy idős asszony koránál és gyenge lábainál „fogva” nem járt ki. Az öreg - akkor pár évvel hatvanan túl - kaszálta le a fűvet néhanapján, meg szemmel tartotta az üres portát. Akkor nem sokat tárgyaltunk vele.

Barátaink ismerhették, mert mondták is biztatóan, - de csak úgy melleleg, nem túl nagy hangsúllyal -, hogy ha az öreg már nem lesz, telkünk legalább húsz százalékkal felértékelődik.

Csak később értettem meg, mire gondoltak. Az elkövetkezendőkben megvalósult hangoskodásai, balhéi közben ez mindig eszembe jutott. Feleségemmel a megvétel után azonnal, még ősszel nekiláttunk a gazból kicsomagolni a kertet. Egyetlen felfedező - beleértve Kolumbusz Kristófot, Körösi Csoma Sándort és Cook kapitányt - sem álmélkodott, csodálkozott, örömködött nálunk jobban, amikor négykézláb kúszva gyomláltunk, sarlóztunk és találtunk egy töke szőlőt, egy kis barackfát, vagy egresbokrot. Bizony mindent belepett a folyondár, a vadszeder. Nemegyszer orrunk előtt az avarból méltatlankodva vonult el egy-egy pocokcsalád. Az utolsó kis egér ránk is öltötte nyelvét, amiért nyugalma megzavartuk.

Gazsi bácsi - az alsó telekszomszédunk - elégedetten nézte a kerítésen át munkálkodásunkat. Mondta is többször:

- Látom, jó szomszédok lesznek. Szorgalmasak. Nem jön többé onnan át a gaz. - Nagyon örülök maguknak -, ismételte.

Heteken keresztül csak a telekredezéssel voltunk elfoglalva, de azért hallottuk a szomszédból az öreg hangoskodását, jövés-menését.

Keményen ivott. Sok már nem kellett neki, jól fel volt töltődve, hiába mondogatta:

- Gazsi bácsi öt-hat litert is megiszik naponta. Van a hordóban elég! - már néhány pohárral megártott neki.

Az akkor kiskorú kilátogató fiaimnak így dicsekedett:

- Lazsgazsi (Lass Gáspár) iszik, mint a gödény! - és nagyokat nevetett.

(Egyébként jó humora volt, meg kell hagyni.) a fiúk úgy is hívtak, hogy „Gödü bácsi”.

Arra lettünk figyelmesek, hogy a korábban a kerítésbe kapaszkodó, óbégató elvágódik, fejét a betonjárdába koppantva hanyatt fekszik.

Átnézve, a mozdulatlan ember feje alatt vértócsa nem volt, arcán a teljes nyugalom. Mi pedig pánikba estünk, mi történhetett az öreggel?

Kérdeztük a fenti szomszédokat, mi ilyenkor a teendő?

- Át kéne menni, felsegíteni. Ősz van, megfázik, esetleg más baja is lehet.

- Nem, nem! - mondták azok - nem szabad, mert ha bemegyünk, ránk fogja, hogy elvittünk valamit. Majd felkel egy félóra múlva, és bemegy a házba.

Úgy is volt. A világórát hozzá lehetett igazítani! Harminc percre rá felkelt, mintha mi sem történt volna, rezidenciájába vonult és estig ki sem jött.

Azután kezdte előlről...

Évek során ezt rendszeresen megismételte. Természetesen erre mi sem reagáltunk többé.

Ugyancsak tartott még a kert normálállapotba hozása, amikor a feleségem szólt:

- Figyeld már! Az öreg mintha hozzánk beszélne.

A megszokott, kissé artikulálatlan hangjára jobban figyelve kezdtem felfogni, hogy a kerítésről habratyol:

- Ez megér vagy harmincezret is...

- Hatvanezer forint a kerítés...

- ... legalább kétszázezer...

Egymillió felett járt, amikor felfogtam, hogy mit is akar. Mármint azt, hogy fizessünk a kerítésért neki, mert azt ő építette.

Megtudtam, hogy valóban az ő műve a kerítés. Felesége családjáé volt az egész domboldal. Azután sok lett, nem tudták művelni és az apósa felparcellázta. Hogy jobban értékesíthessék, körbekerítették mindegyiket. Vele készítették el az oszlopokat is. Az ő telkük a felesége hozománya lett. Én már azóta a harmadik tulajdonos voltam. Mindenesetre szomszédom bogarat rakott a fülembe. Rendesen megdolgoztatott azzal, hogy kikerestem a jogszabályokat, melyik oldalon kinek a dolga a kerítés építése (tulajdona), karbantartása.

Még a földhivatalba is bementem megnézni, van-e szolgalmi jog, vagy a kerítésre vonatkozó bejegyzés a tulajdoni lapon. (Hátha elnézte az ügyvéd a szerződéskötés előtt.)

Nem volt.

A telekkel, a kerítéssel minden rendben. Teljes tulajdonjogot gyakorolhattam felette (kötelezettséggel együtt).

Amikor legközelebb Gazsi bá' a kerítés licitálásába kezdett, finoman felvilágosítottam - normálállapotú egyénnek nézve - a törvény által közösen ránk vonatkozó tényállásról.

Belátom, nagyon keveset fogott fel az egészből, mert már a mindennapos részegsége állapotában volt, de azt megértette, hogy a kerítést a tulajdonomnak tekintem, amelyhez neki semmi köze, és vegye részemről úri gesztusnak, amikor engedem, hogy ingatagon belé kapaszkodjon.

Miután ott hagytam, körülbelül negyedóraig magába roskadva hallgatott, majd folytatta immár vég nélküli monológját. Ha a kerítésről kezdett beszélni, nem válaszoltunk neki, elkerültük, tisztelve a régi igazságot, hogy részeg emberrel felesleges vitatkozni. Józan állapotban nem „kerítkezett”. (Igaz, józan sosem volt, talán ha álmában.)

Néhány hét múlva kijött hozzá a felesége. (Aranyos, kedves, stramm öregasszony.) Mondta, hogy az öreg panaszkodott otthon, amiért nem szólunk hozzá, nem beszélgetünk vele. Miért? Mikor feleségem elmondta neki a kerítés-ügyet, nagyon elszégyellte magát és kérte elnézésünket mondván:

- Ne haragudjanak már! Látják, milyen pocsék egy ember... De majd beszélünk vele, a fiammal.

Ezt követően viszonyunk felhőtlen volt. Semminemű összetűzésünk nem támadt. Mi türelmesek voltunk, ő, pedig szórakoztatott bennünket a hülyeségeivel, amelyek abban a pillanatban talán bosszantóak voltak, de később nagyokat nevettünk rajtuk.

Télen, nyáron sapkát hordott. Nagy kollekcióval rendelkezhetett, mert mindig meglepett kobakján újabb és újabb divatos darabokkal. Volt köztük barna puhakalap, bézból-sapka, vászon sipka, svájci-sapka különféle fazonban és színben. Nem válogatott a formákban. Hordott horgolt vagy kötött kerek női sapkákat is, amelyek biztosan az idős hölgyek egyesületi kollekciójából kerülhettek ki. Fél szekrénye szerintem ezekkel volt tele. Sapkája ingeinek többszöröse lehetett, mert inget, ha kettőt hordott évente. Mikor megdicsértem, milyen szép sapkákat visel, felvilágosított:

- Tudja Péterke (mindig így hívott), meg van lékolva a fejem (agyműtétje volt), ezért muszáj mindig sapkát hordanom.

Így már érthető - gondoltam magamban - az is, ami eddig érthetetlennek tűnt.

Mindenesetre dicséretes, hogy ilyen előzményekkel mennyire keményen és hosszantartóan tud az alkohol élvezetében lubickolni.

Nagyon haragudott a cigányokra. Kölcsönös lehetett, mert időnként fején púppal vagy véres horzsolással jött fel az aljból, ahol az etnikum lakott. Ilyenkor folyamatosan szitkozódott, acsarkodott. Feleségem utálja a csúnya beszédet, de az öreg káromkodásaival leginkább a sivársága miatt nem volt kibékülve.

- A kurva anyja! Akurva anyja! - azután: A kurva anyjának a kurva anyja! - ezeket ismételte, meg fenyegetőzött, hogy hozza a kaszát és lekaszálja a fejüket. (Sohasem derült ki, kinek és miért.)

Feleségem szerint ilyen idős korára már jobban is cifrázhatná! Ő az iskolában az alsósoktól sokkal különbeket és változatosabbakat hall.

Gazsi bácsi mégis maradt ezeknél, más nem tellett tőle, de ezeket sűrűn és nagy hangon dörögte.

Vasárnap délelőttre mindig megjött a lelkiismerete. Korán reggel felkelt, dolgozott a kertben, hogy behozza a heti elmaradást, tudva, felesége a fiával délután kijön meg szemlélni a portát. Hogy a lelke is tisztuljon, a rádiót bömböltetve az egyházi műsorokat hallgatta.

Ahányszor a pap megszólalt:

- Krisztusban, szeretett testvéreim!

- Itt vagyok! Itt vagyok! - válaszolt lelkesen, amitől az egész völgy visszhangzott. Szerintem a Jó Istenke is meghallotta, és alázatos lelkesedését látva heti bűneit gyónás nélkül megbocsátotta.

Egyébként tényleg jó szíve volt. Önzetlenül adott mindent, önként vagy kérésre, nem számított.

Varázsszámait voltak, amelyeket (csak azokat) rendszeresen használt, amikor felajánlotta szolgálatait.

- Adjak öt vagy hat tulipánt? - kérdezte feleségemet.

Vagy:

- Adjak öt vagy hat fürt korai szőlőt?
- Itt van öt vagy hat szedernek való oszlop, átdobom!
- Vigyen öt vagy hat kanna vizet a palántára, mert nagy a szárazság!

Számolni nem igazán tudott, vagy nem volt rá türelme, mert öt tulipánig sohasem jutott, karót is csak hármat adott, a szőlőfürtök száma nem volt soha több négynél, de a lényeg: az önzetlensége.

Nem csak velünk volt jószívű. Haverjával szemben különösen nagylelkű volt, amikor az együttes ihatnék úrrá lett rajtuk. Irigység nélkül vedelték a borát, amíg tartott, ha elfogyott, hozták a kannást.

Dombos Karcsival - így nevezték a negyedik szomszédban lévő barátját - nem egyszer ájulásig itták le magukat, majd a kapukat tárva-nyitva hagyva, hol Gazsi bácsi, hol pedig Karcsi telke előtt a fűben terültek el az éjszaka kellős közepén. Kutyaik elszabadulva - nem értve a helyzetet - körülöttük ugatva le- s fel rohangáltak igyekezően a tetszhalottakat felköltetni.

Sikertelenül.

Annyit elértek, hogy nem hagytak minket aludni, de a környéken hétféle fáradalmaikat kipihenni igyekvőket sem. Tudtuk, mikor eszméltek fel, mert akkor hagyták abba az ebek a két-ségbeesett csaholást. Másnap - rendszerint csak délben - restellkedve kért elnézést mondván:

- Belfegorral (így hívta széparcú fogatlan haverját) megittunk öt vagy hat flakon bort. Hangosabbak voltunk?

Sohasem nehezteltünk miatta. (Nem mondtuk neki.) Az is igaz, nem is biztattuk.

Némi lelkiismeret-furdalásom nekem is van, mert míg magam is készítettem meggybort, azt vele teszteltettem le. (Felesége nem tudott róla.) Egy hétdecis üveggel átadtam neki az újból, ő azonnal benyalkalta. Ha fél óra múlva visszavonult, akkor a bor jól sikerült.

Általában jól sikerült.

Karcsi haverja hirtelen halt meg. Az öreget, aki már hetven felett járt akkor, igen megviselte. Kevesebbet káromkodott, kevesebbszer hangoskodott, de annál többet ivott, a hatása is sokkal hamarabb jelentkezett. Gyakran mondogatta szomorúan:

- Nemsokára megyek én is Karcsi után!

Ment is.

Nem telt el fél év sem, eltemették. Eladták a gyerekei a telket, új tulajdonosok gondozzák, de azóta is úgy beszélünk:

- Gazsi bácsi telke...
- Gazsi bácsi mandulafája...

Hangoskodása, balhéi nem hiányoznak. Van, aki helyettesítse a környéken.

Barátaink jóslata bevált. A telkünk tényleg, legalább húsz százalékkal felértékelődött.

Kegyelem

Korán ébredt, mint mindig.

Az alvással sosem volt gondja. Idősödő kora ellenére mélyen átaludta az éjszakákat. Életének nagy részében elengedhetetlen volt, hogy minden lehetőséget kihasználjon a pihenésre. Most is így tett.

Az előző este székére összehajtott ruháit vette fel, miután hideg vízben megmosakodott és megborotválkozott. Ezt a férfias, mindennapos kint azóta is elviselte, hogy egyedül maradt. Addig a feleségének borotválkozott meg. Nem kellett volna, mégsem gondolkozott azon, miért is, pedig van, hogy napokig messziről csak a szomszédokat látja. Rendben tartotta magát. Ehhez szokott.

Csendben járkált a lakásban. A rádiót sem kapcsolta be. Általában a reggeli adásokat végighallgatta, míg evett, vagy a kávéját, teáját szűrte. A televíziót nem szerette. Ritkán nézte. Csak akkor, mikor tudta előre, valami fontosat fog látni, hallani.

A kamrába indult határozott léptekkel. Napokkal korábban eltökélt cselekedeteit kezdte el.

A feljáró előtt találkozott a kutyával. Amint megjelent a férfi, nagy igyekezettel felállt, mint a katonák, ha „előjáró” érkezik a körletükbe. Ennél talán több volt, mert tekintetéből öröm tükröződött, farkát lengette, de nem mozdult. Nagyon öreg volt. Talán tizenhat is elmúlt. Ez a német juhászkornál magas kor. A férfi fogadta be annak idején, kölyök korában. Valószínű, hogy messziről kóborolt el. Nem keresték.

Azelőtt a házban nem tartottak kutyát, ódzkodtak tőle. Bízta benne, hátha előkerül a gazdája, de nem. Végül is ott ragadt, később a családhoz nőtt. A kisgyerekekkel gyengéden bánt, mindent tehettek vele. A picik ki is használták.

A felesége is megszerette. A kutya a temetőben mindig külön figyelemmel körözött az asszony sírjánál, amikor virágot vittek oda. Mintha viszonzni igyekezne a kapott szeretetet. A férfihoz kötődött leginkább. Ő volt a Gazdája, ő foglalkozott vele. Tanította, fegyelmezte, jutalmazta. Borzasztóan félt az állatorvostól. Ha csak meglátta, a világból menekült ki. (Talán így került hozzájuk is.)

A férfi, hogy ne kelljen oda vinni, beszerezte a kellékeket és maga adta be a kötelező oltásokat. A kutya hagyta neki. Nem volt gondja vele. Sose betegeskedett ez idáig.

Most elmaradtak a régi örömkörök. A férfi tudta, hogy nem a kutya megváltozott „érzelmei” miatt.

A kamrában leemelte a tartóból a rövid gyalogsági ást, tokját visszatéve magához vette.

A kutya követte, majd a teraszfeljáróban megállt, felnézett. A férfi a házba ment.

A falba épített fémszekrényből elővette nagy kaliberű belga pisztolyát, betárazta, és a zsebébe süllyesztette. Előtte szokásos mozdulataival körbe nézte. Rendben találta. Régen nem használta, de rendszeresen ellenőrizte, tisztogatta, gondozta.

Ajándék volt, nem mindennapos fegyver. Ha egyedül járt a szabadban, elhagyatott helyen, mindig nála volt. Szerencsére - gondolta - nem volt rá szükség. Valahogy biztonságot adott számára a viselése.

Nagy lélegzetet véve - ami egy sóhajrással is felért - indult a kapu irányába.

- Gyerünk - szólt, s a kutya dolgát ismerve megindult előtte.

Lassan haladtak. A kutya miatt. Előre engedte, de az nehezen mozgott. Merev lábain himbálózva vontatottan haladt az úton. A férfi nem akarta megsérteni avval, hogy hagyja mögötte kullogni. Türelmes volt vele. Eszébe jutott, hogy valaha nem győzte visszaparancsolni az egyébként fegyelmezett, de ilyenkor felcsigázott jószágot, aki majd szétfeszült az izgalomtól és a száguldani akarástól. Szorgalmasan hozta vissza az elhajított fadarabokat és az általa felszedett köveket.

A folyóparthoz közeledtek. A kutya kissé felélénkült. Jól ismerte a környéket. Gyakran jártak itt évszaktól függetlenül. Ha gazdája magában ücsörgött, türelmesen várta, kihasználva azonban az összes mozgási lehetőséget. Fürödni is szeretett. Legjobban akkor, amikor a férfi is úszott vele.

Ismerős jött szemben, egyedül. Egyébként a part néptelen volt, ameddig a szem ellátott.

- Jó reggelt ezredes! - köszönt.

- Jó reggelt - fogadta a férfi, kissé csendesebben, gondolataiból felocsúdva.

- Szép napunk lesz - szólt amaz.

Intett a kezével - nem volt kedve beszélgetni -, tovább ballagott a kutya után.

A part melletti füzesbokrokknál megálltak. A kutya hálásan feküdt le, fejét két mancsára helyezve, összes szemöldöke alól pislogva figyelte gazdáját. Nehezen szedte a levegőt.

Napok óta egyre gyengébb volt. Az ételt sem igen fogadta el. Csak „illendőségből” evett néhány falatot. A vizét megitta. A férfi tudta, hogy nincs sok hátra neki. Megviselte, hogy így látja. A kutya nagyon szenvedett. Éjszaka hallatszott gyenge nyüsztése, ha nem kellett kötelességből ugatnia.

A férfi nyugtalan volt miatta. Többször azon kapta magát, hogy régi emlékei megmaradt kutya-bajtársa, a vele töltött ideje körül forognak.

Felesége halála után - aki igazi társa volt, akit nagyon szeretett - a kutya maradt vele, és a jószág is rá emlékeztette, közös emlékeikbe fonódva.

Most őt is el kell vesztenie.

Kidőlt farönkre ülve, a kutya fejét, oldalát simogatta. Mintha megértette volna, vigasztalásként játszani akart, de csak addig jutott, hogy a kövét szájába vegye, felemelje. Tartani már nem tudta, kiesett a földre. A férfi szíve elszorult, de próbálta érzéseit visszatartani.

Körbenézett. Minden csendes volt. A faágon egy varjú ült. Biztonságban érezte magát: a kutya nem fogja megkergetni, mint tette máskor. Nyugodtan gubbasztott helyén.

A lövés eldördülése után káromkodva rebkent fel és átrepülve a folyót, a vetésben szállt le társai közé.

Kis idő eltelt után a férfi ásóját megtisztogatva, - friss földhányást hátra hagyva a fűzbokrok alatt -, haza indult. Megnyugtatta, hogy nem találkozott senkivel.

Nagyon nem akart találkozni senkivel.

Az ásót tokjába visszahelyezte a polcra, a fényes nyakörv mellé, amelyet visszahozott.

A szobába ment, nem törődött sáros cipőjével, holott sosem ment oda be így.

Leült az asztalhoz, maga elé tette fegyverét az üveg konyak és a pohár mellé.

Felpillantott, és nem szégyellte letörölni a két könnycseppet, amely először jelent meg szemében felesége halála óta.

Útonállók

Négyen ültek a Ladában.

A sofőr - vékony, szalmasárgára festett hajú - a lehajtott ablakon kikönyökölve unottan nézte az elsuhanó tájat. Mellette, csikkel a szájában a fekete trikós tetovált vállú ült, hátra vetve magát az ülésben. Állandóan járt a szája. Ha nem, akkor az ablakon köpködött olyan ügyesen, hogy a cigarettavég zavartalanul füstölt tovább. Mögöttük az üléstámlára előrehajolva láthatóan testvérek gubbasztottak, még láthatóbban, barna bőrben, szótlantul. Mindannyian nagyon fiatalok voltak. Biztosan húsz alatt. Összesen nem lehetek hetven évesek. A hátsó kettő szinte gyerek volt még.

- Nem akar beindulni, vagy mi? - szólt közbe a festett hajú. - Mit germóztatok az előbb? - és csorba fogait mutogatva vigyorgott.

- Hülye vagy! Láthattad, hogy nem lehetett bontani! Amint megráztam a drótot, máris két paraszt sasolt a szomszédból - válaszolt a trikós.

- Kár, mert vagy húsz méter volt aluból -

- Ja! Lesz másutt! Oda már nem mehetünk vissza.

- Rohadt meleg van! Menjünk le a Dunához egy mártóra!

- Kussolj és nézz előre! Majd megyünk, ha én mondom! Ha üres kézzel landolunk, szétveri a főnök a pofánkat! Meg úgy is korán van még! - támadt fel a munkavágy a trikósban.

- A város előtt fordulj vissza, teszünk még egy kört! - szólt, míg újra rágyújtott miután a csikket vastag nyállal együtt kiköpte az elfutó gázos árokba.

Gyér forgalom volt az úton, pedig a nyári szezon kezdete a Duna-kanyarban élénkebb szokott lenni. Igaz, hétfő volt, délelőtt. A kempingekben a hétvégi bulik után csak most ébredtek a vendégek, a helybeliek nem erre jártak dolgozni, a parasztok rég kinn voltak a földjeiken. A pestiek meg már vasárnap este vagy hajnalban hazaautóztak. A kiskertes vidéken mindenki az árnyékot kereste. A Volán buszjárata pár perccel ezelőtt elment. Ekkor vette észre a város felé vezető oldalon, a megállóban üldögélőt.

Az öregember hazafelé tartott.

Jó korán kinn volt a kertjében. Néhány palántáját, amit a piacon vett, elültette, belocsolta. A veteményesben kicsit kapirgált, majd dolga végeztével baktatott fel a lankás parton a kertek közötti barázdában.

Idejében elindult, bárhová tartott. Míg élt a felesége, avval bosszantotta, hogy gyakran fél-órákat váratta a megállóban.

- Váró busz nincs, csak váró utas és váróterem - mondogatta ilyenkor, amiért felesége morgott: „Nagyon okos vagy!” Az unokái megmosolyogták.

Igaz, most már volt oka a korai indulásra. Jó pár éve szél érte. Erős akarata és szervezete révén jött rendbe. Megúsza avval, hogy egyik lábát kicsit „húzta”. Azt követően régi nagy ereje is alábbhagyott, de ezt az idő múlásával is magyarázta. Tudta, hogy nem maradt a régi, és ez időnként nagyon bántotta.

Csontos kezében az üres vászonszatytorral a támla nélkül maradt fapadon ücsörgött a tűző napon. Máskor estig is kinn maradt, de most igyekezett vissza, mert vásárolni akart néhány dolgot. Lányának is, - aki vele lakott - megígérte, hogy a menetrendben kinézett busszal hazajön.

Sok idő volt még a busz érkezéséig. Egyedül volt a megállóban. Senki, sehol a környéken. Nem aggasztotta a várakozás, sose idegeskedett emiatt. Szívesen emlékezett vissza magában a régmúlt időkre. De ha arra nem volt kedve, meg más nem hallotta, füttyörészett, néha magában énekelgetett leginkább magyar nótákat, kesergőket.

Arra riadt, hogy egy autó áll meg a buszmegálló kialakított öblében. Hirtelen az unokája jutott eszébe, azt gondolván, ő állt meg. Gyakran megesett, hogy munkája során meglátogatta az öreget, és akkor ki-kivitte a telekre, ne kelljen buszra szállnia. Fejét felemelve, a bifokális szemüvege alsó üvegét használva - mert bizony elég rossz volt a szeme - látta, hogy egy fehér autóból két idegen száll ki és közeledik felé.

A sofőr és a hátsó ülésen egy fiú még ott maradt a kocsiban. A tetovált vállú fekete trikós jött elől, utána a barna bőrű suhanc, kezében egy drótvágót szorongatott.

- Jó napot! - köszönt végigmérve az öreget. - Nem tudja mennyi az idő? - kérdezte.

Az öreg felállt, visszaköszönt, megmondta.

- Jól jár az órája? - kérdezte és az öreg fakó ingének feltúrt ujja felé hajolva, nézte a karórát.

- Hát hogyne! Két éve vettem nyolcszáz forintért egy ismerős órától. Elemes! Nagyon pontosan jár kezdettől fogva! - dicsekedett, és örült hogy szóba elegyedhet velük.

- Akkor ez nagy üzlet volt, tata! - röhögött fel a leállított motorú Lada vezetőüléséből hátranező szőke.

- Kussolj már! - szólt hátra a trikós, majd az öreg mögé lépkedett, miközben a másik szóval tartotta.

- Kiszállok, megpiszkálom a tatát - szólt a bennülő vigyorogva.

- Maradj, te állat! Mit akarsz tőle? Nem látod milyen „romos”? Ráfűjni is felesleges! A „rolexe” kell? Azért egy húszast sem kapsz! - mondta a szőke.

- Már szórakozni sem lehet? Az üzlet sem megy! - morgolódott a fiú, de helyén maradt, majd látva, hogy a tetovált miben sántikál, hirtelen kiszállt, és csatlakozott a körbevevőkhöz.

A trikós, miután az öregember mögött ismét elhaladt, kissé meglökve annak hátát, visszaült a kocsiba az első ülésre.

A két suhanc kérdéseire válaszolva, mit sem sejtve válaszolgatott az öreg, miközben a tetovált vállú a zsebéből kiemelt levéltárcájában kutatott. Lejárat nélküli barna személyi igazolvány, egy rongyos kártyanaptár volt a tartalma. Kopott golyóstoll volt hozzátűzve. Az igazolványban az ember feleségének képe mellett egy ötszázas lapult. A vásárlásra szánta. Pénztárcát nem hordott. Az apró mindig a zsebében csörgött, amíg elköltötte, vagy el nem szórta.

A fekete trikós kivette. Eltette. Bosszankodott. Az öregemberre volt dühös, miért csak ennyi pénz volt nála!

- A szemét tetű biztosan a kredencben tartja a sok suskát! Érdemes volna oda is benézni! - mondta a festett szőkének.

- Megőrültél? Te barom! Tűnjünk már el innen! Ötszázért akarsz minket lebuktatni? Az a marha nem takarja a rendszámot sem, pedig az lenne a dolga! - hadarta idegesen körbenézegetve a sofőr.

- Ne majrézz! Ez olyan vén, hogy olvasni is elfelejtett! - szólt, miközben kiszállt.

- Tatuka! Ez a magáé! Jobban is vigyázhatna rá! Meg legközelebb tömje tele, ha velünk találkozik! - mondta és az öreg elé dobta a porba a széthulló levéltárcát.

Az öregember csak most értette meg, miről is van szó.

Felesége képét megtalálva a pénzét kereste.

- A pénzem, a pénzem... - motyogta. - De miért, miért?

- Adják vissza! Adják...

- Na most már kussolj! Örülj, hogy nem büntetünk meg smucigságodért! - fojtotta bele a szót a tetovált a két suhanc röhögése közben.

Az eddig néptelen országút kanyarjában feltűnt a járatí autóbusz sárga feltja.

- Na húzzunk! - mondta a szókített, miközben a többiek az induló autóba igyekeztek.

A legkisebb azért nem feledkezett el búcsúzásul jól mellbe vágni az öregembert, aki a pad mellé hanyatlott.

A megálló busz vezetője segítette fel a lelépő utasokkal. Az öregember nem válaszolt kérdésekre: mi történt vele? Nagyon szégyellte, végtelenül gyengének érezte magát. Lányának sem merte elmondani a történeteket. Éveket öregedett ezután.

A négy latort közúti ellenőrzés során fogta el a rendőrség a lopott kocsiban.

A motozásnál összesen ötszáz forintot találtak náluk.

Tilos a dohányzás!

(Képzelt riport egy szakközépiskolai diákkal)

Megszigorították a dohányzással kapcsolatos törvényeket.

A közintézményekben, így a középiskolákban is új rendelet szabályozza a füstölés körülményeit.

A Hír & Harsona riportere egy szakközépiskolában járt és (találomra, legértelmesebbnek látszó arc szerint) megszólított egy, a hátsó udvar felé igyekvő diákot, a kicsengetést követő néhány másodperc után.

Hír & Harsona:

Látom, nagyon sietsz. Csak pár percet kérek tőled a nagyszünetből, mert a véleményed szeretném, ha megosztanád az olvasóimmal. Légy szíves, mutatkozz be!

A diák:

Jó! Nem bán', de csak pár perc, mert várnak a haverok!

Krethen Albin vagyok, de csak szólíts, mint a többiek Kretinek! Na mit akarsz?

- *Mi a véleményed a dohányzásról, és a szigorításról?*

Az új törvények szerint - én is tudom - az oktatási intézményekben tilos a dohányzás, ugyanakkor meg aztán szigorúan büntetik is aztat! De miért? De miért?! Sokakat foglalkoztat ez a kérdés. Engemet is! És miért csak a diákokat piszkálják ezzel? Miért csak a diákoknak szabnak feltételeket! Hiszen az iskolába járó diákok hetvenkét százaléka dohányzik.

- *Ezt honnan tudod?*

Mert én sokat olvasok. Tévét, meg újságot. Meg könyvet is. Otthon is van egy, azt is majdnem kiolvastam. Már csak a tartalomjegyzék van hátra.

- *Értem. És az iskolában mi a helyzet ezzel?*

Hat éve járok ebbe az iskolába, most már tizedikes vagyok, de egyáltalán nem javult a helyzet a cigizés területén, sőt rosszabbodott.

Tapasztalataim szerint a diákoknak csak a javukat akarják. Csak a javukat! Én mondom! A tanárok, a politikusok, a szülők, meg a törvényhozók is egyaránt!

Megértem, hogy megtiltsák a dohányzást. De mért ilyen drasztikusan! Na és itt a másik dolog! Nap, mint nap a diákok százai mennek el a tanári szoba előtt, és mit látnak? (Megjegyzem ezt én is tanúsíthatom, mert hetente legalább kétszer ott vagyok kéredzkedni, vagy pedig le vagyok rendelve az osztályfőnökhöz.)

Na mit látnak? Szembe kerülnek azzal a tényállással, hogy a tanároknak külön dohányzójuk van!

- *A rendelet ezt előírja...*

Ha a tanároknak lehet, a diákoknak miért nem? Miért kell a diákoknak titokban, vagy iskolán kívül cigizni? Ha a diákoknak nem lehet, hát akkor a tanároknak sem! De ha már így van, akkor a diákoknak is legyen külön dohányzójuk!

- *Úgy tudom, az iskolában van hely kijelölve a diákok dohányzására.*

Persze! Csakhogy oda csak tizenennyolc éven felüliek mehetnek!

- *És csak azok járnak? Én úgy hallottam kisebbek is lemennek...*

Naná! Oszd nem is nagyon ellenőrzik. Höhöhö...

- *Akkor meg mi a probléma?*

Hát ez az! A gyenge, vézna, fejletlen luvnyák is kénytelenek a hidegben, esőben, sárban le-
kutyagolni a hátsó udvarba, és a szabad ég alatt cigizni. Ez aztán az egészségtelenség! Kész
megfázás, nátha, meg influenza, meg tüdőgyulladás!

Hol van itt az ifjúságvédelem? Ha?! Meg különben is! Ha a tanároknak van kijelölt kultúrált
dohányzó, miért nincs a diákoknak is! Hol itt a demokrácia! Hol a többségi akarat! He?!
Sokkal, sokkal több tanuló dohányzik, mint tanár, mégis nekünk kell áldatlan körülmények
között lennünk. Ha meg elkapják a diákot tiltott helyen való dohányzásért, akkor meg jön a
büntetés, meg az osztályfőnöki, meg a fegyelmi, aztán a diri kártéríteti is. Miért!!! Akkor meg
legyen az, hogy ha egy diák kapna el egy tanarat, akkor ő is megbüntethetné 2500 forintra,
vagy inkább 150 ezer forintra is! Az lenne az igazságos! Nem úgy, hogy csak a diákot
büntessük, meg szekírozzuk.

- *Azért talán...*

De! Akkor is! Megérdemelnék! Nekik kellene példát mutatni! Mégis cigiznek!

A muter is aztat mondta nekem kisgyerekkorom óta, meg arra tanított is, hogy az idősebbek-
től, az értelmesektől tanuljak, meg nézzem, figyeljem, mit csinálnak azok. Őszintén! De
igazán az őszintét! Mit tanulhatunk a tanári kartól?

- *Talán...*

Mit tanulhatunk? Semmit! Tisztelet a kivétel nélkül...Semmitsenem! Mert ők csak büntetlenül
cigizhetnek, miközben minket, szegény diákokat halomra büntetnek, meg üldöznek, meg
minden! Ez nem igazság!

- *De hát a dohányzás káros az egészségre! Itt a sok betegség, a tüdőrák...*

Na ne már! Az édesség nem káros az egészségre? Aki sok cukrot, csokit zabál, az nem
betegszik meg? Ott van a fogromlás, meg a fogszű, meg a cukorbetegség, meg a dilatáció!

- *Diabétesz...*

Az hát! De véleményem szerint csak egyszer élünk, és mindenki maga dönthesse el, hogy
mitől szeretne meghalni. Aki szerintem csak édességet eszik cigi helyett, ugyanolyan káros,
meg egészségtelen is, mégsem büntetik meg! Azt meg miért nem tiltsák be? Na miért nem?
Meg kéne, de nem teszik!

- *Azért a dohányzás más, az mások egészségét is veszélyezteti. Erről nem hallottál?*

Dehogynem! Meg tudom is. De hát, ha egy tizenöt éves diák az udvaron a szabadban cigizik,
kinek árt azzal? És a tanárok... Őket is meg kellene akkor büntetni legalább 250 ezer...

- *Ezt már mondtad!*

Jól van na! De hát fontos!

- *Végül is mi a véleményed, mit kellene tenni?*

Szerintem, nem kellene megtiltani a dohányzást. Nem is kellene olyan súlyos büntetéseket sem kiszabni, hiszen ha az ember, mint amilyen én is vagyok, tisztességesen tanul az iskolában, akkor annyi örömet megérdemel, hogy nyugodt körülmények között, legalább a szünetekben elszívjon egy-két cigit!

De azért felhívom a fiatal diákok figyelmét arra, hogy a halálba vezető út egy szál cigarettával kezdődik. Meg a dohányzás káros az egészségre, és súlyosan károsítja ön és környezete egészségét is!

- ???...

De most már megyek, mert még a menza-irodába is be kell mennem, ugyanis tartozom két hónapi ebédpénzzel.

- *Drága a menza? Otthon nem telik rá?*

Á! Dehogy! Ötven százalék kedvezményt kapok! A muter már kétszer is elküldte, csak hát nem fizettem be!

- *Miért nem? Mire költöttesd?*

Mire, mire? Hát kellett cigire!

Bizalom

Korán érkezett.

A téren a kandeláberek még nem vetettek árnyékot. A lemenő nap a domb mögött utolsó vörös sugarait erőltette a felhőtlen téli égboltra. Nekidőlt a banképület műmárvány oldalának és nézte a téren átsietők szapora lépteit.

A biztonsági őr a forgójajton kinézve, cigioltás közben rápillantott, majd fázósan visszabújt az üvegfal mögé.

- Nem lehet már kibírni otthon. Valamit tennem kell - mormogta magában.

Rövid irhakabátját összehúzta álla alatt. Orráig bújt vastag sálja mögé. Homlokába húzott kötött sapkája megvédte a hidegtől, de a szoros farmernadrágján keresztül érezte az egyre csípősebb alkonyatot.

Keresztbe tette lábát, szorosan összezárva combjait, ahogy csak fiatal lányok tudják.

A dühöt feledte, amit magával hozott. Csak üresség és elkeseredettség bujkált benne. Anyja már egy fél éve él együtt a nála tizenöt évvel fiatalabb fiúval, aki miatt át kellett költöznie a kisebbik szobába. Eleinte örült, hogy anyja végre talált magának valakit, mióta apjuk elhagyta őket. Nem bánta, hogy a srác majdnem vele egykorú. Talán abban reménykedett, hátha így jobban megértik egymást ők is.

De nem.

Csak az asszonnyal jött ki egyedül. Együtt ittak. A lányt is biztatták rá. Őneki nem kellett. A cigit elfogadta tőlük.

Sokszor nagyon hangosak voltak. Aztán már nem csak ittak. Volt, hogy délután a gimiből hazaérve látta, hogy mindkettőjük ott fetrengett a nappali padlóján piszkukban. Nyáluk csorgott, bambán néztek a világba.

Hol volt már az idő, amikor a hálósobai zajokra ébredt, örülve annak, hogy örülnek odaát...

- Nem tudtok semmi mást kezdeni egymással? - ordított rájuk aztán többször is, hiába.

Egyre gyakrabban kezdett eljárni otthonról. Elemelt egy doboz cigit, járta a várost és fújta a füstöt. Az akkori barátjának nem tetszett a viselkedése. A lány nem törődött vele. Tudta, ha kedve tartotta, bármelyik fiút megkaphatta. Csak azzal feküdt le, akivel ő akart.

Nem sokkal akart.

Eleinte azért tette, mert a többiek már túl voltak az elsőn. Aztán rájött, hogy nem is voltak túl, csak dicsekedni akartak vele.

- Tulajdonképpen csak a zenésszel volt jó - gondolta végig magában -, aki tőle jóval idősebb volt. Harminc körül lehetett. A szünidei estéken, a diszkó-patkány társaival a színpalak mögött, az öltözőkben, amit véghezvittek, csak balhénak volt jó, meg arra, hogy a barátnőknek el lehessen mesélni.

A zenész kínálta meg elsőnek. Nem igazán talált benne semmi érdekeset.

Egy hét múlva, mikor együtt voltak valami társaságban, ismét keverték neki egyet.

Az otthoni zűrök, a balhész délutánok után, az összezavart gondolatokra jól esett mélyeket slukkolni. A világ kiszínesedett, mindent élesebben látott, könnyebb lett a lelke is. Utána kicsit rosszul érezte magát. Nem tudta mi baja.

Aztán barátja otthagya. Osztálytársához csapódott, aki régóta törekedett melléférkőzni. Eleinte jól megértették egymást. Később sokszor egyedül maradt.

Otthonról néha a legváratlanabb időben kellett elmennie. Barátját ilyenkor legtöbbször nem tudta utolérni.

Sokat volt magában. Amikor felhívta az „öreg zenészt”, az már csak pénzért adott neki füvet.

Anyját lopta meg. Hetente egyszer, kétszer tudta megtenni.

Mikor rájöttek, kitört a balhé.

Amikor hozzájutott, másnap rendszerint elaludt, késett az iskolából. Ott is balhéztak vele. A fiúja szégyellte őt, ott is hagyta rövidesen.

Tudta, véget kell ennek vetni. Mégis, az anyag nagyon hiányzott, de pénzt nem tudott keríteni.

Találkozott régi ismerősével, akivel egy este együtt füstöltek.

- Adok két töltetet, ha eljössz velem - mondta vigyorogva.

- Nem nagy dolog, - gondolta a lány - más is megtette már kevesebért. Elment vele. Arra számított, hogy az ágyba kell bújnia. Az nem fáradt vele, csak maga elé húzta. Utána végtelenül undorodott magától.

- Ennek a szemétnek csak erre kellettem - nézett a mosdókagylóba, amint száját öblögette.

Mélységes gyűlölet fogta el minden iránt. Saját maga iránt is.

Aztán jól kihányta magát.

Mikor már semmi nem jött, csak az epe, eszelősen tépett ki a lakásból. Most, itt a sötétedő téren, a bemelegedő kandeláberek sárgás fényében is elfogta az émelygés, amikor erre gondolt. Régi barátai jutottak eszébe, akikkel jó volt az ágyban. Hagyományosan. Velük, akiket szeretett, igen. Legalábbis abban az órában. De ezzel a dílerrel...

- Ide jutottam volna? - háborgott magában - nem, az nem lehet, ezt nem tehetem soha többet!

Akkor otthon bezárkózott, kikapcsolta mobiltelefonját és izgatottan rágyújtott.

- Ez lesz az utolsó - mormolta - ezt még, aztán nem kell több, pláne ilyen áron!

Néhány perc múlva elnyúlva a kerevetén, hallgatta a felhangosított kedvenc CD-jét.

Alig gondolta végig mindezeket magában, mikor a tér túlsó oldalán meglátta a fiút, akivel nemrég jött össze. Idősebb volt nála. Mint megtudta, a városban lakik, főiskolás, nemsokára végez. Egymás mellett ültek a Plázában, a moziban, aztán a büfében együtt rendelték meg a Colájukat, majd egy jó órát sétáltak, beszélgettek.

Néhány ilyen alkalom volt azelőtt, mielőtt ezt a randit összehozták. Valamennyit tudtak már egymásról.

A lány örült a fiúnak. Várta, hogy eljöjjön.

- Nagyon kellett, hogy eljöjjön. Most különösen nagyon - mondogatta magában.

A sétálóutcán indultak el. Egy kapu alatt az árnyékban sötét alak állt zsebredugott kézzel. Feléjük bólintott. Senki nem volt a közelükben. Csak ők láthatták. A lány félrefordította a fejét.

- Ismered ezt a pofát? - kérdezte a fiú.

- Nem. Nem ismerem - hazudta bizonytalanul a lány.

- Ez egy díler. Mocsok alak - dohogott a fiú.

- Te honnan tudod?

- Ismerem. Sajnos. De már régen nem beszélek vele.

- Vettél tőle?

- Igen - sóhajtott nagyot a fiú. - Azóta hosszú utat tettem meg. Nagyon hosszú. Egy éve tiszta vagyok. Tudod mi az?

- Tudom - válaszolta a lány.

- Mehetünk tovább, vagy ezek után más dolgod akadt? - kérdezte a fiú és nem nézett a lányra. Érezni lehetett a hangján, hogy egypárszor feltette ezeket a kérdéseket. A válaszok végül is mind egy irányba vezethettek.

Aztán, mintha valami eszébe jutott volna, jól megnézte a mellette bandukolót.

- Mondd tovább! Menjünk tovább! Természetesen... - a lány a fiú keze után nyúlt.

Az nem engedte el.

- Mit fog szólni hozzá, ha elmondom, hogy én is... Hogy én most is... és hiába akartam, két hétnél tovább nem bírtam ki nélküle...Alig ismerem...De hát ő is elmondta... Nekem is meg kell tennem... Ha nem, előbb utóbb megtudja mástól, és akkor oda minden... Ha nincs tovább, hát nincs, de ha igen?... Ha segít, ha felvállal, ha együtt...

A lány feszengett magában, míg lépdelték egymás mellett. A fiú magáról beszélt. Magányáról, régi bajairól, elhatározásáról, kínjairól, meg arról, hogyan tudott többek segítségével újra tiszta lenni... Hogy most a tanulás is megy. A lány csak felületesen érzékelt mindent. Saját gondolataival volt elfoglalva. A fiú megérezte valamit, mert rákérdezett:

- Te is? ... Mit?

- Igen - nyögte ki. - De csak füvet - mondta a lány, és utána már ömlött belőle a szó.

Mindent elmondott. Nem akart semmit kihagyni. Ezért aztán kapkodott kissé.

Csak időnként nézett a fiúra. Annak a szemmagasságába eső tollkabátja mellére meresztgette szemét.

- ...Tudom, nem mehet tovább így. Abba akarom hagyni. Igazán! Próbáltam, de két hétnél tovább nem tudtam megállni - sóhajtott nagyot a végén.

Most ő kérdezte:

- Menjünk tovább, vagy akadt más dolgod? - nézett a másikra.

Mélységes aggodalom és szorongás tükröződött a nagy barna szempárból. A lány kétségbe esett, amint meghallotta a fiú válaszát.

- Most meg kell állnunk egy pillanatra - szólt amaz, és hirtelen átcikázott rajta rengeteg gondolat:

Hogyan kecmergett ki nagy bajából...

Aztán maga előtt látta a lányt, amint kétségek között hánykolódik, amint küzdeni kell vele, amint fizikai fájdalmai vannak, amint veszekszik vele, amint meggyűlöli őt, majd belékapaszkodik, verejtékében úszik, és neki akkor is szépnek kell látnia, majd mikor elzavarja őt a lány tehetetlen kínjai közt és neki akkor is vissza kell jönnie.

Nagyon szeretnie kell a lányt. Nagyon. Tudja-e majd? Lesz elég ereje hozzá és kitartása?

Vele is, kézen fogva végigmentek!

Nem teheti meg, hogy ne tegye meg! Nem szánalomból! Szánalomból nem lehet! Tudta, a lány egyedül nem képes rá! Általában egyedül nem sikerül!

Segítenie kell, eltökélte magában.

Magán is segít, tiszta marad ezáltal! És ott vannak még a régi támogatói is. Ha szerelem, amit érez a lány iránt, akkor az is segít majd, és egyben próbára teszi azt.

- Jó lesz ez így?

Úgy érezte, igen. Lenézett a tétován szétnyíló ajkakra, gyöngéden lesimította a lány szőke pihéire tapadt lehelet piciny zúzmaráját.

- Menjünk tovább! - mondta a fiú.

Elindultak. A lány fél karjával belékapaszkodott, a másikkal tovább szorongatta az erős férfi-kezet.

Advent előtt

A novemberi szél könnyet csalt a szemébe.

A fiú megállt egy pillanatra, és a homlokába húzta kötött sapkáját. Egyedül haladt a korán besötétedett utcán a belváros irányába. A járda csaknem üres volt, az úttesten a kivilágított személygépkocsik, autóbuszok könnyen haladtak. A péntek délutáni csúcsforgalom lepörgött.

Örült a magánynak. Hosszú ideje nem kívánta az egyedüllétet. Balesete után mindig volt körülötte valaki. A kórházban, - bár megtehették volna - soha nem feküdt külön szobában. Inkább elviselte a másik ember kellemetlenségeit, ami a közös együttléttel járt, minthogy magában maradjon. A pszichológusnő örült ennek. Mondta, hogy megkönnyíti az ő munkáját is. A csaknem egy év alatt, amit egy Bécs melletti rehabilitációs klinikán töltött, gyakran meglátogatták szülei. Felváltva jártak testvéreivel. Mindig jólesett, amikor bejöttek hozzá néhány órára. Csak anyja tehette meg, - talán két alkalommal - hogy egy éjszakát ott töltsön a professzornő által felajánlott szolgálati szobában, mert a szálloda, vagy a vendégszoba nagyon sokba került. Az alapítványtól, ami a klinikát fizette, nem kívánhatták, hogy azt is állja.

Néhány hónapja, mióta itthon van, a család nagy szeretettel veszi körül. Ma sem akarták egyedül elengedni.

- Elkísér öcséd, legalább levegőznek egy kicsit Valival - mondta anyja.

- Nem. Egyedül szeretnék menni - mondta. Tudta, hogy öccse egyetemista barátnőjével szívesen vele tartanának, ha kérné. De látta, hogy a lány szeretne inkább egyedül maradni a barátjával. Meg is jegyezte hazatértét követően: - mennyire megemberesedett ez a srác. Meg hogy csajozik is, ami korábban nem volt rá jellemző. Egyetlen barátnőjét sem hozta fel eddig. Vali elsőéves német szakos hallgató volt. Néha ő is segített nekik. Jól bírta a németet. Nem csak a felsőfokú nyelvvizsgájának, hanem a kényszerű bécsi tartózkodásának is köszönhetően.

Mikor először találkozott a lánnyal, az öccsével közös szobájukból jöttek ki.

- Mi a helyzet? - kérdezte tőlük a bemutatkozás után.

- Szótáraztunk Valival - mondta a kisöcs.

- Igen? Mi is csináltuk, de mi azt másképp neveztük - közölte velük. A lány jót nevetett, ő meg elviselte a hátbavágást.

Most a kishúgát is lerázta, pedig ő mindig meg tudta puhítani hízélgésével, babusgatásával. Nagyon szerették egymást. A szelíd szőke kislány serdülő korában volt. Hullámzó érzelmei által keltett hisztizéseiből, - ami igazán ritkán fordult elő vele - csak idősebb bátyja beszélgetései tudták kikökkenteni. Néha érthetetlennek tűnő vad ragaszkodását, csimpaszkodását mindig elviselte. Ezt a csitri rendszerint kihasználta.

Most igazán örömmel nézelődött egymagában. Óvatosan haladt át az útkereszteződéseken. Kicsit megállt a Népker előtt a sarkon lévő állatklinikánál.

Világos volt benn. Egy fiatal fiú épp akkor vitt be az ölében egy szőrmók ebet, aki láthatóan rémült pofával szaglászott körül és időnként belenyalt gazdija képébe. Az üvegajtón keresztül még látta, amikor a kutya a vizsgálóasztalra került, de aztán továbbállt, mert a rendelő furgonja a parkolóba hajtott. Nem akart szemtelen bémézkodónak tűnni.

A liget fái elvesztették lombjukat. A barna leveleket a földről az időnként feltámadó szél felkapta, meglobogtatta, és odébb letette a kandeláberek sejtelmes fényében. Tavasszal jó lesz kijönni - gondolta - és a haverokkal -, akikkel végre fel kell venni a kapcsolatot - elhülyeskedünk. Zsaszával is kijövök ide. Lehet, még tavasz előtt.

Zsazsa ott dolgozik a számítógépek forgalmazásával foglalkozó üzletben, ahol ő is. Apja kapcsolatai révén szerezte ezt az állást. Néhány nap múltán, amint hazaérkezett, máris munkába állhatott. Aztán kiderült, hogy a fiúval nagyon jól járt a cég is. Számítógépes ismeretei, internetes gyakorlata a gépek forgalmazását is segítették. Az üzletben programok bemutatásával hasznosította magát a fiú. Az érdeklődőknek, míg a konfigurációt összeállították számukra, a bemutatógépen kedvet csinált a vásárláshoz. A vidám, jó hangulatú fiú azonnal beilleszkedett a társaságba. Zsazsa, a kicsit duci huszoneves lány, folytonos fogyókúra kísérletei miatt gyakran morcos és kedvetlen volt. A fiú nem vette komolyan erőlködéseit.

- Mit kínozkod magad, Zsa! Nem is lennél az, aki vagy, ha lefogynál. Van, aki megbolondulna, ha ilyen gömbölyűhöz jutna, mint te! - mondta a lánynak minden meggyőző erejét bevetve. A lány hitt neki. Hálás is volt érte. Hamar összebarátkoztak, és láthatóan jól érezték magukat egymás közelében.

A Népliget sétányain nemigen mozogtak. Néhány pár összekarolva, láthatóan a Vigadó felé igyekezett, ahonnan csalogató diszkó-zene hallatszott. A buszmegállóban egy csapat suhanc, vállukon hoki-korcsolyával nagy hangon óbégatva nyomult a jégpálya irányába. Megvárta, míg elcsörtettek. Mosolyogva nézett utánuk.

A fiúk ordítózza, a lányok pedig párosával, sutorogva, - mintha pisilni mennének - közelítik meg a jégstadiont - jutott eszébe, és tovább vigyorgott magában.

- Nem is csoda, ha rájön a csajokra az „ihlet” - gondolta - hiszen a mostani divat szerint (hál-istennek) ki-kivillan csupasz köldökük a rövid pulóver és a csípőig sem érő farmernadrág közül. És a gömbölyded csípők, meg a két gödröcske, némelyik között ingerlő tetoválás...

Idáig jutott, mire a hatalmas művelődési ház bejáratához ért. Az üvegajtóban ősz hajú formaruhás hölgy fújta a füstöt a holdvilág felé.

- Valami rendezvény lehet - gondolta -, de még alig múlt hat!

- Középiskola tartja a szalagavató ünnepségét. Most megy a diákok műsora. A hivatalosan túl vannak. Maga is ide jött? Mert akkor elkésett! - így az asszony.

- Bekísérem, ha érdekl. Van még néhány szabad hely az ajtó mellett - mondta a hölgy látva a fiú érdeklődő tekintetét.

Bementek, csendben megálltak az ajtó után a széksorok között. A jegyszedő elment, miután a fiú nem akarta a kabátját levenni, csak kigombolkozott, a sapkáját zsebébe gyömöszölte és nagy figyelemmel nézte a diákok jórészt amatőr szintű, de annál lelkesebb produkcióit. Eszébe jutott, hogy négy éve ő is azok között volt, akik a szalagot kitűzték öltönyük hajtókájára.

- Jövőre ötéves érettségi találkozó lesz. Remélem, megszervezik - gondolta és azon morfondírozott, hogy ki is volt az osztálytitkár. A Gizi vagy a Marcsu, az, aki a legjobban nyüzsgött az iskolában? Aztán önfeledten nevetett, tapsolt a műsorszámok közben és azok után. Ott érezte magát az ünneplők, a szereplők között. Arra gondolt, amikor annak idején, a szalagavató után, az osztályok közös bankettjén akadt össze a párhuzamos osztályba járó Ilivel. Ő maga végtelenül megsértődött és visszavonult, amikor a haverok (vagy vélt haverok) közé akart beülni, és a kiszemelt helyet foglaltnak nyilvánították. A félhomályban fedezte fel Ilit, akinek szintén valami hasonló világfájdalma volt.

Sokáig dumáltak, majd csak egymással táncoltak. Egymásban kerestek és találtak vigaszt. Hajnalban hazakísérte. Végig az utolsó járatú buszon (taxira nem tellett) vadul csókolóztak. Ili szenvedélyes és odaadó volt.

A sötét és szerencsére fűtött lépcsőházban szeretkeztek. A lány nagyon boldog volt. A fiú is. Egy órát gyalogolt hazáig, boldogan, mámorosan, büszkén és elégedetten. Rádöbrent, hogy azóta sem találkozott a lánnyal. Nem is keresték egymást. Most nagyon jólesett rá gondolni.

Gyorsan összekapta magát, mert a színpadon a búcsúzkodás, az osztályfőnökök köszöntése folyt, ami a műsor végét jelezte. Igyekezett kifelé, hogy a tömeg kitódulása előtt el tudjon menekülni.

Sikerült. Hazafelé vette az irányt.

Tele lelkesedéssel, - mint négy évvel ezelőtt hajnalban - nagy tervekkel a fejében haladt. Fázósan húzta össze meleg dzsekijét a mellén. A sapka a homlokában, - leszorítva hosszúra nőtt haját - melegítette.

Egy pillanatra úgy érezte, a lába fázik.

Aztán elhessegetett minden egyéb gondolatot, és arra koncentrált, hogyan intézi jövőbeni dolgait. A távoktatáshoz a lemezeket, a könyveket meg kell kapnia a napokban. Beiratkozik a könyvtárba. A megyeibe, meg az egyetemibe is. Kap kedvezményt, hiszen ő is egyetemista lesz. Zsaszát is ráveszi a tanulásra. Tudta, hallgat rá. Jó volt rá gondolni. Kedves lány.

Ekkorra a házuk elé ért.

A földszinti ablak függőnye mögül kishúga varkocsos buksija kandikált ki.

A függöny összecsapódott, és néhány pillanat múlva a szöszi mellette termett.

Lehajolt, megigazította a fiú szétesésű lábait, és segített betolni a liftbe a kerekesszéket.

Indián nyár (avagy, az öregeket szeretni kell)

Hosszú szervezést követően került sor az utazásra.

Kilencven évéhez közeledő apósomat néhány hétre magunkhoz vettük, ugyanis sógoromé, akiknél lakott, külföldre készültek.

Mivel több, mint kétórás autót állt előttünk, meg hosszú az elkövetkezendő távollét, az otthon maradtaktól érzékeny búcsút vett a kis öreg. Feleségem segítette be az első ülésre.

Körülményes volt a beszállás több okból is. Egyrészt nagyon nehezen mozgott már, másrészt minden lehetséges ellenállást megtett apósom az ellen, hogy segítsenek neki.

Míg beszállt, addig lemostam az ablakokat, ellenőriztem a csomagokat, defektet cseréltem, megtankoltam és feltöltöttem a lemerült akkumulátort.

Kis bonyodalmat az okozott, hogy a harmadik lábát, vagyis a görbebotját hogyan helyezze el. Végül is a markában tartogatta, amely rossz döntés volt, mert a szerinte jónak vélt - nem az én általam választott - útírányt avval mutogatta, majd nyomaték kedvéért vele fenyegetőzött. Az autó jó német márka, de hát nem stuttgarti típus, ezért belső tágassága korlátozott lévén a széles mozdulatokat nehezen viselte.

A belső visszapillantó tükört összeszedtük a padlóról, feleségem tartalék szemüvegét felvette, az összetört rádiós magnó fedelét kidobtuk az árokba, majd tovább indultunk. A sétabotot bal lába mellé tette a sebességváltó bokszt közvetlen közelébe.

Az autópályáig semmi esemény nem történt. Mikor ötödik sebességbe váltottam és nyomtam a gázt, a járgány nem hogy gyorsult volna, inkább egyre lejjebb engedett a sebességéből.

Először nem értettem mi van, aztán pánikba estem, majd utána jártam a dolognak. A hiba az volt hogy a sétabot mégiscsak útban volt, mert a váltókart lehatárolta. Mivel apósom nem volt hajlandó a helyzetén változtatni, ezért hosszú ideig csak négy sebességet használtam. Majd elfeledkezve magáról az öreg a botját lába közé vette. Ekkor már ki tudtam használni autónk teljes kapacitását.

Elkapott egy hatalmas zápor a pályán bennünket. A hirtelen bepárasodott ablakomat zsíros kezével szétmaszatolta belülről az öreg. Mérges voltam, mert hiába kértem várjon öt másodpercet, míg a páramentesítő végzi a dolgát.

Nem volt hajlandó.

Azért nem haragudhattam rá. Öregember. Az öregeket így is szeretni kell...

A városi forgalomban készségesen segített. (Tizenöt évig motorozott. Az utolsó mopedjét húsz éve adta el. Volt tapasztalata. Hogy kétszer az árokba borította anyósomat, arra már nem emlékszik.)

- Jobbról jó! Menjél már, mit tökölsz! - biztatott.

Azután balról elhúzott előttünk egy kamion...

- Balra neked kell figyelni! Vezess nekem tisztességesen! Mindent én sem láthatok...

Azért szerencsésen hazaértünk.

Jól megvoltunk egymással. Feleségem sokkal türelmesebb nálam, ezért ő próbálta irányítani a dolgokat konfliktusmentesen. Igyekeztem magam túltenni az általam őrjítőnek tartott dolgokon. Néha sikerült is. Elővettem már régen félretett nyugtatóimat. Szorgalmasan kezdtem szedni.

Leginkább az okozott számomra gondot, hogy apósom nem hagyott magának segíteni. Mindent maga akart végezni. Olyan dolgokat is, amelyre már szinte képtelen volt. Tiltakozott, tiltakozott a segítség ellen, aztán mikor belátta, hogy lehetetlen megtennie, nagy kegyesen megengedte a támogatást. Az ember végül úgy érezte, hogy megtiszteltetésnek kell vennie az öreg engedélyét.

Persze ő mindent jobban csinál.

Sőt! Csak ő és kizárólag ő tudja jól! Gyógyszereit is maga elhatározása alapján szedi. Mikor mondjuk neki, hogy az orvos nem így írta elő, felháborodik:

- Az orvos hülye! Nem ért hozzá. Csak megméri a vérnyomásom, amit előre tudok, hogy mennyi. Meg is mondom neki. Én tudom, mi kell nekem! Én vagyok én!

Az orvos mondta is finoman a lányának, hogy Lajos bácsi elég öntörvényű ember... Kérte a feleségem:

- A doktor úr a Kavintont esti szedésre is felírta (az öreg csak reggel szedett gyógyszert.) Jó lenne úgy szedni, biztosan könnyebben menne a beszéd is, nem akadoznál annyit vele. Ez a gyógyszer segíti az agyműködést.

- Az agyammal nekem semmi bajom - háborodott fel az öreg - csak a nyelvem mozog nehezebben...

Ebben maradtunk.

(Havas Henrik hozzá képest egy magába forduló, bizonytalan, depressziós valaki.)

Hajdan, fiatal korában igazán fizikálisan erős, a gyakorlati tudás felső szintjén lévő szakember volt, akitől tényleg sok mindent eltanultam.

De hát az idő elszállt, a testi erő lehanyatlott. Sajnos nem akarta megérteni, hogy már csak az agyában tudja megvalósítani azt, amit akar. A testi erő, a kéz, a láb, a derék mozgása már hiányzik.

Megérti az ember ezeket a nehézségeit, sokszor nagyon szánalomra méltó ez a helyzet, de az mindenképpen nehezen viselhető részemről, ha jó szívvel felajánlottakat azonnal elhárítja.

Utólag szégyellem, de volt olyan, hogy direkt nem segítettem neki a nyugágyából felállni, mert korábban visszautasította. Ötszöri próbálkozás után is leizzadva visszahanyatlott, míg én mellette olvastam az újságot, mit sem törődve erőfeszítéseivel. Végül is a lánya cibálta fel.

Tudom, nem szabad rájuk haragudni. Az öregeket szeretni kell.

Tatuka - néha egymás között így is becézgetjük - sosem volt egy cizellált modorú ember. Fiatal korában sem csinált abból ügyet, ha térülve, fordulva, olajos, koszos kézzel bejött a konyhába és anyósom jogos felháborodását figyelmen kívül hagyva belenyúlt a rántott húsos tálba, vagy a szépen díszített tortába.

Most az étkezés vele egy világszám volt. Persze csak a kívülről szemlélőnek. Meg utólag. Ott a helyszínen azonban...

Nem viselte el az étkező asztal közelében a rovarokat. A legyeket utálta, a darazsakat gyűlölte. (Érdekes módon a sétatotja nem zavarta, ha felrakta a tányérok közé, pedig figyelmeztettem, hogy a földön jár vele, avval turkál a szemétben, macskaszarban. Szerinte, az más.) A telken, a teraszon étkeztünk kellemes időben. Legyünk nem volt, mert vigyáztunk nagyon a tisztaságra. Néhány darázs-család fészkelte a tető alatt. Ezek egyike minden evésnél megjelent, körberpkedett, szelíden döngicsélt, és miután feleségemmel megbeszélték, hogy semmi érdekes nincs a számukra, továbbmentek békességben.

Apósomat nem ismerték. Vesztükre.

Megjelent a darázs fejmagasságban. Tatuka Agassit megszégyenítő szerva fogadással, fonákkal lecsapta a bogarat, egyenesen a forró gulyáslevesbe.

Tiltakozásunk ellenére - mivel nagyon finnyás az öreg - belenyúlt a lébe, és fél kanál lötytyel együtt a félig főtt darazsat az erkély kövére spriccelte.

Szalvétát nem használt, hiába tettük feltűnően a keze ügyébe. Csak a zsebkendőjét. Időnként belefújta az orrát, majd később elővéve az ételmaradékos száját is beletörölte. (A vegyes használat miatt nem volt ellenvetése.) Sajnos, amit nehezen viseltem el, az volt, hogy a használt gyűrött zsebkendőjébe törölte a fogsort is, amit étkezés közben szemünk láttára vett ki.

Persze ezt máskor is megtette feleségem rimánkodása ellenére. Időnként igazított a protézis műanyag részén a keze ügyében lévő 200 mm-es lapos, durva vágatú vasreszelővel (levehető nyéllel), mivel sem a fogorvos, sem pedig a fogtechnikus nem ért hozzá kellően. Legalábbis annyira, mint ő, nem. Meg ő tudja, hol nyomja az ínyét...

Volt, hogy dédunokái jelenlétében tette ezt. A két kicsi teljesen megzavarodva nézte végig a műveletet. Főleg a kislány, akinek éppen most nőnek az új fogai, illetve peregnek a régiék.

Csodálkoztam magamon, hogy meg tudtam állni öklendezés nélkül. De hát az ember idővel megedződik...

Imádja a csípős paprika pépet. A reggeli és esti étkezéskor ette hol villával, hol a kése hegyével belenyúlva. Aztán a félig lenyalt késsel, vagy villával kotort bele a vajba. Igazán érdekes íz összeállításra lelt az, aki utána nyúlva vajas-mézes, vagy vajas-lekváros kenyeret evett.

Nem haragudhatunk rá. Hiszen idős ember. Őket szeretni kell. Így is, így, ahogy vannak...

Végül is a néhány hét eltelt. Lassan már fel sem tűnt makacssága, szokatlan dolgai. Talán hiányzott egy darabig, hogy nem hallottuk krákolását, harákolását, szuszogását.

Hazavittük, átadtuk további megőrzésre sógoroméknak. Őszintén érzékeny búcsút vettünk egymástól. Nyilván meglátogatjuk a szokásos időközönként néhány óra, vagy nap erejéig, de ilyen hosszú időre, talán csak egy év múltán jön el hozzánk.

Pár napi pihenés után mentem dolgozni a hivatalba.

Szeretem a munkámat. Néhány év múlva én is nyugdíjba vonulok. Szinte hihetetlen... Jó, hogy ilyen fiatalos vagyok. Mások is, többször mondták.

Persze azért a kor, az kor...

Itt van a főnök titkárnője, Icuka. Ötven felett van ő is. Munkánk során gyakran találkozunk, évtizedekig együtt dolgoztunk.

A minap mikor nála jártam, előjött az íróasztala mögül, mellém állt, hozzám simult, - úgy hogy a többiek ne lássák - lenyúlt a nadrágom elejéhez (ha tovább csinálja, percekben belül akár erekcióm is lehetett volna) és diszkréten felhúzta a cippzárat a nyitva felejtett sliccemen... Nagyon rendes asszony. Finom, jó lelkű, együttérző. Nem haragudott rám, hogy így állítottam be hozzá.

Hiába, már én sem vagyok a régi.

Öregszem.

És az öregeket szeretni kell...

Az utolsó csepp

Hetek óta bántotta valami. Valami, amit nem tudott magának megmagyarázni.

Pedig a napjai szokásos módon gördültek.

Munkahelyén, egy komoly pénzügyi intézményben, mindannyiszor, ha válságos helyzet alakult ki, és a főnökség egymás torkának ugrott, ő a maga csendességében megvárta, hogy szót kapjon, majd tálalta a megoldást.

Ezt többször is megtette. Nagyra becsülték emiatt, és ma is elnézik a szófukarságát, a magába forduló visszavonulásait. Szereti a beosztását, magasabbra nem törekszik. Megbízhatnak benne. Munkáját kifogástalanul elvégzi, így semmi oka helyét féltetni.

A cégnél tehát minden rendben.

Otthon nem stimmelnek a dolgok. Feleségével látszólag változatlan a kapcsolata. A férfit mégis, valahogy nyugtalanság burkolta be a maga módján.

Ez volt talán a rendkívüli, hiszen ő alapján véve végtelenül szelíd, lojális, sokszor az ismerősök szemében nevetségesen béketűrő volt.

A négylakásos társasházban rendszeresen előfordulnak események, amelyek a lakókat együttesen, vagy egyenként felizgatják, és amelyeket közösen kell átvészelni. Ezekből ő mindig nyugodtan, megrázkódtatások nélkül szabadult. A legutóbbi sem viselte meg különösebben.

Szóval Szabó Sanyi becsöngetett a felettük lakóhoz. Kora este volt, mindenki a munka utáni, hazaérkezést követő teendőivel foglalkozott.

- Mi van Szasa? - a szomszédasszony nyitott ajtót, kezében kicsavart csöpögő ruha, amit épp a mosógépből vehetett ki.

- Szóval... - kezdte szokásos kimért stílusában. - Már egy hete, vagyis többször, azaz...

- Nyögd már ki, mert sose fejezem be a mosást, gyönyörűm! - türelmetlenkedett az asszony ismervé az alattuk lakót.

- Az a helyzet, hogy a fürdőszobában a mennyezeten, már többször kellett cserélnem az izzót.

- Na és?

- Az a helyzet, - ismételte - hogy a búra mindig telemegy vízzel, és amikor felkapcsolom, eldurran a villanykörte. Mit kéne tenni vele? - kérdezte.

Ekkor ért oda a férj, aki nagy akvarista hírében áll.

- Tarts benne aranyhalat! - javasolta és nagyot röhögött jópofaságán.

- Maradj már a hülyeségeddel! - fordult hátra az asszony. - Menj le, nézd meg mi van a fürdőszobájukban!

Mire visszafordult, Szasa már el is tűnt. Persze hogy utánament, és csaknem másfél óráig piszmoztak, mert valami cső szétcsúszott a lefolyónál és a miatt ázott át a plafon. Közben a két gyerek, főleg a kicsi ott ordított a lábuknál.

- Fruzsina hol van, még nem jött haza? - kérdezte Szasát.

- Ma is külföldi vendégeket kísér. Én vagyok a gyerekekkel.

Felesége egy külkeres cégnél végez - állítólag nagyon ügyesen - külhoni ügyfelek részére szervezőmunkát. Elsősorban protokollt. Városnézés, színház, fogadások, vadászat, meg ilyeneket. Jól megfizetik. Az igaz, hogy néha napokig egyedül marad a férje az öt éves kislánnyal és a másfél éves kisfiúval. Társai ugratták is miatta: majd még ki tudja hova szervezi be magát Fruzsi... Nem vette komolyan. Még akkor sem, mikor arra gondolt, hogy a felesége a pénzt mindennél jobban szereti. A szexnél is jobban. Neki is megmondta néhányszor.

Dezső a felső szomszéd a létrán dolgozott, Szasa letről bámulta, a kisfiú meg a padlón ült és üvöltött, ahogy a torkán kifért. Taknya, nyála egybefolyt.

Szasát nem zavarta.

A gyerek egy borotvával hadonászott, amelyet ki tudja honnan kerített elő, és időnként saját magába vágott úgy, hogy a ruhája elől már rongyos volt. Amikor a bőrét érte, a fájdalomtól felsírt.

- Szóljál már rá! Nem látod, mit csinál? - idegeskedett felülről Dezső.

- Sssu! - szólt végre a gyerekekre és nézelődött az apja tovább.

Dezső szállt le a létráról, kivette a kicsi kezéből az éles szerszámot és feltette a polcra...

Karácsony előtti napok voltak. Délután.

Szasáék szemközti szomszédja egy idő után nem bírta a fiúcska folyamatos bömbölését. Az asszony bekopogott. (A csengő rossz volt.) Nem reagáltak.

Többszöri próbálkozást követően végül benyitott. Szasa a nappaliban, a foteljában ült. Hatalmas újság takarta az arcát. Elmerülten olvasta a Pravdát. A tévé bekapcsolva. A nagyobbik gyerek, a kislány a szobájában csendben babázott. A kicsi a konyha kövezetén tejes bögre cserepei és egy nagy adag kaki közepén ült, ami a pelenkájából bugyogott szerte szét. Folyamatosan és keservesen sírt.

Negyedórába tellett a szomszédasszonynak, míg kimosta a gyereket, újraperlenkázta, a konyhában feltörölte. Eközben néhányszor elment az olvasó előtt, mögött, mellett. Dolga végeztével rájuk csukta az ajtót és hazament. Fruzsival, aki fél óra múltán tért haza, a lépcsőházban találkozott.

A lakásban az anyjuk nekiesett Szasának, hogy miért nem néz a gyerekekre.

- Az előbb nem te jöttél haza?

- Nem! Jucus volt a szomszédból. Ő rakta rendbe a kicsit - pattogott.

- Azt hittem te vagy... - És olvasott tovább.

Végül is az este szokásos módon pergette perceit. Az asszony végezte a rá eső részt. Megbeszélték a teendőket, ami még az év végéig hátra volt. Szasa már nem járt be a hivatalba, a gyerekek vele maradtak, bölcsödébe nem kellett vinniük. Fruzsi az újév előtt két nap még dolgozott. Szasa nem örült ennek, de nem szólt semmit. Az asszony azelőtt mindig el tudta intézni, hogy a két év végi ünnep között otthon maradjon. Hogy most nem, ez egy kicsit aggasztotta a férfit.

A Szilvesztert három házaspár együtt töltötte az egyik földszinti lakásban.

A gyerekeket lefektették és éjfél előtt az ilyenkor szükséges „kellékekkel” felszerelve jöttek össze. Totál jó volt a hangulat. Koccintgattak, nevetgéltek.

Szasa a tévé előtt ült Dezsővel. A három asszony mögöttük egy kanapén - ki tudja honnan előkerült - pornó-újságot lapozott. A harmadik szomszéd a három nő mögül leste, hogy reagálnak a képekre, mivel nem tudta, mennyire gyakorlottak ebben a műfajban.

- Nézd már, ezt hogy teszik! - így az egyik.

- Ez a feneke lukába dugta! - ámuldozott Jucus. - Ez kinek jó? Milyen lehet már az?

- Engem már kúrtak seggbe - szólalt meg Fruzsina mindenki megdöbbenésére.

- ??? -

- Három napig folyamatosan kakálhatnékomból volt...

A másik két nő zavartan vihogott. Nem kommentálták a hallottakat. Azután láthatóan magukba fordulva próbálták vizuálisan feldolgozni a mondottakat. De inkább ittak rá egyet.

A figyelő szomszéd Szasát böködte:

- Hallod mit mondott Fruzsina? Mit szólsz hozzá, nincs egy szavad se?

- Hagyjad, - tompított a felesége - biztos előtte történt, mielőtt összejöttek.

- Na? Na? - erősködött tovább inogva a szomszéd.

- Luk, luk - így Szasa nagyokat pillogva -, meg nem is szappan az, hogy elkopjon - szólt szokatlanul hosszan.

Ebben maradtak.

Az év első napján Szasa szüleinél ebédelt. Nagy lármá, unokázás, viháncolás. Fárasztó volt, miután a bulit követően ötkor kerültek ágyba, a gyerekek, pedig szokás szerint fél nyolckor már kornyikáltak. A férfi érezte, hogy valamit akar mondani a feleségének, de mindig csak halogatja azt.

Este az ágyban, miután kettesben maradtak bökte ki Fruzsina a mondandóját.

- Elhagylak Szasa. A lányt elviszem. Amint elintéztam az óvodát, elköltözőm. A kicsi nálad maradhat. Van lakásom is. Ez a tiéd lehet.

- Miért? Hogyan? - sápadt bele a férfi. - Mi bajod velem? Megváltoztam? Valamit rosszul...

- Nem veled van bajom. Te olyan vagy, mint azelőtt. Olyan hülye, amilyenbe beleszerettem. De most már nem vagyok szerelmes beléd. Már régóta nem.

- Másba?

- Talán...

- Jobb vele? Meguntál?

- Lehet...

- A szex jobb vele?

- Tudod, hogy a szex nem érdekel. Annyira...

- Igen, csak a pénz... - buggyant ki Szasa száján.

A férfi nem kérdezett többet. Ült a közös ágy szélén pizsamájában. Az asszony tudta, mire készül a férje, mert olyankor mindig alaposan megborotválkozik az este, arcszeszt is használ, meg a finomabb dezodorát fújja magára.

- Ma még utoljára. Ha akarod. Nem bánom. Megdughatsz.

A férfi hozzányúlt, rövid simogatás után fölé tornyosult. Nem volt szeretkezés, amit műveltek. Az asszony néhány reflexszerű mozdulaton kívül semmit nem tett. Eltúrte a férfit. Az rövid idő után lefordult róla, nézett a csupasz fal felé, sokáig nem tudott elaludni.

Fruzi már rég álomba merült, ő még azon gondolkodott, mi lesz ezután.

Kétségbe esett. Erre nem számított.

Végtelen nyugtalanság lett rajta úrrá. Aztán valahogy elszenderült.

Arra ébredt, hogy a kicsi közöttük szuszog. Máskor reggelig ott tartotta. Most nem. Felkarolta, helyére vitte a gyereket.

Visszajött, leült a széles ágy végébe és csüggedten nézte alvó felesége hófehér hátát.

Elaludt.

Arra eszmélt, hogy a sötétben botorkálva jön ki a fürdőszobából kezében nagyapja hatalmas, ósdi borotvájával.

Valami hideg szorította mellét. A gyomrát feszítő és kitörni készülő erőből vezérelve, hirtelen hanyatt fordította az asszonyt, és egy mozdulattal átvágta a torkát.

Mintha puha sárgadinnyét szelne, úgy érezte. Egy pillanatig csodálkozott is ezen. Ilyen? Ennyire egyszerű?

A vér feketén spriccelt a félhomályban a fej feletti fal tapétájára és megállíthatatlanul ömlött szét.

Felkapott egy párnát és beborította az asszony testétől elváló fejet. Igyekezett felitatni a buzogó vért. Minden tocsogott. Nyúlóssá, sikamlóssá vált az ágy.

Pár percig tartott az egész, úgy érezte.

Végtelen gyengeség fogta el. Hányinger kerülgette.

Lefeküdt a saját helyére. Nézte a mennyezetet. És mint amikor részegen került az öklendezést, nagy lélegzeteket vett. Szeméből patakokban folyt a néma könny. Végtelennek tűnő ideig hevert így.

Megcsörrent a telefon.

Előző nap halkra állította. Munkatársával úgy beszéltek meg, hogy ha vidékre kell menniük, akkor felhívja őt.

Erről elfeledkezett.

Felnézett.

Az ablak sötétítő-függönyén átszüremlő fény a reggelt bizonygatta.

Felesége baloldalán feküdt, neki háttal. Meztelenül. Mély, húsos gerincvonala izgatón mozgult meg, és rezdült fehér csípőjével együtt, amikor a telefon másodszori csöngésére szuszogva ébredezett. A párna feje alatt volt. A paplan a fenekét félig betakarta. Szőke fürtjei a vállára omlottak.

A férfi nagyot sóhajtott. Felemelkedett, egy pillanatig zavartan nézte a közös ágyat.

A telefon ismét megszólalt.

Szasa felült az ágy szélére és hogy felvegye a kagylót, jobb kezéből a balba tette át az otromba, hidegen megcsillanó borotvát, amelyet addig szorongatott.

Kapaszkodó

Még egyszer megnézte a borítékot, majd visszatette az előszoba fordulójánál lévő tükör elé, jól láthatóan.

A lakásban rend volt. A férfi mindent a helyére tett. Eligazította a függönyöket a szobában. Ruhái a szekrényben, a fiókokban, katonás rendben sorakoztak.

Szennye - egy váltás fehérneműn kívül, amit előző este vetett le és a pici fürdőszoba műanyag tárolójában hagyott - nem volt.

Kabátja zsebében megtapogatta a fájdalomcsillapító üvegcset, amelyben a tablettái voltak, majd gondosan bezárta a lakótelepi lakás bejárati ajtaját.

Nehezen fordult a lift felé. Meglepődött, mert a fájdalom, amely reggel korán felébresztette, mintha tompább lett volna.

Számított rá. Azért kicsit korainak tartotta annak ellenére, hogy orvos barátja pontosan elmondta, mire számíthat, mi következik egymás után.

Minden úgy történt, ahogy elmondta. Neki is úgy kellett cselekednie, ahogyan eltervezte.

- Itt az idő - mormogta magában, amint belépett az agyonfirkált ütött kopott felvonóba.

Szerencsére senki mellé nem kellett belépnie. Máskor nem zavarta, bárki is utazott vele azon a néhány emeleten keresztül, de most nem kívánta a társaságot.

Az autóbuszon, villamoson végig biztatta magát, igazolni próbálta tervezett dolgait. Többször kényszerítette magát, hogy apjára gondoljon, aki hónapokon keresztül, csaknem egy évig feküdt kínok között, majd a morfiumtól kábán, öntudatlanul, bénán halt meg.

Rettegett ettől a sorstól. Biztos volt benne, ha tudná a fia mi vár apjára is, visszajönne külföldi munkájából, és gondját viselné őt.

Ezt nem akarta.

Aztán meg őrá sincs senki rászorulva. Szerencsére minden kötelezettségét teljesítette. Se kutyája, se macskája, se adóssága. Szabad ember. Ez megnyugtatta.

A városi busz a hegyek közé vitte, a népszerű kirándulóhelyek közelébe, amely most a február végi borongós, kissé ködös időben, hét közepén néptelen volt.

A megszokott sétaúton közelített a szikla felé. Az ösvény csenevész bokroktól övezve kapott a tető felé. Lassan bandukolt, meg-megállt. Nem kapkodta a levegőt. A séta nem volt számára szokatlan. A gerincébe nyilalló fájdalom rendszeresen emlékeztette bajára. Józsi doktor mondta, ha ezt fogja érezni, azután már nem sok ideje lesz hátra.

Megmondta.

Igaza volt, sosem csalódott korábban sem szavaiban. Az áttét, vagy mi a bánat, már elérte gerincét is.

Azért haladt tovább, s hogy mozogni tudott, ez biztatta őt. Már majdnem a hegyoldalról kiugró szikla mögötti ismerős, kis tisztásra ért, amikor megállt. Fájdalomcsillapító tablettát szájába véve rágni kezdte azt. Fél kézzel egy ágba kapaszkodott, mikor egyensúlyát elvesztve oldalára esett. Fájdalom hasított a bokájába. Felszisszent. Egy káromkodást elfojtva magában, a lábát kezdte tapogatni.

- Röhej - gondolta - pár méternyire vagyok attól, ami után már több lépésre már nincs szükségem, és azt sem tudom megtenni?

- Na nem - dűnnyögött magában.

Feltápáskodott és sántikálva kilépett az alacsony bokrok és kicsiny tölgyfák száraz levelei közül.

Akkor pillantotta meg a fiút.

A völgy felé kinyúló sziklaperem mögött néhány lépésre, neki háttal ült, mindkét kezével átkulcsolva, állát a térdére támasztotta. A gally reccsenésére hirtelen megfordult, fél kezére támaszkodva nézett a férfira. Hosszú másodpercekig bámulták egymást.

A férfi a kisírt, karikás szemeit látva, a zavaros tekintetet nézve, megérezte a fiú szándékát. Meg aztán ide egyedül nemigen jár senki egyéb okkal. A neve is a hajdani molnárlegényről, meg szeretőjéről adatott, akik szerelmük beteljesedésének kudarca elől itt kerestek megoldást.

Egy cipőben jártak...

De ez a fiú? Hisz még talán húszéves sincs! - a férfit megdöbbenette a felismerés. - Akárhogy is, ilyen fiatalon...

- Mit akar itt? - ocsúdott fel a fiú érdes, rekedtes kiáltására a férfi, felkapva a fejét.

- Idejöttem. A sziklához - motyogta a férfi, majd határozottabban:

- Dolgom van itt. És te mit keresel itt? - bátorodott fel a férfi.

- Én voltam itt előbb. Nekem is van itt... Maga várjon a dolgára - pattogott a fiú.

- Jó. Várok - mondta a férfi, majd feljajdult fájdalmában, és a lábához kapott.

- Hagyjon magamra! Menjen innen már! - mondta majdnem sírva, fejhangon a fiú. Aztán a lekuporodó férfit nézte, amint bokáját dörzsölte, ősz haja, amely ugyancsak vágásra érett volt, homlokába hullott.

A nagyapám lehetne - gondolta a fiú.

Nem ismerte a nagyszüleit. Így is félárva volt. Társait, akiket nagyszüleik pátyolgattak, gyerekkora óta irigyelte. Hiányzott a nagyapja. Próbálta nem bevallani magának. Sosem sikerült.

A fiú megsajnálta az öreget.

- Egy kicsit pihenek, aztán elmegyek - mondta ülve a férfi, és a láthatóan feldagadt bokájáról kezdte lehúzni szürke harisnyáját. Felállt, a hátába éles fájdalom hasított. A fiú tekintetét látva, a lábát kezdte jobban fájlalni.

- Egyedül nem tud lemenni - mondta tárgyilagosan a fiú.

- Segíts, legalább a buszmegállóig! - kérlelte amaz.

- Van cigije?

- Nincs, de lent veszek neked. Ha hazáig kísérsz, főzök teát. Beszélgethetünk is. Én is egyedül vagyok - nézett a fiúra, majd tüzetesebben végigmérte, de megnyugodott, nem kell tartania tőle remélhetőleg.

- De hát... - bizonytalanodott el a fiú.

- A szikla holnap is itt lesz. Megvár - szólt a férfi, és kezdett bízni szándékában.

Elindultak.

A férfi a fiúra támaszkodott.

A szűk ösvényen egymáshoz szorultak.

A lakásban, a konyhában ültek le.

A fiú furcsa örömet érzett, amikor a férfi nem a szobába, hanem a szűk, de otthonos konyhába vitte be. Jellegzetes szaga kisgyerekkori emlékeit idézte fel.

Dél volt.

A délelőttöt mindketten egy pillanatra, mintha elfeledték volna.

Míg forrt a teavíz, a férfi kibicegett az előszobába, a tükör előtt elvette a nekitámasztott borítékot, apró darabokra tépte, és szemetesvödörbe szórta.

Kata

A lány hirtelen a férfi ölébe huppant.

A lazán szétnyitott combokon átvette lábát és szembenézett vele. Belemosolygott a meglepett arcba, és összeborzolta a rövidre nyírt őszes haját.

- Ez nem igazán illendő - szólt a férfi, felpillantva a lány szűk farmerja combtövén látszó domborulatáról.

- Az sem illik, hogy az ölemet bámuld - kuncogott a lány. - Eddig úgysem követtünk el semmi illetlent - folytatta - és különben is mi az, ami illetlennek számíthat kettőnk között.

- Nem is tudom. Talán sok minden, talán semmi - mondta a férfi. - Tudod, egy kicsit megint aggódom kettőnk miatt.

- Ne aggódj. Inkább nézz rám. Akárhová is, csak nézz! Nagyon szeretem a pillantásod rajtam. Tudod.

- Igen. Mondtad már. És tapasztaltam is - válaszolt amaz.

- Legutóbb sokáig büntettél! Fájt is, hogy előadásod javarészeiben direkte nem néztél rám - mondta színlelt haraggal a lány.

- Nem „direkte”, hanem direkt, és akkor láttam, hogy a pad alatt ettél. Azt meg nem szeretem óráim alatt, még téled sem.

- Igen, *dirrekte* ettem, hogy rám figyeljél, egy kicsit...

- Tudod, hogy figyelek rád. Sokszor többet is, mint szabadna. Nem miattam, mert nekem nincs sok veszteni valóm, hanem téged féltetek. A többiektől, a rosszindulattól - szólt a férfi és végigsimított a lány barna haján.

- Ez jólesett. Csináld még! - bújt közelebb mörörogva a férfi ölében.

- Ezt tényleg illetlen lenne tovább csinálni. Ha folyton mörörögsz, sokáig nem merek a padról felállni - szólt mosolyogva a férfi. - Itt nincs helye az ilyesminek.

Körbenézett a parkban, ahol ültek. Kevesen voltak a tavaszi, koradélutáni időben. A Nap igyekvően sütött. Átmelegíteni törekedett a hosszú télből eszmélő bokrokat, csupasz fákat. A sugarak félénken el-elbújtak a fehér bolyhos felhők mögött.

- No! Most már melléd ülsz. Csak így nem látom a huncut szemed! - mondta a lány - azért nézz rám! Úgy is érzem, ha nem látom.

- Nyomta a csontom a húszod. Vagy már unod a közelségem? - gonoszkodott a férfi.

- Ezt nem kellett volna - komorodott el a lány. - Tudod, most megint arra gondoltam, mi lesz néhány hónap múlva.

- Felvesznek a főiskolára, és ügyesen elvégzed azt. Azért kár, hogy olyan messze mégy! - válaszolt a férfi.

- És nem foglak látni. Nem nézel rám, nem tudunk minden szünetben mondvacsinált ügyek miatt találkozni és beszélgetni... Nem mondhatom el kínomat, bajomat neked, ha a buszindulás előtt fél órával, - légszi' - kihozol. El fogsz felejtetni - folytatta a lány.

- Én nem. Biztosan nem. (Ilyen lányokat sosem felejték el. De nem mondta ki.) Te inkább. Találkozol majd az igazival, engem is elfelejtesz, meg Zoli barátodat is - mondta.

- Nem, téged soha. Megígérem. Ilyen barátja nem mindenkinek van - hízelt, majd fogadkozott a lány hevesen. - Te is ígérd meg, hogy táncolsz velem a banketten.

- Ígérem.

- De sokat. És csak velem. Hadd irigykedjenek a többiek.

- Ezt ne akard! Minden lányt felkérek, de ígérem, veled fogok legtöbbet.

- Összetegeződsz a többiekkel is? - folytatta a lány a kérdezősködést.

- Igen. Hisz' mondtam, hogy a záró bulin minden tanítványomnak felajánlom. Nem mindenki él vele. Szívesen vettem, de nem erőszakoskodtam soha, ha nem tegeztek vissza.

- És velem is újra megiszod a pertut?

- Ha akarod, természetesen. De megmondhatod, ha valakit érdekel, hogy mi már túlestünk rajta. Igaz ital nélkül, de barátságot fogadtunk.

- Igen. És milyen érdekesen! - emlékezett a lány. - Interneten keresztül. Mert személyesen nem mertelek volna megkérni rá - kuncogott ismét.

- Jól tetted. Én is szerettem volna.

- Igen. Mondtad már - örömködött a lány. Hozzádörgölözött, majd hirtelen felkapta mindkét farmeros lábszárát és törökülésbe terpeszkedett a padon.

Aztán meggondolta magát és combjait összezárva ismét a férfi mellé ült.

Annak kérdő tekintetére somolygón válaszolt.

- Így már illendően ülök?

Nagyot nevettek ezen.

- Menned kell - szólt a lánynak -, elbeszélgettük az időt.

Beültek a férfi autójába, aki a távolsági buszmegállónál tette ki a lányt.

Két-két puszival búcsúztak el egymástól.

A lány néhány lépés után mosolyogva visszaintett.

A férfi tovább követte tekintetével, és - akkor talán először - nagyon sajnálta, hogy nem fiatalabb, legalább húsz évvel.

Az út vége

Néhány napja vette magán először észre.

Normális dolog ez? Tudta, hogy nem, de nem lepődött meg saját maga megállapításán, hiszen az egész környezete, életmódja nem volt az.

Fennhangon beszélt vezetés közben.

Nem a közlekedésben résztvevő partnerei felé tett hangos kinyilatkoztatásai voltak, hiszen ezt már régóta gyakorolta. Ezeken, ha szellemesre sikerült, még nagyokat nevetett is. Persze, csak ha egyedül volt. Legtöbbször egyedül volt.

Ma is. Hozta-vitte cége elektronikai cuccait a kis furgonban az ország minden tájékára. Kezdő mérnökként ez jó munka volt. Megfizették (ki is használták), új autót kapott, maszek is használhatta, vezetni meg szeretett. Szerződés kötés vagy szervizelés után, két kuncsaft telephelye között, volt ideje gondolkodni dolgai felett.

Most már meg is beszélte magában... Ezen elmosolyodott. Leginkább barátnőjéhez intézte szavait. A hétvégeken, ha együtt voltak, kevés volt rá az idő. A lány, vagy az ő baráti társaságában, nem lehetett sok mindent megbeszélni. Amikor valamelyikük lakásán találkoztak, akkor meg egymásnak örültek és a szex volt a legfontosabb. Végkimerülésig.

- Látod milyen jó lenne végre összeköltözni. Ha csak néhány percünk is maradna, akkor is megbeszélhetnénk mindent - folytatta fennhangon gondolatait. - Meddig akarod még ezt a szingli életet folytatni. Tudom, hogy jó velem, akkor meg?

- Menj már te majom! Van azon a verdán gáz is, nem csak fék! - ezt már nem a lánynak szánta, hanem az előtte tököldőnek.

Kimosolygott az ablakon, azonnal elszállt a dühe, amikor meglátta a három gyereket az út szélén, a faluvégi földútnál várakozni. Öt év körüli barna bőrű kislány fogta mindkét kezével láthatóan kistestvérei kezét. A kicsik mezítláb toporogtak mellette, s áhítattal néztek fel a „nagyra”, akinek hóna alatt a harmadik, egy lefittyedt fejű rongybaba szorongott.

- Látod Vanda, már nekünk is lehetne, akár kettő is. Időnkbe bele is fért volna...

Szépek. Kicsit koszosak, de szépek... A nagy hogy' vigyáz a kicsikre, pedig még...

- No jó, a munkád, a pénz, meg nem akarsz fiatalon.... Jövőre harminckettő leszel.

Én is. Nem azért mondom... Legalább kettő kellene. Legyenek testvérek! Nekem nem volt, pedig mennyire vágytam utána!

Elgondolkodott. Abbahagyta a hangos beszédet.

Az útra figyelt.

Közben a lányra gondolt.

Maga előtt látta szőkeségében, vidám nyílt tekintetében, mosolyában.

Gömbölyű fenekére gondolt, amit úgy szeretett látni, amikor maga elé engedve ringó járását figyelte. A csípőig leengedett rövid szoknyája mindig megvadította.

Most is megkívánta.

Sóhajtott és az utat figyelte tovább. Még egy cég, ahová be kell térnie, utána megy Vandához! Előre örült a találkozásnak. Három napja nem látta.

Erre sem járt egy hete.

- Hogy megnőtt a gaz! - mondta fennhangon - legalább derékig érne. A három kicsi az előző faluból ki sem látszódna.

Itt mindig gyér volt a forgalom.

A kanyargós úton a hajlatokat rendre „levágta”. Élvezte a sebességet. Bal kanyar, beér, kihúzatja, jobb, gáz el, kihúzat, majd megint balra. Gáz...

A kanyar közepén látta meg az alacsony zöld kis sportkocsit, fekete vászontetővel.

A fiatal nő rémült tekintete kifehéredett az utastérből. Mögötte gyerekülésben egy csecsemő.

Ő, vele szemben, egy sávban.

Jobbra rántotta a kormányt, közben ordított.

Hatalmas csattanást hallott.

Fényesség támadt előtte, majd puha sötétség vette körül.

Még hallotta a hangokat:

- Teljesen beszorult. Biztosan nem él már. Csak a tűzoltók tudják kivágni...

- Az... Jönnek mindjárt.

- Nem látta a szembejövőt. ... Jó, hogy nem a nőbe...

- Meg a gyerekebe...

- A nagy gaztól nem... meg alacsony is...

- Záróvonal volt... fa, az út szélén...

Aztán minden elhalkult.

Lassú ragyogás kezdődött előtte.

Nem érzett semmi fájdalmat.

A lányra gondolt.

Utoljára.

2006. június 26.

Gyerekjátékok

Úszni vittem a hatéves unokámat.

A megyei kórházban volt az oktatás a gyermekközpont uszodájában. Az ott dolgozók csemetéi kaptak leckét a nyár elején, abban a reményben, hogy a lurkók a vizekben otthonosan tudnak majd mozogni.

A közeli parkban kerestem magamnak helyet egy órára, magamhoz véve egy novellás kötetet.

Délután négy óra után kevés mozgás volt az intézményben. Fehérruhás fiatal ápolónők (néhányan) mentek a közeli emeletes gyermekrészleg felé. Megnéztem szűken domborodó nadrágjukat. (Sosem értettem, hogyan tudnak ilyen szoros holmikban a betegek körül hajolgatni.) A látvány azonban jó. Civilek nem igazán voltak a közelemben azon kívül, hogy mint én is, a gyerekekre várahoztak a távoli padokon.

A júliusi délutánon a park hársfái virágoztak, és ontották az édeskés, bódító illatot. A napfényt is jól megszűrtek, igazán kellemes várakozásnak néztem elébe. Lapozgattam, és éppen egy Karinthy novellát olvastam, amikor harsány gyerekhangot, labdapattogatást hallottam.

Mint aki nem hagyja köreit zavarni, olvastam tovább, fel sem nézve.

- Anya! Itt jó lesz! Menj hátrább egy kicsit!

- Puff! - a labdát előttem a széles aszfaltozott járdán „stoppolta” le egy harminc év körüli fiatal nő, szűk lábszárközépig tartó farmerban, köldököt szabadon hagyó topban.

- Inkább te menj egy kicsit vissza - szólt és visszarúgta a piros színű fehér pettyes műanyag labdát.

A nő majdnem előttem állt. Lábbal vette le a kapásból visszajövő labdát.

- Anya! Egyből rúgd vissza, ahogy én is! - szólt a kissé rekedtes gyerekhang balról.

Felnéztem a füzetet magam előtt tartva, nehogy tovakodó kíváncsiskodónak tűnjek. Honnan ered ez a hang, s a jól irányzott kapáslövések?

Öt év körüli csenevész kislány pattogott lelkesen, labdáját megszegyenítve. Drótkeretes szemüvege a füle köré csavarva, hogy a szára semmiképp le ne essen, látnivaló a nagy mozgásigényt. Majdnem válláig érő barna haja körbelengte sápadt arcocskáját, az üvegek mögül lelkesen csillogott két szeme.

Fehér bőre szinte virított. Ilyenkor már csaknem minden gyerek napozás nélkül is több színt szed magára. Ő nem. Látszott, hogy ritkán van szabad levegőn, akkor is biztosan csak az árnyékban. A saját színe láthatóan nem zavarta.

Más sem. Jobb karján széles gézkötés, szélén ragtapasszal. Boldogan, lelkesen, látszólag fáradhatatlanul rúgta vissza, vette le a pettyes labdáját.

- Anya! A branülöm reggelig rajtam marad? - kérdezte két átadás között.

- Igen, ha addig szét nem vered -, mondta az anyja kicsit egykedvűen.

- Most kézből rúgjuk! Anya te is! - és tette, amit mondott.

Néztem őket, kezemben a novellás kötetel, most már leplezetlenül.

Mosolyogtam egy-egy akción. Az asszony időnként rám is pillantott, láttam, nem veszi rossz néven bámészkodásom.

- Anya! Meddig maradhatunk lenn? - kérdezte a kicsi közben.

- Ameddig csak akarod - válaszolt.

- Akkor egész éjszaka! Reggelig! - kacagott nagy vidáman a kislány.

Fociztak tovább.

Láthatóan jól megvoltak kettesben. Nagyon összeszokott párnak látszottak. Mintha senki nem hiányzott volna közülük. Az asszony időnként megállította a kicsit, mikor az úttestre gurult a labda, ő ment ki érte, pedig egy árva autó sem jött arra jó régen. Látszott rajta a féltő gondoskodás. Nem nevetett a gyerekekkel. Csak néha láttam elmosolyodni.

- Este mi lesz velem? - kérdezte. - Rúgjad gyorsan, Anya! - folytatta a labdázást, miközben hangosan beszélgettek egymástól húsz lépésre.

- Vénás kezelést kapsz - mondta, majd csak szinte magának: - remélem bírni fogod.

Én nem vettem észre a kimerültségét, az anyja igen.

- Elfáradtál? Felmenjünk? - kérdezte.

- Igen, anya, menjünk - mondta a kislány kicsit csendesebben.

Megfogta a labdáját, másik kezével anyjába kapaszkodott. Felemelte orrocskáját és a hársak lombja felé szimatolt.

- Anya! Itt olyan bűdös van - a hangja még most sem volt nyafogós. Az asszony rezzenéstelen arccal fogta a kis vékony kezét. Elindultak az emeletes gyerekórházi pavilon felé.

Visszanézett rám:

- Viszontlátásra - köszönt.

- Viszontlátásra - makogtam vissza.

Néztem őket, és akkor egy pillanatig nem éreztem a hársak bódító illatát.

Összeszedtem magam, néhány aggódó sóhajtás után elindultam napbarnított, úszástól kifáradt kis unokám felé.

Néhány perc barátság

A parkolóban állt valahol Szerbiában, a Belgrád-Nis közötti autópályán, közel a macedón határhoz. A forró nappalok előtt a hajnal langyos volt.

A rosszul megvilágított padok mellett nyújtóztatta elgémberedett tagjait. A sűrűn elhaladó autók surrogása, a büféből, illemhelyről távozók beszélgetésének hangjai, a bábeli tompa zajok nem segítettek enyhíteni fáradtságán. Hóna alatt táskáját szorongatva szemlélte a nyüzsgő „hangyabolyt”. Igyekezett kiszellőztetni fejét. A dupla kávé után próbálta összeszedi magát. Kellett is, hiszen több mint ezer kilométer állt előtte. Egyedül vezetett.

Egyhangúan ismétlődtek az események: megállnak a gépkocsik, az utasok kiszállnak, rohanás a mosdóba, a büfébe, visszaszállás a fülkébe, helycsere a volánnál, ajtócsapódás, kihajtás a parkolóból, irány az autópálya, tovább...

Német, svájci, holland rendszámú gépkocsik, bennük láthatóan török vendégmunkásokkal, néhányban gyerekek, fejkendőss asszonyok. Mindannyian nagyon fáradtak.

A férfi egykedvűen nézte őket.

Közvetlen előtte csikorgó fékkel kanyarodott a parkolóba egy nagy sötét kombi. Férfiak szálltak ki belőle, siettek a vendéglők felé.

- Belga rendszám - nyugtázta a férfi. A volánnál egy nő ült. Nem szállt ki. Két kézzel fogta a kormánykereket, homlokát ráhajtotta, majd nyújtózkodott, nagyot ásított, kezét tarkójához emelve mozdulata hirtelen megállt meglátva a rá bámuló férfit. A férfi gyengéden, együttérzőn mosolygott. Nyíltan, kendőzetlenül tette ezt. A nő befejezve mozdulatát visszamosolygott rá. Kiszállt a kocsiból, néhány lépést tett mellette, majd körbejárt.

A férfi kissé elfordított tekintettel tovább nézte.

A nő látszólag nem figyelt rá. Sétált, mozgatta tagjait a nyitott ajtajú jármű mellett. Mélyen kivágott pamutruhát viselt, a hátán meg-megcsillantak az izmok. A férfi mégis nagyon nőiesnek találta. Nézte, kicsit röstelkedett, amiért betolakodott a lány intim szférájába. Várta, de a nő nem ment a mosdóba, ott maradt. Aztán a többiek visszaértek élelmiszeres zacskóikkal, szendvicseikkel, üdítőikkel a kezükben.

A férfi néhány lépésről látta mindezt.

Mindenki beszállt, a nő a vezető mellé ült. A sofőr indított, határozott mozdulattal tolatott ki a parkolóból.

Ekkor a nő a férfi felé fordított tenyérrel intett és szélesen mosolygott.

A férfi visszaintett felé. Tudta, örök barátságot kötött, sosem feledve párperces ismeretlen ismerősét.

2006. augusztus 11.

Aggodalmaim

Napok óta rossz a hangulatom. Igazán nem is tudom mi a bajom.

Valahogy nem...

Reggel felkelek, a fürdőszobában a tükörbe nézve szembesülök magammal, és látom, hogy csúnya vagyok. Máskor sem láttam magamat tökéletesnek, de mostanában nagyon nem...

Szemem alatt karikák, a korábbi huncut mosoly (mások mondták) sarkában mély ráncok. Hervatag, petyhüdt bőr. Tompa szemek, fátyolos tekintet. A szempilláim egyre ritkábbnak tűnnek, a szemöldököm vastagszik... Az orrom szegletében az anyajegy mintha egyre nagyobb lenne. (Igen gyanús. Bőrgyógyászhoz kellene mennem, hátha bőrrákom van. Nem megyek el, mert mi van, ha tényleg. Nem viselném el.) Az orrom is megnyúlt. Jó lenne, ha nem válna krumplivá, vagy még inkább nem olyanná, mint amilyen szegény Antal Imrének volt, amit aztán le kellett farigcsálni. (Egyre többször kell a szőrt is vágni belőle, amit igazán utálok.)

Múltkor le is hámlott, pont miután hazajöttünk Görögországból, és amikor a barnaságommal akartam volna dicsekedni...

Ha felállok a fürdőkádban, látom magam a tükörben teljes alakommal.

Az sem tetszik...

Mintha pocakosodnék. Világéletemben sűrű gyerek voltam, kissrác koromban szó szerint dagadt, csúfoltak is miatta eleget. Azóta kell a súlyomra vigyázni. Sohasem sikerült kellő mértékben. Az interneten a kezdőlapon van egy teszt, azt is kipróbáltam. Koromat, magasságomat, súlyomat kellett beírni, és kimutatta, milyen kategóriába tartozom. Nahát, mondanom sem kell, a túlsúlyosba kerültem. Elkeserítő! Pedig egy kilót letagadtam. Mégis...

Az sem vigasztalt, hogy három kiló lefogyásával a normális kategóriába kerülhetnék. De ez így nem normális. Most kezdjek el fogyókúrázni? Most, mikor a hétvégén jönnek a sógoroméék és szalonnát meg kolbászt sütünk, meg fröccsözni fogunk?

Elkeserítő volna. A hangulatom még rosszabb lenne!

Nem csak a testemmel van a baj szerintem.

Imádok főzni. Ha család vasárnap összejön, én készítem az ünnepi (vagy nem ünnepi) ebédet. A múltkor töltött paprikát rendeltek a lányok. Mindenki nagyon szereti. Ki akartam tenni magamért. Apait, anyait beleadtam, mégsem sikerült úgy, ahogy szerettem volna. Minden jó volt: a töltelék megfelelően fűszerezve, nem volt se kemény, se puha, a paprika nem ráncosodott. A paradicsomszósza azonban hígra sikerült! Nem lett kellően sűrű. Az íze megfelelő, de híg lett!

A legnagyobb szégyen az volt, hogy a szókimondó Bálint unokám meg is jegyezte, hogy az oviban jobban főznek! Mindenki röhögött, én meg majd' elsüllyedtem szégyenemben. Még az sem vigasztalt, hogy elfogyott, vacsorára egy szem sem maradt belőle.

Az írás sem megy. Azelőtt minden héten legalább egy verset, egy novellát és egy kisregényt írtam. (No jó, nem minden héten.) Most meg nem jut az eszembe semmi...

Az önkormányzathoz kellett egy nyomorult kérvényt megírni, és két órán keresztül tököldöttem vele.

Erről jut eszembe: a szex sem megy úgy igazán mostanában. Nem mondom, a heti két alkalom összejön, de míg korábban három-négy pózt is bevetettünk, addig mostanában kedvesem a második után már azt mondja, hogy „maradjunk ennél szívecském!”

De miért?! Miért van ez! Egyre inkább bántanak a kudarcok, a letargiába kergető megfoghatatlan dolgok, amelyek velem történnek. Nagyon jó lenne már ebből valahogy kikecmeregni!

Persze erre azt mondhatnák, hogy nem kell mindezeket annyira „mellre szívní”.

De én sajnos igenis szívom!

El is sírtam mindezt a kedvesemnek, aki pedig azt mondta, hogy szép vagyok, formás a csípőm, feszes a fenekem, szép barna őzike szemem van, okos vagyok, szellemes és a kukim is szép...

Lehet, hogy neki van igaza?

2006. augusztus 17.

A mosoly ára

Hogy kiköltöztünk a nagyváros melletti csendes faluba, vásárlási szokásaink is megváltoztak.

A nagyobb mértékű háztartási beszerzéseket jövet-menet megoldjuk a városi szupermarketekben, áruházakban. Tejet, tejfölt, túrót a tehenek a legelső kézből (tőgyből) juttatják hozzánk. A téli krumplit, hagymát a szomszéd csak átdobja a kerítésen a markomba. Annyi dolgom van, hogy lehordjam a pincébe.

A mindennapi friss kenyérért, kifliért és az esetlegesen elfelejtett, vagy éppen kifogyott élelmiszerért a két perc sétára lévő kis élelmiszerüzletbe járunk.

Mióta nem kell korán munkába igyekezni, azóta inkább én megyek. Megborotválkozom, utána - míg feleségem kikészíti a reggelit az asztalra - átsétálok a boltba. Szívesen teszem.

Rendszerint három helybéli asszony felváltva van az üzletben. Ők szolgálják ki a vevőket hagyományos módon. Nincs önkiszolgálás! A pultnál kérni kell, ők leveszik maguk mögül a portékát polcra és így tovább. Városi gyerekek talán még nem is láttak ilyet, amely gyerekkorunkban pedig általános volt.

Szívesen vásárlók ott, nem azért, mert minden falubeli hír onnan hitelt érdemlően szerezhető be, hanem azért, mert rendkívül családias a hangulat. No meg azért, mert a boltos hölgyek nagyon kedvesek, barátságosak velem. Különösen Zita. Természetes szőke haja vállára omlik, és ha fehér bézből-sapkáját felteszi, egy-egy tincs domború homlokába hullva még inkább csábossá teszi derűs mosolyát. Hatalmas kék szemeivel ha rám nézett (általában igen) és sűrű pilláit megrezegtette, bizony majdnem elfelejtettem, mit is kell vásárolnom. Szűk fehér köpenye kiemeli csodás alakját. Nem is hinné az ember, hogy két nagy gyerek édesanyja. Főleg nyáron, meleg időben, ha mélyen kigombolva tartja, engedni láttatja rugalmas, telt kebleit.

Szóval, jó ott vásárolni...

Gyakran kérnem sem kell, mikor ő ott van:

- Sima kenyér, három kifli, két bukta egy doboz cigi... és még mást adhatok? - mondja mosolyogva.

Ránézek, visszamosolygok, és amikor a visszajárót a kezembe számolja, rózsaszín, puha párnás ujjai az enyémhez érnek... Hát, teljesen elolvadok...

Az utóbbi időben, mintha árnyék halvány felhője vonult volna „kapcsolatunkra”. Persze, viszonyunk a mosoly, az adásvételi szerződés bolti szintjére korlátozódott aktusára terjedt csak ki.

Mégis... Elmémbe gyanús árnyak furakodtak bé.

Mikor feleségem ment, mintha olcsóbban vásárolt volna. Azaz több visszajárával tért volna haza. Utánaszámolva, a közös tárcában lévő pénzt, amellyel a boltba járunk megvizsgálva, gyanúm kezdett beigazolódni.

Legutóbb sajnos teljes bizonyosságra tettem szert.

Egy világ omlott össze bennem...

Ez a rafinált kis muff minden alkalommal (most is) egy-egy százassal kevesebbet adott vissza.

A dög.

Soha többel nem, - de kevesebbel sem - csapott be.

Szóval a kedvessége nem a sármos, őszes halántékú, fess, érett férfinak (nekem) szólt. Nem az igazán jóképű, szellemes fazonnak, a jó pasinak...

Legközelebb nem nézek csábító, rezgő pillájú búzakék szemébe, hanem a visszajárót fogom számolni.

Vagy inkább a feleségemet engedem vásárolni, aki egyébként is gyanakodva szemlélte már boltba-járási igyekezetemet.

2006. október 31.

Karácsonyi dallamok

A karácsony előtti napok számomra az emlékek eljöttének időszakát jelentik.

Minél idősebb vagyok, annál több történet elevenedik meg előttem múltamból. Természetesen vannak dolgok, amelyek elhalványulnak, és vannak, amelyek minden évben fel-felbukkannak emlékezetemben.

Az ajándékozással, ajándékokkal is így vagyok. Gyermekkoromban nem volt jellemző ez a vásárlási láz, amely gépiessé, sokszor személytelenné teszi, és a számomra értékesebb kapcsolatok elé helyezi az ünnepet mostanság. Azokra az ajándékokra emlékszem a mai napig is, amelyeket anyám, apám vagy nagyapám saját kezűleg készített számunkra. Anya lefekvésünk után kötögette az új kesztyűt, sálát. Apám egyszer repülőgépet fabrikált rejtve szemünk elől, hogy aztán a fa alá téve boldogan lássa kitörő örömünket... Az is igaz, hogy többnyire pénz sem volt ajándékra. Később, mikor jobban ment a sorunk, tellett boltira is. Azokra már nem igazán emlékszem vissza. Egy-egy tárgy volt többnyire: bicska tokkal, no meg az első síléc, aminek tartozék botjait apám készítette.

Unokáim most, egyetlen karácsonyra több ajándékot kapnak, mint amennyit én egész gyermekkoromban. Jó, hogy így van, mert telik rá, de mégis, valahogy más az egész ünnep varázsa így.

A karácsonyt én igazán személyes, szűk családi ünnepnek tartom. Ezért visszás számomra, amikor ismeretlenként megszólítva ösztönöznek vásárlásra, akár erőmön felül is.

Végtelenül elszomorít, ha látom, hogy valakik a szeretteik nélkül kénytelenek eltölteni az ünnepeket.

Nekem ez az ünnep azt az örömet jelenti, amit a család együttléte okoz. A meghittséget, az egymásra figyelmet, vagyis a szeretetet. Ha valaki hiányzott, vagy elment közülünk, az mindig nyomot hagyott a hangulatunkban.

Szerencsére életem során csaknem minden karácsonyt azok között tölthettem, akik legközelebb álltak hozzám. Ritka alkalom volt, amikor távol kerültem tőlük. Ezekre máig emlékszem, fájdalmasan felidézve mélységes hiányérzetemet.

Van egy eset, amely minden ünnep előtt megjelenik bennem, és soha nem felejték el. Ennek emléke készítet megértésre azok iránt, akik távol töltik családjuktól a karácsonyt. Muszájból. Ezt szomorúbbnak, kétségbeejtőbbnek tartom mai napig, mint akár a szegénységet is.

Újonc sorkatona voltam. Novemberi bevonulásunk után az első kiképzéseken túl a század első felét hazaengedték az ünnepekre. Én maradtam a társaimmal azzal az ígérettel, hogy mi majd szilveszterre kapunk eltávozást.

Huszonnegyedike este volt a laktanyában. Vacsoráról vonultunk vissza a körletünk felé, természetesen „alakzatban”, lépést tartva. Valahogy nemigen ment az „alakizás”. Az őrvezető is nyugós volt. Meg is mondta nekünk, hogy miattunk nem mehet ő sem haza, és ezért mi még megszívjuk...

Harmincad magammal nem ment a nótázás sem. Ezen senki nem csodálkozott, csak egyedül az őrvezető, aki a kiképzőnk volt és nyugós.

Hátraarcot vezényelt, majd vigyázz-menetben masírozott a laktanya udvarán. A frissen hullott két centis hóban nem igazán csattogott az alig bejártatott utászciszma, akárhogyan szeretne volna a csontcsillagos.

Fegyelmezett katonák voltunk, mindent végrehajtottunk, amit mondott nekünk. (Akkor is, később is.)

A „Feküdj!” vezényszó után ott hasaltunk a havas betonon. Csendben, szó nélkül, kiszolgáltatottan.

Fejem a karomon, néztem a közvilágítás lámpájában csillogó, szállingózó hópelyheket:

- Anyám most gyújtja meg otthon a karácsonyfán a gyertyákat - gondoltam, és fülembe csengett a karácsonyi dallam: „Cse-endes éj, szentséges éj...

Egy hópely a szemembe hullt.

Nem töröltem le.

2006. december 18.

Falusi pillanatkép 2007. HUN. EU.

Szombat reggel van.

Nem akarózik beülni a Volkswagenbe és a városba hajtani a szupermarketbe. Néhány dolog kimaradt a bevásárlásból, szükség van rá, meg kell venni.

A falusi kisboltba megyek, ahová rendszerint csak kenyérért, kifliért járok.

Kis helyiség. A pult előtt négyen férünk el szűkösen.

Egy sihedernyi fiú vásárol. Kéri tételesen az eladótól a motyót. Türelmesen rakják elé, ő meg pakolja az elnyúzott vászonszatyorba. Mögötte meghatározhatatlan korú kendős asszony az etnikumból. Elöttem a pultra könyökölve egy nyúlánk kamaszlány hallgat türelmesen. Megnézem. Szőke haja chilei indián-szabású kötött sapkája alá van simítva. A farmernadrág és a nyelondzseki meglehetősen kopottak, de feltűnően tiszták. Égkék szemei élénken pillognak a keskeny, vékonykeretes szemüvege mögül, amikor észreveszi, hogy odalépek. Feltűnően fehér a bőre. Tisztaságszagot áraszt, nem úgy, mint a mellettem álló asszony, akiből terjeng a bagószag. Tudom, dohányt szokott venni, vágottat, pakliban, meg cigipapírt. Sodorja, azt szívja. Alig hittem, hogy ilyen egyáltalán tartanak még. De, de! Meg sodornak is! Így olcsóbb.

Állunk, várunk, szagoljuk egymást türelmesen.

A fiú fizet, kifelé kecmereg.

Az asszony az etnikumból szól: kérjek! Igen, nemegyszer előre engednek. Mást is. Rájöttem azért, mert ráérnek, meg aztán bent meleg van, és ez is egy buli. A vásárlás a kisboltban...

- Nem, köszönöm! A lány is előttünk van! - válaszolom.

A lány kicsit fázós, rekedtes hangon beszél. Semmi mást, egy dolgot kér:

- Azt a negyvenforintos ceruzát, a cukorból valót! - mondja.

Odaadják neki.

A pultra szórja az egy- és kétforintosokból álló megmelengetett pénzcsoportot, amelyet ki tudja mióta gyűjtögetett.

Az eladó megszámlolja. Pont annyi.

A lány boldog arccal simul ki közöttünk az üveges ajtón át az utcára.

Én következem.

Az ötezres a zsebemben szégyenkezve meglapul.

Veszedelemes viszonyok

Aliz sokáig elérhetetlen volt számomra. Magas, telt, nőies alkatú asszony, két tíz év körüli gyerek anyja.

Nem is igazán akartam elérni, mivel az osztályvezetők közötti hallgatólagos megállapodás szerint: a másik területén nem cserkészhünk! Mindenkinek van elég, sokszor azt sem győzi... Már Zitával jártam, ő bőven elég volt nekem, mással nem foglalkoztam, igaz ő sem igazán hagyta volna...

Aliz nem az én osztályomon dolgozott. Egy folyosón voltak a termeink. Gyakran megfordult munkaügyben az én lányaim között. A liftben néha összefutottunk, ritkábban a büfében, mert ha kellett valami, a titkárnőm felhozta, díszesen megterítve, örömmel.

Kevés férfi dolgozott a cég itteni irodáiban. Az öt osztályvezetőn kívül csak a főnök volt férfi, no meg a szerverteremben a rendszergazda srác, de az is - köztudomásúan - saját nemét helyezte előtérbe, így a fiúk császárok voltak az ivararányt tekintve. Ha hirtelen férfias tevékenység kellett (nem arra gondoltam most) kénytelenek voltunk mi elvégezni. Izzócsere, asztal áthelyezés, kávéfőző beszorult tetejének levétele stb.

A hozzám beosztott lányok mondták, akik a dohányzóba jártak, hogy Aliz elvált a férjétől, most folynak a perek, amelyek a vagyonelosztást rendezik. A két kicsi az asszonynál maradt, minden anyagot igyekszik maguknak megszerezni. Sok gondja van. Elszokott a háztartási gépek karbantartásától. Egyedül nem győzi. Legutóbb, mivel főnöke aznap nem jött be, hozzám hozta be valamilyen háztartási kütyűjét, hogy cseréljem ki az akkut benne. Megtettem neki, aminek nagyon örült. (A legtöbb asszony mindent megcsinál, fest, tapétáz, ragaszt, de ha egy izzót ki kell cserélnie, már pánikba esik, leáll...) Készséges voltam, mondtam neki, (poénkodtam vele) hogy bármit kér, megteszem, ha kell házhoz megyek. Csak sejtelmesen nevetett. A főnöke meg mosolygott meghallva a szöveget.

- Csak vigyázz, mert vannak furcsa dolgai! De te tudod... - mondta elnézően, mikor kettesben maradtunk osztályvezető kollégák.

Néhány napra rá összefutottam Alizzal a nagyfőnök előszobájában.

- Kicseréltem a zárat a budiban, mégsem működik - mondta. - Mikor kivettem, akkor meg jó volt. A helyén nem szuperál.

- Valamelyik nap hazafelé menet felugrom, megnézem - mondtam -, szólj, mikor jó, egyeztetünk.

Néhány nap múlva mentem el hozzá.

Egyedül volt otthon. Fürdőköpenyben nyitott ajtót. Nem is nagyon törődtem vele, a kutyára figyeltem, aki mellette állt, és bizalmatlanul nézett felém. Dogféle volt, a nagyobbak közül. Fekete, vágott fülű. Nem tartottam tőle, ismertem őket, apáméknál is mindig volt a háznál, de hogy a harmadik emeleten tartanak ilyet, az meglepett.

A „műszaki problémát” megoldva a nappaliban ültünk le. Ő cigizett, én söröztem. A kutya új klienst találva a lábamnál ülve vakargattatta magát.

Nagyon összebarátkoztunk. A kutyával is.

Aztán a hálóban kötöttünk ki.

Mire feleszméltem, én egy szál pólóban, ő egy szál semmiben, hengergőztünk a látnivalóan mindent kibíró széles franciaágyon.

Aliz nagyon heves volt és mindenre nagyon érzékeny. A kezemet igen megszerette. Amint hozzányúltam, azonnal reagált... De hogy?!... Eleinte kellett csak irányítania, utána ment minden tetszése szerint. Szemmel láthatóan, hallhatóan túl volt jó pár orgazmuson, kezem könyékig lucskos volt. Amikor az én örömmel akartam foglalkozni, és a terpeszénél gyönyörködtem a nem mindennapi látnivalóban, furcsa érzésem támadt. Csupasz fenekemhez meleg, finom, selymes valami tapadt. A kezét már ismertem, de Aliz tenyere messze fenn, odáig nem érhetett, meg másmilyen is volt...

Hátra sandítva megrémültem, és azonnal mindenem lelohadt...

A kutya akart velem farkcsóválva barátkozni!

Teljesen kiakadtam. Aliz röhögött, engem nyugtatgatott, a kutyát becézgette...

- Vidd már innen! Ennek is a farkam kell? - idegeskedtem.

- Persze, mert ő is lány! Liza... - majd nagy nehezen kivonszolta a rohadt dögöt, és bezárta az ajtót.

Kezdhattunk mindent előlről...

De hát nem ment semmi.

Semmi!

Hiába biztattam, ő nem akarta a szájába venni. (Rosszul is járt) A kutya az ajtót kaparta, én meg (az enyém) nem akartam felállni. Mindennel megpróbálkozott (azon kívül), de sehogy sem sikerült.

- Hagyjuk a francba az egészet! - dühöngtem - vidd a kutyádat, ahova akarod!

- Jó - mondta kaján pofával Aliz, hiszen ő már túl volt az örömkön, láthatóan elégedett volt az eltelt háromnegyed órával.

Teljesen magam alatt voltam. Ilyen soha életemben nem fordult elő velem. Miután lehiggadtam, lezuhanyoztam, mondtam is neki:

- Nagyon sajnálom Aliz, ilyen soha nem történt még velem. Ne haragudj! - És rohadtul szégyelltem magam.

- Ne törődj vele! Semmi baj! Nagyon jó volt így is! - mosolygott megértően. - Más férfiakkal is jártam így - mondtam, amin ezek után egyáltalán nem csodálkozom.

Napokig kerültem. Nem akartam a szeme elé kerülni.

Nehezen nyugodtam bele annak ellenére, hogy hazaérve azonnal Zitával próbáltam ki férfiasságomat, megbizonyosodva, hogy nem szállt el örökre.

Nem szállt el... Zita azóta is emlegeti azt a forró délutánt...

Tegnap a főnöknél az előtérben összefutottam Alizzal.

- Mikor jössz fel hozzám megint? - mosolygott sejtelmesen.

- Ha eladtad a kutyádat! - válaszoltam, és azt hiszem, még bele is vörösödtem.

2007. január 22.

Kisbolti egyperces

A falusi, egyszemélyes kis bolt számomra mindig nagy események színhelye volt, és remélem, az is lesz sokáig.

A vidéki ember merőben más, mint a nagyvárosi. Nincs türelmetlenség, senki nem siet. Hová? Minden közel van. Messzire? Akkor is... Óránként, ha megy a Volán járat ide-oda. Könnyű kiszámítani indulását. A sztrájkjuk sem izgatja az itt lakókat, hiszen reggel négy és hat között egyetlen busz megy át a falun. És ha kimarad? Többször előfordult, pedig nem volt demonstrálás...

Türelmesen várokotam harmadmagammal. A pult előtt középkorú asszony pakolta komótosan szatyrába a dolgokat. Egyenként kérte. Itt mindenki így tesz. Én egyszer próbáltam felsorolni négyet, mint a városban a pincérnek a rendelést, de a pult mögül a második után újra kérdezték. Nincsenek ehhez szokva...

Befejezte a rakodást, megállt az asszony, látszott, erősen gondolkodik.

- Hétszázötvenkettő - mondta az eladó, összeadva a tételeket.
- Valamit még akartam - így az asszonyka.
- Mondjad Juci! Mit adjak még?
- Elfelejtettem, de tudom, valami még kellett!
- Lisztet vettél? - szólt a mellette álló.
- Igen, be is pakoltam.
- Pirospaprikát? - szólalt meg a másik.
- Sót, cukrot? - és egymás után adták az ötleteket, kérdeztek rá nagy segíteni akarással a többiek.

Senki nem türelmetlenkedett. Egy rossz szó nem hangzott el.

- Mit akarsz főzni Juci? - kapott az ötleten az első segíteni akaró.
- Zöldség levest meg zsíros tésztát - válaszolt gondterhelten - de ahhoz minden megvan.

A zsíros tészta - nemrég tudtam meg - száraz kocka vagy laska, vagy akármilyen, sós vízben kifőzve, és forró zsírban megforgatva.

Nem. Nincs rajta sonka-kocka vagy pácolt pulyka darálva, pizzaszósszal leöntve, sem dió, sem lekvár, sem cukor. Semmi, azaz zsír... Csak az.

- Megvan, hát élesztő! Kőtttest akarok holnap a gyerekeknek! - örvendezett amaz, és a többiek megkönnyebbülve nézték, hogy fizet, és felszabadultan beszélgettek tovább egymás közt.

Az előtttem álló következett.

Harmadik tétel után mindig megkérdezte a végösszeget.

Az eladó szó nélkül megmondta akárhányszor is. Látszott, hogy számol magában az asszony.

Kifizette végül, éppen hogy ki tudta rakni.

- Kenyeret nem viszel? - kérdezte a boltos.
- Nem. Ma nem - mondta halkabban - nincs elég pénzem.

Mindenki csendben maradt. Csak a hűtőpult zúgása hallatszott.

Zsiga, a mezőőr szólalt meg mögöttem, aki időközben lépett be a boltba, és aki rendszeresen ilyen tájban jött be a két féldeciért (errefelé kettesével isszák), meg az egy üveg sörért, szolgálat közben...

- Aggyá neki egy kenyeret Zita! Majd én kifizetem - mondta.

Odaadták neki. Az asszony csendesen köszöngetve, sietve távozott.

- Látszik, Zsiga, jó a lelked! Az Isten is megáld érte - mondta valaki hátulról.

- Kérjen nyugodtan, nem baj, ha nem maga következik - mondtam neki, miközben kifizette a vekni kenyeret.

Egy féldeci keserűt kért, meg egy üveg borsodit, majd az asszonyok meleg tekintetével a hátában távozott.

Azután én is.

VERSEK

A fák alatt

Felhőkig érő hosszú sziklák
Alatt sóhajtom vágyó dalom
Reményt keltő színben akarom
Látni, hogyan állnak fel a fák
És a Nap merész fénysugarát
Miként eresztik át a lombok

Kemény kötésbe fogva fekszem
De remény könyvébe kötve nem
Érzem magam. Bár állva vártam
Eddig minden nagy Hajót, holott
E lábnak futás tett volna jót.
És most itt állok a fák alatt

Reményt adó büszke fák alatt
És lecsorgó nedvéből erőt
Veszek, s kitartást gyökeréből,
Hol a józan hús patak fakad,
S a Nap fényes sugara halad,
Mely immár minden bút eltöröl

1966. VI. 27.

Szösszenetek

*

Ha zöldre festetted a követ
A fű között már csak
Akkor találsz meg,
Ha az eső újra
Régi színét adja,
Vagy körötte mindent kiegészz

*

Most szívesen csókomat küldeném
De nem látom, hol áll a Nap
Kire süt, hogyan és miért
S érzed-e még szürke árnyékomat

*

Szeretem, szeretem
Arca eperszín mosolyát
Már boldogan simítja
Fürgeujjú kezem

Álmomban sírtam

Bár ébren sosem teszem
Furcsa volt és mégis jó
Mint óriás üveggolyó
Gurult át végig a bú
Zilált paplanom huzatán
A szemed is láttam tán...
Akkor oly szomorú volt
Az egész lelkem-énem
Hogy mért nem tudtál nékem
Vigaszt nyújtani te sem
Akkor boldogan sírtam
Felszabadult örömmel
Míg csurom-nedvessé vált
Két csiszolt kristálykelyhem
Amely tele volt könnyel

1966.1.3.

Emlékkő

A Földről mindig elszökött
Hogy megcsókolja a Napot
Vágyai korbáccsal kergették
Ölelte, égette ajkát
Fáklyatesttel visszahullott
A láng kimarta barna szemét
Megtért immár, bár elgyötört
Meghalhatott, hisz boldog volt
Hangját e sziklába préselték

Tavasszal

Tócsák lopva lágyan
Tapadnak égi kékre
Szálló füstként kusza
Légbe száll most a harmat
Deres bozót intve
Szór hús horizontra
Reszkető csillag-sugárt

Gyermek arcú szöszke
Felhők tekintetébe
Fúj felszakadt sóhaj
A virágzó berkenye
Tó mögött a szélben
Új akkordjába üt
Már a puha barna föld

Őzek ellépkednek
Az ösvényen ledéren
Tiszta hátuk nyomán
A duzzadt rügyű izzadt
Bokrok szelíd karjai
Simítóan nyúlnak
Ívelő testük után

Könnyező kék szemmel
Szűztestű karcsú dombok
Néznek csodálkozva
Immár boldogan kitárt
Ölükben vidáman
Leccsorogva elindul
A rezgőhangú csermely

És tócsák lopva lágyan
Futnak fel égi kékre
És ledér őzek után
Nyúlnak a duzzadt rügyű
Szelíd ágak karjai
És billent horizontra
Küldi döbbent sóhaját
A téltől szabadult föld

Emlék

A tölgyfák között a karcsú lámpák
Kékes fénye ömlött el
És a lombok buja árnyát
Füvek nyelve nyalta fel

Milyen idegen is volt ott nekünk
Minden kő és kis bokor
Mikor a forró éj leült
Hold támasza volt a domb

De mi akkor mentünk, egyre mentünk
És a csók volt a dalunk
Bátran vitt minket szerelmünk
Egybefonta derekunk

Beszéltünk szépről, újról s bajokról
Míg az utunk elfogyott
Majd az ajkad búcsúróól szólt
Kedves tested elhagyott
És akkor kidőlt az éj lámpása
Olaja tüzet fogott
Ott álltam - a tó is látta -
Míg csendben megvirradott

Miért?

Egyszer megfogam minden átok!
Rab leszel, hogy megszerezsd a szabadságot!

*

Miért fogam meg minden átok?
Miért rab szereti legjobban a szabadságot

Sóhaj

A szavak már mind
Rég összetörtek
A levelek is
Lám kifordultak
Gyúrt borítékuk
Fehér fodrából
Az Új gyötörve
Hasítja az eget
Immár elviszik
Az utolsó fellegeket
A szőke tavaszi szelek

Szélbukta dombok
Őzszemű néma
Pocsolyák
Keréknyom barna
Szélében
Égszínű források
Rozsdakő katonák
Ne gondolatok rám
Március napján
Csak simítsátok
A fénylő eget

Szelíd szavakkal
Szólítlak
Szélszemű kedves
Fekete faágak
Borzas tövissek
Sodorják vállamról
Enyhítő kezed
Testem acélkút
Vörös vizétől
Mefakult
És fázósan reszket

Huszonegy

Nem rója ránc arcunkat
Hangunk még árnyakon
Nem hajol meg
Fújj harsonát!
Rúzs-ajkadat
Kímélned nem lehet!
Száll a szívünk
Izmos karunk
Gyökérként puhítja
A szőke földet
A Múlt árnytavát
Szemünk foszfora
Fényesíti meg
Mozdul szavunkra a
Glóbusz
Magokat dajkál a humusz
Szelíd lesz az ár
Tüzet fog a parázs
Ha meghallja
Szélben
Lüktető
Dalunk

Mézédes

Öledben méz csorog
Ritmusok sóhajtnak melleden
Szél szökíti arcodon
A rózs-örömet
Á t k a r o l o m !
Testedben testem
Vérre válik
És én
Ú g y a k a r o m !

Színes

fürge leveleken
harsogó zápor
fület repesztő
Napcsókolta bodros
almafák
százszorszépen zengő
ágakon ringó
eperszín madár
arcomba legyező
homlokom simító
kékhangú szellő
ágyba hívogató
ölében nyugvó
cseresznyeszín dombok
örömet adók
Naphajú lányok
harmatos szoknyák
sohasem hervadók

Ébredés

Nem hűt az esti szél
Nem telít a kenyér
Csak hajad borzolom
Térded combomhoz ér
Cipódból adsz egy szeletet...
S csörrenve széthull
Mint üvegcserep
Ha álmomból felébredek

Reménytelen

Ha az utcára megy gyalog
Nő nem fordítja rá a szemét
És az ázott utcalány is
Egy matrónak nyújtja a kezét

Az emlékeket...

Ne hunyd le kedves a szemed
Ha a Nap ismét reád néz
Öleld magadhoz az eget
És a fény tisztára mossa
A megszürkült emlékeket

Veled

dal visz egyre feljebb
Vagyunk az élő hangszerek
Derekunk adja ritmusát
Csókunk követi dallamát...
Lassan elcsitul
Csendes lesz minden
Halványan piheg,
Rámhajol tested,
És boldog leszek
Az ágyban együtt

Veled

A szavak

Sós sebem varrata
Takarja hangomat
Ha meggyógyítanak
A barnán lágy szavak,
Meggyógyítanak
Tudom, egy perc alatt.

Szemed színét szórom
Párnám hús ránca közt...
Már nem is tudom mi,
Talán egy hajnal-köd,
Amely angyal-hajjal
Félőn, lám hozzád köt.

S meggyógyítanak
Cinóberszín szavak,
De örömöm rövid,
Mint csillogó hajad
Túl, két szemed a szén,
Mellyel hűvös testem
Gyönyörrel fűteném

Még érzem...

Még érzem öled illatát
Lepedőnk nászunktól gyűrött
Mély csóktól alélt testem,
S hangod dajkálom
Kezeim között

Puhán liheg a lég,
Felidéz minden örömet.
S most, hogy egyedül lettem,
Arcod simítom
Kezeim között

Pihenőn

Karom a fegyveren
Hajam szemembe hull.
Nyugtomat nem lelem,
Itt mégis a csönd az úr.
Fejemben sok minden megfordul:
Otthon
Anya
Lányok
A Duna
S talán, egyszer - meglehet
Hajnalban útjukra
Én küldöm
A lomha fellegeket

Ősz

Mosott kockakő
Lekonyult ázott lombok,
Sárba taposott
Sárga foltok
Vízbe csöppent
Tus az ég.
Földig hajló
Dolgos derék a barna holdakon.
Esőbe botló
Félénk napsugár
Felhő,
csönd
És hasgató magány

Fél évszázad...

Fél évszázad vállamon
Ölbe zár a fájdalom
Hosszú barna ifjú kék
Álmaimat szórja szét
Szél utánam, hátra int
Búra bánat újra... S mint
Jég alatt a hóvirág
Felmelengeti magát

*****SMS-versek*****

Álom

Nézd! Már is meghalt a Hold...
Most minden előbújik
Mi valaha valóság volt...

Válasz

Mindent megbocsátok
Te vagy nekem a fény
Akkor is, ha látom:
Árnykezed a gyertyalánghoz ér

Kell még

Kell, kell még
Bár a földre lóg a karom
Jöjj megint
Bármit tehetsz velem, hagyom

A hajnal

A hajnal vállamba mélyeszi karvaly-körmeit
Ébredés húsa csapódik arcomba. Gyűlölöm.
Álmom puha szárnya után matatok esengve
S lám, a valóság már dörömböl homlokom mögött
Már nem hiszek belső magamnak: megcsalatkozott
Karom térdemet, állam horpadt mellemet veri
Ösztönös bátorságom, a deszkákig megkopott
Italom föld színű epe, kenyérem múlt heti
Nem szólít meg új utaknak vándorához senki
Átlépnek fölöttem, még a kutya is nyelvet ölt
Ha fejünk egy magasan a bokrok alját veri
Testemnek nem jut új szerelem, álruhára költ
Nótázni immár csak eldugott kocsmákban tudok
Hol lábam közt a táskám van, s egy megfáradt farok

Lennék én...

Lennék én a pohár széle, mely ajkadhoz ér bitorolón
Lennék én italod, ha az a torkodat melengeti
Lennék én a nap sugara, ha táncol hosszú hajadon
És tőled, kedvesem immár én semmit meg nem tagadok

Kell számomra, kell bizony egy biztos hely az oldaladon
Kell egy csók is, amikor a láz ereimben eltéved
Kell most még az irigy szellő a magas forró homlokon
És tőled kedves, immár a jót többé meg nem tagadom

Lennék én a vízsugár, amely melleid közt lecsorog
Lennék szívesen halk falat, amint testeden áthalad
Lennék inkább én szappanhab, ha megtapad ágyékodon
Lásd, tőled kedves, immár a jót többé meg nem tagadom

Nem voltam, nem vagyok, de leszek tán jó barátod, tudom
Vak vagyok, és nem értem, miért nyúlok még is utánad
Én nem tudom, hogy vágyaimat meddig ölöm, kínozzom,
Mert kedvest, és a jót magamtól immár meg kell tagadnom

Nem várok már

Nem várok már tőled többé semmit
Az ősz fejemen égnek áll a kóc
Barna cserepekből nem akarok
Hátam mögé egyet is felvenni
Tán elmegyek, ha ismét hull a hó

Köpd le arcomat, mely büntől redves
Rongy-hasam fűevéstől puffadó
Pince-fényű köd-szemem fagolyó
Holnap nem lát, ma már nem is keres
Most elmegyek, mert máris hull a hó

Megtalálász a kígyók közt a fűben
Szólj le hozzám, ahogy régen, hallom
Várom mégis egyre jöttöd, hangod
Keresem a rothadó avaron
Most elmegyek, mert ismét hull a hó

Csapzott fejem zsákból kiráztad
Homlokom az aszfalton kopogott
Bár hiúságom lassan olvadó
Én nem törődöm többé semmivel
Lásd, elmegyek, hogy ismét hull a hó

Európa küszöbén

Levetve minden régi büntudat
Mára büszke néppé kellett válnunk
Arcunkra örömkönnyet ragasztott
A tudat, hogy Európában vagyunk

Szürkeállományunk elvándorolt
Mit lehetett, a Nagy mindent lenyúlt
Maradtunk azért még itt is, sokan
De lényeg, hogy Európában vagyunk

Ma már jól megél nálunk a Múlt
Bár néha csaknem elkárhoztatunk
Magyarnak mégiscsak így jó lenni
Lényeg az, hogy Európában vagyunk

Nincs pénz öregekre, kicsinyekre
Tán tíz évvel is korábban halunk
De van útlevelünk, mehetünk bármerre
Lényeg az, hogy Európában vagyunk

Fűt s fát, jólétet ígért mindenki
Míg kellett szavunk és karunk
Ma már úgymond mindezt másképp értik
Nem baj, csakhog Európában vagyunk

Jó pénzt ad a nyugatról jött vevő
Eladjuk földünk, házunk, leányunk
Mi is vehetünk, ha tudunk miből
Hiszen mi is Európában vagyunk

Kultúránk a régi, ameddig még lehet
Őrzi azt néhány lelkes honfiunk
Mi van akkor, ha elfogy kenyerük?
Lényeg az, hogy Európában vagyunk

Körmünk felszakad, arcunk eltorzul
Ha egymás ellen háborúzhatunk
Dolgunk nem sok, annál több a jogunk
Mert már mi is Európában vagyunk

Tavas

Kacska ágon dalnok ül
Nádon levél hegedül
Cinke lánynak nyitni kék
Felhőt húzó csacska szél
Átbukdácsol vállamon

Tócsából kelt hajnalon
Nap nevet, én hallgatom
Kukák közt egy macska áll
Párját várva rám talál
Vödrömet, ha ürítem

Felderíti kedvemet
Avas-délen keltetett
Avar-kotró rigó pár
Ha egy kissé odébb áll
Amint lábamat szedem

Városi busz nyikorog
Tompá szemmel rám morog
Fény belóg az ablakon
Elringat, és én hagyom:
Simítsa tekintetem

Remény

Nem kerestem, mégis megtaláltam
Elfeledtem mikor rá borultam
Némán tádogott, míg a számon volt
Messze vitt tőle az éber álom
Pedig tenyeremen érezhettem

Mozgatta karom, hajamon siklott
Hátamat fűtötte, gyapjúszálon
Pengette belső húrjaim lantját
Elkerülve sebem forróságát
Megtalálta száraz ajkam vérét

Magáévá tett, s én magamévá
Szeretkeztünk, mégsem énvelem hált
Pokrócom hajlatát átítatta
Izzadó álmom tüskés hajnala
Mindannyiszor megkínóztathatott

Muszáj felállnom, fekhelyem kemény
Kitárva fehér duzzadó keblét
Barna hant-kabátját félrerántva
Elöttem kardjába dől a remény
Felé indulok, megbillen fejem

Május

Zöld mögé bújt barna árnyak
Fény-nyalábok orgonái
Hulló szirmok halmazának
Búgó gerlék hajnalának
Hársvirágok mézcsókjai

Dörgő felhők esőcseppje
Földillattal keveredik
Békadallal ébredvezve
Fecske sikolyt kinevetve
Ég-ablakon átcikázik

Elballag a vendiák is
Porba szórja rövid könnyét
Jó kedve volt, míg április,
Angyalarcú mégis hamis
Futkározott ág-hangszerén

Dermedt napok, jég-éjjelek
Pongrác Szervác és Bonifác
Sóhaj-hangon elmerülnek
Aranytenger lesz helyetted
Tüske rügyet toló akác

Halk léptekkel jó el Ámor
Pezsgőt bontva vérrel a hús
Kergetőzve kéj és bánat
Búcsú szerelem havának...
Randevút kér már Június

Tánc

Pengő húron hívó hangász
Sarkot érint, lép a szoknya
Felhő nélkül Holdon, égen
Lengő karral, szomjas ésszel
Lábunk mozdul, rúg a dobra
Dallam tóba hulló parázs

Messze érő színes karmok
Karcsú bokák ringó keblek
Kemény háta szúrós állak
Álmot, titkot, bókot várnak
Házra, lányra, borra, lelnek
Tágra nyíló néma torkok

Bordó bársony holló szárnyak
Mélybe húzó lassú térdek
Íves barnák máknyi gödrök
Harmatcseppes fény-köldökök
Rezgő szövet, kongó ölek
Átkarolnak bíbor vállat

Mellünk, hajunk összetapad
Szorul tömbbé puha tenyér
Lelkünk, állunk egybetéved
Súgjuk kábán önfeledten
Sláger dallam lágy szövegét
Búgó hangok eltakarnak

Rockra váltva éled újra
Izmunk, csontunk, alvó vérünk
Csápolt karok, rengő csípők
Pergő ritmus, izzó velők
Mi volt eddig, ismét kérjük
Döngő lábunk, padlónk durva

Véget vetvén víg zenének
Helyünk újra megtaláljuk
Forró ingre hűvös padok
Zúgó fülre csend adatott
Párunkról már nem tudhatunk...
Én már új táncot remélek

A szerelem

Vágyakozás
A szerelem
Gyötrelem
Szüntelen
Vágyakozás
Gyötrelem
A szerelem
Szeret-e(m)?
Szeretem...

Nyár

Ruhák alól
Kibuggyanó
Halvány illat
Forró vállak
Karcsú bokák
Combok közé
Tapadt tangák

Hús köldökök
Szemet húzó
Vörös rögök
Páros dombok
Párás szemek
Nemek, és
Igenek...

A szeptember

végképp
Maga mögött hagyta
Megunt szeretőjét
Az elpilledt nyarat

Festett ege kékjét
Nyomta homlokára
Tetoválva jelét
Harmatos hajnalra

Elhozott Lőrincet
Dagadó dinnyékre
Reményt és szorongást
Kisdiák szívébe

Mérlegek csillaga
Csillagok zenéje
Nagy tudós halála
Költő születése

Hegyoldalon

Eltompul a hangom
A talpfák közt hallom
Hogy az ág megroppan
Könnyű lábad alatt
Szavam ködnek szalad
Visszapattan róla
Elsuhan egy tócsa
Szélráncos peremén

Esőcsepp tétován
Gördül a bükkfaág
Északi oldalán
Álmosan hintázik
Majd lassan átcúsúzik
Két fuvallat között
Arcomat törölnöm
Meg kellett állanom

Tapad már átázott
Ingemhez kabátom
Nyakunkba víz csorog
Pöfögő kisvonat
Mögöttünk elmarad
Majd felköhög kurtán
S az esőben immár
Elfogynak lépteink
2006. március 30.

Ima

Amikor a lemenő nap besüt homályos ablakaimon
És már hiába is dörzsölöm szemüvegem vastag lencséjét
Mikor a héj nélküli kenyér kihull bénult ajkaim közül
S hűtött levesem közepén toccsan, majd landol horpadt mellemen
Mikor kibújok két egyszerű mondat összefűzése mögül
Várom, hogy agyam kopasz tokjában harákolva megpihenjen
Adassék nékem az elmúlás, a kudarcok helyett irgalom

Esőben

Állok árván két gondolat között
Lábam alatt vízhozta lom görög
Lehajlok. Gallérom arcomba hull
Szólani sem tudok immár kopott
Hangom kanális rácsába szorul

Február

Hosszú évnek kurta hava
Botlik által túl a télen
Maszkabálok víg emléke
Bújik puha karjaiba

Hol vannak a forró vállak
Hús köldökök esti fények
Tépett ajkak és remények
Melyen átgázolt a hajnal

Hová tűntek szótalánul
Angyalarcú katonákkal
Menekülő kósza árnyak
A jeget törő folyón túl

Kemény reggel még a tócsa
Reménykedik és hunyorog
Napsugár ha rámosolyog
S átlendül felül egy szoknya

Táncos lábú szőke Vicus
Csodát lát a fény-ablakban
Madár ajkak hangja harsan
Reánk köszönt ím' március

Látom

Apámat látom a tükörben
Szakállát bőszen szappanozza
Ráncait takarni nem tudja
Állával felnyársal engemet

A tükörben apámat látom
Sóhajtva nyúl sebei után
Botolva, összetörve, sután
Gyáván elárvult bánatában

A tükörben látom apámat
Mikor születő fiára néz
Lőtt sebéről gombolyog a géz
Beterítve határainkat

Látom apámat a tükörben
Tenyere most homlokához nyúl
Mint egy mérges pattanás nyomul
Ujjai alá az értelem

Az apám mozdulatát látom
Egymás mögött állunk szorosan
Ő, vagy tán én, de hamarosan
Már önmagamban megtalálom

Apámat látom a tükörben
Szakállát bőszen szappanozza
Ráncait takarni nem tudja
Állával felnyársal engemet

A tóparton

Imbolygó fények fel-felcsillantak
Vízből kibújó melleid között
Amikor a hullámok fölött
Lila ajakkal part felé toltalak

Sötét sóhajként mögöttünk maradt
A testek halk szavú csobbanása
Kezemnek nem volt kinn maradása
Forrón kinyíló résedre tapadt
Fűz ölelte örömmel magához
Immár feltörő hálás sikolyod
Hogy ezt többször megtettük, mosolyod
S karod kettőnket eggyé varázsolt
Lassan néptelen lett kinn a főveny
Szél borzolta izzadt ázott hajad
Lábunk között suhantak a halak
És ránk borult a nyári éj-köpeny

Kékmadár

Ifjúságod csókoltad tördelt homlokomra
Most a hajnalt markolom a szélvédő mögött
Senki mást nem látok én előttem, s nyomomban
Fénycsónádba rejtve sejtem izgalmas csípőd
A fűtőmotor lomhán rám ontja illatod
Hallod? Némán sóhajtok pihés tarkód fölé
A Kékmadár vállamnál, most ha megragadott
Mégis magamra hagyott árván és hűtlenül
Akár csak egy percre, vagy talán örökre már
Korom ráncos éveitől lám elmenekül

2005. december

Reggel

A beton, talpam alá nyomul
Mint gallyak között a verebek
Dadogva koponyám falához
Verdesi szárnyait a reggel
A hideg hólé nyakamba hull

2006. február 22.

Hiába

Gyöngyöt faló disznót kergetek
Okos mesék nyomán. Korán.
Majd, mint tavasz-toló hóember
Könyörgök megfagyás után

Lenézek. Lábam előtt kifosztott
Kincses láda sárban térdepel
Hátára hajít a vörös posztóm:
Elnyúlok, semmi sem érdekel

2006. február 22.

Hideg van, behavaz...

Az ágak a szélben
Még tótágast állnak
Varjak szárnya lebben
Lomhán. Fagyöngy sárga
Mázas fagyott boglya
Tördelt jégen reccsen
Amint aláhull az
Álnok valóságnak:
Még mindig nincs tavasz

2006. március 13.

Imádat

Mikor búgó hangod hallom
Magam előtt látom barna
Szemed. Fejed büszke, tarkód
Magas, bokád karcsú hamvas
Hátad hosszú ívben hajló

Minden reggel hozzám simulsz
Elfog rögtön a kísértés
Ellenállni? Nincs menekvés...
Markom izzón rajtad matat
Az enyém, az én kutyám vagy!

2006. március 17.

TV előtt

Rókalábon jó az álom
Bőrbe kötve két szemem
Hátra dőlök, számat tátom
Sörbe lóg a fél kezem

Április

Fodros felhőben gázol a tavasz
Bolond nappal kezdi a nagy ravasz
A hónapot
Fázós hangú hajnalon az ágak
Összebújva rózsarügyet tolnak
Maguk előtt
Fedetlen főt keresnek záporok
Könnyű ingeseket a viharok
Vigyorogva
Csontját Rozsdás eldugni nem tudja
Bús szellő árok vizét borzolja
Egykedvűen
A nap megbotlik gólyalábakon
Araszol a lomha délutánon
Az álmodó
A Hold mély zsebébe dugja kezét
Kutyaugatás szaggat kerítést
Emberestül
Az éjjel kertben sündörög a fagy
Normális (?) időben, azért te vagy
Most Április

Miérték...

Van, ki tud beszélni,
Van, ki tudja, mit beszél...
Miért beszélnek jól a szónokok?
Miért hallgatnak el a dalnokok?
Mit tud az, ki bölcsen szól, vagy hallgató?
Mit taksál, ki felkarol, majd arcul csap?
Ne szólj, de inkább írd új versszakot!
Vagy szólj, és üssél meg egy nagydobot!
Hogy tudsz beszélni, azt ki mondja meg?
Hogy van, mit mondj, ha hangod megremeg?
Vagy tudsz beszélni, avagy
Azt tudod, hogy mit beszélsz...
Választ vársz a hangra?
Hajts fejet, ha jót remélsz!
2006. május 1.

Fájdalom

Éji felhők vámosa a Hold
Emelt ki a csillagok közül,
S lökött át a pillanat mögül,
Hová kutyák csapata csaholt.
Tüske tövébe kapaszkodom.
Arcomba sűrű sár csapódik,
Hátamon csalánszár halódik,
Mégis övemhez ragaszkodom.
Tudom, hogy el kell oldanom...
Lám a tó tükrébe horgot vet
Már a szó, a lassú ígéret,
Amint rám marad a fájdalom.
Nem kísér többé az alkonyon
Lila lánggal kísértet hangú
Madárhang. És az angyalarcú
Hajnalon többé nem találod
Hideg, márványfehér mosolyom.

Búcsúztató

Nem köszönnek többé rám a hamvas arcú reggelek.
Eltekintenek fölöttem tenger-mélyű kék szemek.
Kormos orrú bánatom a holdvilág előtt tolom,
Napba szórni nem tudom, hogy kitől, s miért bujdosom.

Nem hatnak rám már az álmok, hajnalban mind elsöpört...
Fodros falú pohár-szívem, papírból volt, összetört.
Meg kell ráznom ágam-bogát: van még néhány évem tán,
Sírnom mégsem kellene most néhány ronda ránc okán...

Bordás tölgynek alja-ága sok vándornak árnyat nyújt,
Te már nem élsz többé vele, látom immár közénk bújt
Hiú ábránd csacska fénye, mi ránk esett hallgatag...
Lehet, hogy még nem tudod, de én már elbocsátalak.

2006. május 13.

Simogató

Fecskeszárnyon szálló mosoly
Állad gödre miért komoly?
Amíg bőrünk össze nem ér
Kéklő eret terel a vér
Álmunk kövén árnyunk rövid
Szoknyád széles fodra szelíd
Puha blúzod alma halma
Reszket félig betakarva
Öved alatt bársonyán hál
Illatfelhős két hangszál

2006. május 26.

Rózsaszirom

(dalszöveg)

Ajkamon rózsaszirom
Nevedet, ó, ha kimondom
Olyan vagy nékem
Te hű szerelmem
Mint hamvas rózsaszirom

Egy hulló rózsaszirom
Megfáradt már vállaimon
Megpihent arcom
Öledbe hajtom
Szerelmes rózsaszirom

Te édes rózsaszirom
Milyen jó az, hogy kimondom
Nincs többé más csak
Te kellesz nekem
Hűséges rózsaszirom

Nem kell nekem többé
Senki se más
Hisz enyém most már az
Egész világ
Ajkamon dalom
Kedvest szólítom
Illatos rózsaszirom...

Ajkamon rózsaszirom
Nevedet, ó, ha kimondom
Olyan vagy nékem
Te hű szerelmem
Mint hamvas rózsaszirom...

2006. május 28.

Felejtés

A szerelmes szavak
Lassan lehullanak
Mint patakba szakadt
Száras fűzfaágak
Amelyek zuhatag
Fodrain átbukva
Egy malomkeréken
Akadva időtlen
Időig merednek
Az égre, s lelkünkben
Így halványulnak el

A szerelmes szavak
Visszahanyatlanak
Kőarcok falának
Hogy nekitámadnak
Nem lelnek visszatat
Letapadnak immár
Mohaágyon hálván
Már alvajáróként
Bolyongva szememért
Kiáltva felejtik
El, hogy szerettelek

2006. június 10.

Este

Tető alatt benéz a Nap
Boros pohár árnyékra lel
Korsó az asztalon hever
Nedvére senki nem harap

Szem lenéz, nehéz a pilla
Lehúzzák sűrű gondjaim
Álmot keresve karjaim
Ölelnek, s lehullnak újra

Vetett ágyam hús halmait
Erőtlenül elfoglalom
Lecsendesedve hallgatom
Az est bódító hangjait

2006. június 16.

Nézz úgy rám...

Nézz úgy rám
Mintha már
Többé nem láthatnál
Állj elém
Hallgatag
Simogass vállamnál
Hajnalom
Csókolod
Nappalom, s éjszakám
Nem tudod
Mit hozhat
Barna ősz vége rám
Két apró
Melledet
Többé, ha nem fogom
Életem
Foltozott
Nadrágját koptatom

2006. július 5

Nyárbúcsúztató

Szűkre szabott hajnalok
Topognak a nappalok
Nyújtózkodó éjszakák
Minduntalan átszabják
Halványfényű hetemet

Összeség a lehelet
Kökénybokor ág felett
Pillekönnyű harmaton
Elcsúszik a dallamom
Fütyös kedvű reggelen

Fecskecsapat elhessen
Könnyem mögül meglesem
Otthonában néhány már
Készülődő gólya pár:
Elmúlóban van a nyár

2006. augusztus 30.

Októberi elégia

Diófa levele mikor alávitorlázott
Hajnalködben a harmat az ősszel találkozott
Arcomba feledés undok ökörnnyála ragadt
Sarkamra fáradtság kelletlen sármocska tapadt

Hol a nap, mikor a gólya ablakon benézett
Langyos nyáresti szél talpam alatt füttyörészett
A hegyvidéki táj tarka szőnyegként elterült
És a felhők közt a tücsök meztelen hegedült...

Nem számolva napjaink, győzedelmes perceink
Lassan a homályba vesznek: napszíttá ócska ing...
Mindezt ma már csak levetni tudom, (ha akarom)
S ha még nem állt görcsbe munkában megrokkant karom

A fák lila gallyai immár megkopaszodtak
Reggeli esőcseppek báván rákapaszkodnak
Gondolatok feledése ellen még küszködöm
Hajlott háttal, görbe nyakkal nézem a köldököm

2006. október 28.

Reggeli szerelem

Kertünkben sötétbe öltözött
Lomha madarak kergetőztek
Avarnak aljába költözött
Szelek gallyakkal ellenkeztek

Ősz-szőke homlokod nem láttam
Kopottas hangodat feledtem
Pihegő melleidet tartottam
Tévelygő merengő kezemben

Árny úszott tagadva tegnapot.
Kiáltott, követelt, dörömbölt,
Az öröm-harmat ott csillogott,
Majd legördült combjaid között

Évek súlya csendben távozott
Arcomba leány-szemed kékllett
Őz-lelkünk összekapaszkodott
Bőrünk hogy egymáshoz érhetett

Hangtalan fekete madarak
Immár mind messze elrepültek
Karjaink egymásba fonódtak:
Várnak ránk újbóli reggelek

2006. november 1.

Julis (limerickek)

Amikor a bő gatyába nyúlt először Julis,
Csodálkozott: mi lehet ez, jaj, de nagyon muris!
Előbb volt kalapja!
Most már csak karima?
Mihamarabb elkaplak én, akárhova bújsz is!

*

Julis az éjszaka kiment a pajtába,
Ölével fennakadt petrence rúdjába'.
Sűrűket pillogott,
Jó nagyot sóhajtott:
Várd meg, míg lehúdom bugyogóm, Jánoska!

*

Amikor a tehén alól kikerül a trágya,
Elszabadul Julis néne szerelmének vágya.
A gödör gőzölög,
Az apjuk lődörög,
Gatyájában himbálódzik gerjedelme tárgya.

2006. november 16.

A távozó dala

Nem várok már én ezután semmit,
Az ősz fejemen égnek áll a kóc.
Lábam között lapos árva kanóc,
Míg ráncomon csak balzsamom segít
Szürke arcom horpadt, kintől redves,
Rongy a hasam fűevéstől puffad,
Szájamból a bélés majd kiszárad,
Hátam szőre köpködéstől nedves.
Hányódom a kígyók közt a fűben.
Szólj le hozzám, talán most már hallom.
Vágyom csöndben egyre jöttöd, sorsom
Rothadó avarra kiterítem.
Aszott testem néha megriszálom,
Homlokom a kockakövön koppan,
Hiúságom is elsorvad lassan,
Ócska lámpa burájába zárom.

2006. november 27.

Közöny

Üvegpalack szívem
Csendesen
Folyik le a vérem
Rácsorog
Halványkék bokádra
Mosolyog
Múlt időm vánszorog
Éppen hogy
Vagyok és te észre
Sem veszed...

2006. november 30.

A kezed

Mint halvány gyökerek
Futják be az erek.
Mindinkább mondanám:
Eltörlik a magány
Kékkő kiáltását.

Kis puha bilincsek
Melegen ölelnek.
Álmaim hajnalán
Ajkamhoz hajlítván
Kérem mozdulását.

Gyűrűjébe fogva,
Sohasem halódva
Ellenkezik tagom,
És én mindig hagyom
Rezgő simítását.

Ha pillám lehunyom,
S a csendet hallgatom,
Örök-kék mezőkön
Bőrébe költözöm:
Oldva szorítását.

2006. november 30.

Téli fűz

Öreg fűzfa nyújtja át a ködön
Kacska karjait.
Varjú károg: lomha már az öröm...
Szórja hamvait
Meredt délután töppedt homálya.

Ablakomon át látom hajlatát.
Kérge megmaradt,
Vágy-vékony vesszőinek garmadát
És a korhadtat
Lassú tűz máglyájában elrejt.
Elpihen rajt' a gondolatmadár:
Szelíden szólva,
Simogatva homlokát, mikor már
Megszorította
Fáradt kezét, mely kész lehullani.
És hogy majd kihajt-e új tavasszal,
Kinek mondja meg?
Kit talál tárt szívvel és ajakkal?
Lesz-e beforrt heg
A megvénült, csonka ág-karmokon?
2006. december 5.

Altató

Barnán lelóg az esti szél
Ágak tövén pihenni búj.
A csend zenél, s a hárslevél
Immár a fodros hantra hull.
Lerúgja ólmos sárrögét,
Teríti félve szunnyadót,
Áthatja múló szenvedély
Az esti hűs imádatot.
A Hold ma már nem bujdokol,
Beszól a sírkövek közé,
Bálvány kilóg egy fűz alól
Álmot ajánlva mind felé.
2006. december 11.

Csömör

Elkoptak az ünnepi dallamok
Nem csikorognak vendégbakancsok
Kihűlt lakásom ajtaja előtt
Fazekamban nem fő újra törött
Hátú, megkötözött szárnyú pulyka
Előkerül száraz kenyér héja
Penészedő lapos kenyermeknek
Mielőtt még nagyon örülhetnék
Szilveszter jön... A fene egye meg!
2006. december 27.

Visszatekintő

Nézheted. Ma már csak ez maradt:
Bukások, rongy halál, vírusok,
Vermek, s ami végül ott ragadt
Bús állú bánatunkba karcolt.

Sápadtan vár ma már a kintől
Eltorzuló szálkás fájdalom,
Ha megkísért megint a múltból
Húsfeszítő éles saskarom.

Akarom az újult őserőt,
A véretem majd átszitalja,
Felpezsdíti hígult agyvelőm,
Beszűkült lelkemet kitarja.

Nem talál csak köd a hajnalon,
Fán halódó száraz tölgylevél,
Megtörik elárvult arcomon
Fénybe botló talmi szenvedély.

2006. december 31.

Idillidili

Báránypelhők úszkálnak át
Tündérfényű kék égen
Kis nyulacskák kergetőznek
A dús fűvű zöld réten

Bő terméstől roskadozik
Kertünkben a körtefa
Szőke kalász lengedezik
Megérett már az alma

Jaj de szép is ez az élet
Madár dala nekünk szól...
Nézz magadba szerencsétlen
Segged kilóg a bakancsból!

2007. január 1.

Január

Fény a jég nyomát karcolja.
Hideg északra menekült.
Déli szelet hegedült
Lyukából a kormos tücsök,
Akit az álom elkerült.

Eladta lelkét január:
Nemrég verebet füröszött.
Meleg nappal köszöntött
Minden szőrfejű Boldizsárt.
Hátukra rózsét kötözött.

Áprilisi arcot bújtat
Ablakom tükrén át a Nap.
Messze sompolyog a fagy,
És hol máskor hó csikordult,
Tavunkon még nyomot sem hagy.

Mélyhűtött kutyalábakat,
Masszívan megkaristolóm!
Mi lesz veled hónapom?
Remélem, hogy márciusban
Veled nem kell találkoznom!

2007. január 10.

Csillagok

Esti csillag érte homlokom
Téli égbolt éle rejtekén
Megkarcolt egy halvány fájdalom
Barna vérem alvadt felszínén

Messze húzza fénylő ablakát
Megrakodva hosszú út előtt
Rádúdolja lomha dallamát
Sápadt ívű csendes dombtetőn

Holdra száll, majd lassan elmarad
Visszaintve hátra csendesen
Bámulom, amint tovább halad
Csókját szórva lágyan kedvesen

2007. január 19.

Utánad...

Meghűlt
Hátad nyoma
A pamlagon
Szemem
Sírásra szűkült
Megint
Párnánk alatt
Hagyott
Zsebkendőd maradt
Immár nekem
Emlékül még
Csókod hajnal-íze
És karod
Búcsú-ölelése
S egy Istenáldd'
Az induló autó
Ablakán át

1967

Éhség

Gyomrom álmos kútja kong
Zsong lazán fakult fejem
Kés az asztalon hever
Tenyeremben homlokom
Kendőben száraz kenyér
Rejtőzködő gondolat
Szellememnek nagy falat
Lenne ott egy fél karéj
Nincs már itt egy morzsa sem
Felszemezni nem tudom
Amit hajdan egykoron
Szélbe szórt a két kezem

2007. január 26.

Csak egy csokor virág...

Három kicsiny harang
Mellette fodros ág
Csókolja hallgató
Piros begóniát

Nem szűznek küldöm én
Fehér való neki
Ki sápadt éjjelén
Keblére felveszi

Ölemben hordozom
Ráejtem könnyemet
Mert többé nem fogom
Gyűrött ráncos kezéd

Bár most még nem tudom
Milyen a másvilág
Fejfádra rárakom:
Ím' egy csokor virág

2007. január 29.

Félhomály

A fénybe lépni nem tudok
Sötétbe bújni nem merek
Mióta mégis álmodok
Szemembe nyúlnak rút kezek
A könnypatak arcomba váj
Csalódva lázam messze fut
Marad nekem a félhomály
Valódi csókból már nem jut

2007. január 31.